

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 18

Dijous, 27 de juny de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 17, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996

Projecte de llei

de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i deu minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996
(Tram. 200-00016/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances. 952

Esmenes a la totalitat

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca. 959

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances. 964

Rèplica: Sr. Huguet i Biosca. 967

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances. 970

Segona rèplica: Sr. Huguet i Biosca. 970

El Sr. Camp i Batalla intervé per una qüestió d'ordre. 971

— Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal. 971

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances. 976

Rèplica: Sr. Carnicer i Vidal. 979

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances. 982

Segona rèplica: Sr. Carnicer i Vidal. 983

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo. 984

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances. 988

Rèplica: Sr. Novella i Izquierdo. 989

Contrarèplica conjunta: Sr. Codina i Castillo (CiU). 991

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 995

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances. 999

Votació conjunta: rebutjades per 55 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció. 999

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i nou minuts.

2. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (Tram. 200-00011/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència. 999

El president anuncia que hi ha una esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya que no ha sortit publicada al BOPC i que serà publicada en el pròxim Butlletí. 1001

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual (ERC), el qual, tot seguit, es reserva el dret de retirar posteriorment la dita esmena. 1001

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guilot i Miravet. 1004

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 1005

Posició del G. Socialista: Sr. Carbonell i Abelló. 1005

El Sr. Benach i Pascual (ERC) intervé per retirar l'esmena a la totalitat. 1007

ARTICLES 5 I 7

— Esmenes del G. P. Popular (núms. 1-5, de supressió, i 6, de modificació)

Torn a favor: Sr. Francàs i Porti. 1007

Torn en contra: Sr. Codina i Castillo (CiU). 1008

Votació: rebutjades per 13 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció. 1010

El president comunica que hi ha esmenes tècniques a l'article quart i a la disposició transitòria, el secretari primer les llegeix i el president anuncia que han estat aprovades per assentiment. 1010

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre. 1010

ARTICLES 1-4, 6, 8-15 I DISPOSICIONS ADDICIONAL, TRANSITÒRIA, DEROGATÒRIA I FINAL

— Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat. 1011

ARTICLES 5 i 7

— Text del Dictamen

Votació: aprovats per 101 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció. 1011**3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística** (Tram. 302-00031/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)*Presentació:* Sr. Carod-Rovira (ERC). 1011**4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística** (Tram. 302-00032/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)*Presentació:* Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU), la qual tot seguit fa la defensa de l'esmena núm. 1 a la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya. 1012

— Esmena del G. P. de Convergència (núm. 1, de modificació)

Defensada abans. 1012

— Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta. 1014*Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sr. Gimeno i Sanz. 1014*Posició del G. P. Popular:* Sr. Escartín i Sánchez. 1015*Posició del Grup presentant:* Sr. Carod-Rovira (ERC), el qual proposa una esmena transaccional. 1016*La secretària quarta llegeix el text de l'esmena transaccional.* 1017*La Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU) i el Sr. Dalmau i Ribalta (S) retiren les seves esmenes en benefici de l'esmena transaccional.* 1017*Votació de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya amb l'esmena transaccional incorporada:* aprovada per 91 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció. 1017*Votació de la Moció del G. P. de Convergència i Unió:* aprovada per unanimitat. 1017**5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària** (Tram. 302-00034/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)*Presentació:* Sr. Dalmau i Ribalta (S). 1018

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sra. Panyella i Balcells. 1019*Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sr. Gimeno i Sanz. 1020*Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Carod-Rovira. 1021*Posició del G. P. Popular:* Sra. Nadal i Aymerich. 1021*Posició del Grup presentant:* Sr. Dalmau i Ribalta (S), el qual proposa una esmena transaccional. 1022*El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional.* 1022*La Sra. Panyella i Balcells (CiU) retira l'esmena en benefici de l'esmena transaccional.* 1022*Votació amb l'esmena transaccional incorporada:* aprovada per unanimitat. 1022**6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys** (Tram. 302-00035/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)*Presentació:* Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 1023

— Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sra. Duch i Plana. 1024*Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Bargalló i Valls. 1024*Posició del G. P. Popular:* Sra. Montserrat i Culleré. 1025*Posició del G. P. de Convergència i Unió:* Sra. Sanabra i Villaroya. 1025*Posició del Grup presentant:* Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV), la qual tot seguit intervé per contradiccions. 1026*La Sra. Duch i Plana (S) intervé per contradiccions.* 1026*Votació amb l'esmena incorporada:* rebutjada per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció. 1027

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 17.2

La sessió es reprèn a les nou del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996

Per acord de la Junta de Portaveus, el quart punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió, debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de llei dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1996, es començarà el dia d'avui, com a primer punt de l'ordre del dia del dia d'avui.

Vull informar als membres de la cambra que les esmentades esmenes han estat publicades en el *Butlletí Oficial*. Algun membre del Consell Executiu presenta la iniciativa de la Llei? Té la paraula el conseller d'Economia, senyor Macià Alavedra, per un temps màxim de trenta minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, les eleccions al Parlament de Catalunya del 19 de novembre del 95 i la subsegüent constitució de la cambra han impossibilitat l'aprovació dels Pressupostos de la Generalitat per a aquest exercici abans de l'1 de gener del 96. Com tots vostès saben, la pròrroga automàtica del Pressupost anterior està prevista en la LOFCA i en el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

D'acord amb aquesta normativa, el Govern de la Generalitat va aprovar el Decret 333/95, del 28 de desembre, segons el qual a partir de l'1 de gener del 96 es decreta la pròrroga dels crèdits inicials per a despeses dels pressupostos de la Generalitat per al 95 amb l'excepció dels crèdits destinats a programes, serveis o actuacions finalitzats l'any 95. Posteriorment es va aprovar l'ordre del 4 de gener del 96, que determina les condicions d'autorització i disposició de crèdits durant la pròrroga pressupostària. En línies generals, aquesta ordre preveu que els crèdits destinats a la compra de béns i serveis i a transferències corrents queden limitats al 40% de l'import prorrogat, excepte en el cas de compromisos derivats de convenis, normes o contractes - programa. Per als capítols d'inversions reals, transferències de capital i variació d'actius financers es determina que el màxim d'autoritzacions no podrà superar el 80% de l'import total prorrogat, excepte per als compromisos de caràcter plurianual. L'impacte d'aquestes mesures

sobre el Pressupost prorrogat de la Generalitat es tradueix en una reducció inicial de la despesa d'uns 104.835 milions de pessetes.

D'acord amb les previsions de l'esmentada Ordre, el Govern va aprovar unes excepcions per tal d'assegurar l'adequada prestació dels serveis públics. D'aquesta manera, s'exclouen de la reducció inicial una sèrie de polítiques a les quals la Generalitat vol donar prioritat, com ara l'habitatge, l'ensenyament, les actuacions culturals i altres àrees relacionades amb l'estat del benestar. L'efecte d'aquest acord sobre el pressupost prorrogat ha suposat un ajustament final de les despeses valorat en 72.571 milions de pessetes.

Així, l'actual situació de pròrroga pressupostària ha comportat una dràstica reducció de les despeses dels diferents departaments amb l'objectiu bàsic d'assolir l'any 96 un dèficit no financer no superior a l'acordat en els escenaris pressupostaris consensuats amb l'Administració de l'Estat per tal d'estar en condicions d'entrar al 99 en la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària. Aquesta reducció del dèficit és necessària per tal d'avançar en el procés de consolidació de l'economia en el si dels països europeus i cal que no ens quedem endarrere en aquest procés.

Dit això, i abans de comentar les línies que guiaran el Projecte de pressupostos de la Generalitat per el 1996, vull iniciar la meua intervenció parlant de les previsions amb les quals treballa en aquest moment el Departament d'Economia i Finances com a marc econòmic d'aquest projecte. En primer lloc, cal fer una reflexió prèvia sobre la situació del nostre entorn, ja que aquest defineix en bona mesura l'evolució econòmica previsible a casa nostra a causa dels importants vincles existents entre Catalunya i la resta d'Espanya, com també amb la Unió Econòmica i Monetària sobretot amb Alemanya i França.

En aquest sentit, a Europa, malgrat les previsions inicialment més optimistes, el creixement econòmic ha estat debilitat i la demanda no s'acaba de recuperar. Prova d'aquesta situació són les revisions a la baixa del creixement previst per a enguany, tant per part de França com d'Alemanya, i les importants mesures d'ajust impulsades en ambdós països.

Hi ha un ampli consens a considerar que no estem davant d'una situació de crisi, però hi ha una percepció bastant generalitzada que cal fer un profund replantejament d'aspectes importants de l'economia europea que afecten el seu nivell de competitivitat i la seva capacitat de generar ocupació.

L'economia als Estats Units, d'altra banda, malgrat els debils resultats de finals de l'any passat, sembla que de nou torna a prendre força segons els resultats del primer trimestre d'enguany, i pel que fa al Japó tot apunta que finalment recuperarà uns bons nivells d'activitat econòmica.

En tot cas, les previsions més recents dels diferents organismes internacionals sobre el creixement econòmic mundial s'han revisat a la baixa, davant la desacceleració en la Unió Europea. En concret, la Comissió Europea ha revisat les expectatives de creixement eco-

nòmic per al 96 amb una previsió de PIB d'un 1,5% en el conjunt de la Unió, en què destaquen com a països amb menor dinamisme Alemanya, amb una estimació del 0,5%, i França, amb una previsió de l'1%. En canvi, les perspectives per a Itàlia i el Regne Unit són una mica més favorables, amb taxes de l'1,8% i del 2,4%, respectivament.

Aquest és el context internacional que tenim, un context, en general, no massa favorable, tot i que hi ha alguns indicis que inviten a l'optimisme de cara a la segona meitat del 96.

Pel que fa a l'economia espanyola, a finals del mes de maig el nou Govern va presentar el quadre macroeconòmic per al 96, revisat a la baixa, respecte a l'anterior. Així, s'estima un increment lleuger de l'activitat econòmica que se situa en un 2,3%, la qual cosa representa una desacceleració sobre el valor de l'any 95. El menor ritme de creixement econòmic s'atribueix a l'alentiment de la inversió, que patirà una sensible desacceleració tant en béns d'equipament com en el sector de la construcció. D'altra banda, en la primera meitat de l'any no s'ha observat l'esperada reactivació del consum, el qual es manté en uns nivells de creixement moderats, entorn al 2%.

No obstant això, no voldria transmetre als senyors diputats i les senyores diputades una visió excessivament pessimista sobre la conjuntura econòmica a Espanya, ja que el creixement de l'activitat continua situant-se per damunt de la mitjana europea. També el potencial de creixement de l'economia espanyola és més gran que el de la Unió Europea; recordem que el PIB per capita espanyol és un 77% del valor mitjà d'Europa. Una vegada el clima polític ha quedat més clarificat, i tenint en compte que els principals desequilibris de l'economia espanyola o bé s'estan contenint –inflació, tipus d'interès i tipus de canvi– o bé hi ha una voluntat de controlar-los –dèficit públic i endeutament–, cal esperar que Espanya surti en bona posició en el tren de la recuperació econòmica, quan aquesta es consolidi.

D'altra banda, cal tenir en compte l'efecte favorable que poden tenir les mesures de liberalització econòmica recentment aprovades pel Govern. Calia entrar en certes reformes estructurals, com la desregulació dels mercats. Cal liberalitzar determinades activitats terciàries, amb l'objectiu de fer més competitius els mercats i assolir un descens dels preus dels serveis, ja que aquest sector s'ha mostrat fortament generador d'inflació. El paquet de mesures recentment aprovat relatives al sòl, l'energia, col·legiació única i supressió d'uns horaris professionals mínims i llibertat d'establiment representa donar un pas important en la desregulació dels mercats. Era un tema pendent que finalment, amb el recolzament de Convergència i Unió, s'aborda amb la intenció de deixar l'economia espanyola en condicions de competitivitat, gradualment similars a les existents en la major part de països de la Unió Europea.

Dit això, i tenint en compte el marc general de desacceleració en què ens movem, però amb unes expectatives de millora al llarg dels propers mesos, passo a descriure el quadre macroeconòmic per a Catalunya

que acompanya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 96.

Abans, però, vull recordar que venim d'un període de dos anys, 94 i 95, bastant bons, especialment aquest últim, quan el PIB ha crescut un 3,8%, vuit dècimes per damunt de l'existent a Espanya i un punt superior a la mitjana europea. Un any 95 en el qual el creixement de les exportacions ha estat del 22,9% en termes nominals, fruit de la capacitat de les nostres empreses per guanyar mercats.

En el terreny empresarial vull destacar el que es desprèn de les dades subministrades per la Central de Balanços del Banc d'Espanya referents a empreses amb seu social a Catalunya. En el 95, el resultat econòmic brut de l'explotació ha experimentat un creixement del 18,1%; xifra força positiva que s'assoleix gràcies al bon comportament de les vendes, especialment a l'estranger, i la contenció de les despeses de personal, tot i que han augmentat respecte de l'any anterior.

L'evolució conjunta del resultat brut d'explotació i de les partides financeres i d'amortitzacions configura una molt bona evolució del resultat net, que assoleix un 16% del valor afegit brut de les empreses, percentatge que dobla el de l'any anterior, i per la seva magnitud no té precedents en cap dels anys estudiats en la mostra d'empreses catalanes de la Central de Balanços del Banc d'Espanya.

He volgut exposar aquestes dades perquè crec que és convenient conèixer la trajectòria que porta l'economia catalana tant des d'una perspectiva agregada com des d'un punt de vista més microeconòmic. Per primera vegada en molts anys, s'observa una contenció dels desequilibris macroeconòmics i una evolució empresarial força regular, contenint els costos, i amb una posició competitiva favorable. La situació econòmica, objectivament, és bona, però és evident que Catalunya, en estar molt vinculada amb l'exterior, no es pot aïllar dels efectes negatius de la desacceleració de la demanda estrangera i de la resta d'Espanya.

En aquest context, la previsió del Departament per al 1996 és d'un creixement del PIB del 2,8%, quantitat que rebaixa les estimacions inicials però que significa mantenir un ritme d'activitat econòmica superior al del nostre entorn més pròxim. La desacceleració respecte de l'any anterior es produeix per dos motius. D'una banda, la demanda de l'estranger, per força; s'estima que les exportacions de béns augmentaran un 9,7% en termes reals, la qual cosa representa un menor dinamisme respecte dels darrers dos anys. D'altra banda, la formació bruta de capital també es desaccelerarà, i s'estima un creixement del 4,3. Aquesta evolució del sector exterior i de la inversió, combinada amb una estabilització del creixement del consum privat entorn al 2,5%, dona com a resultat un menor augment del PIB global.

En el terreny laboral, el 96 tornarà a ser un any en el qual es generarà nova ocupació. S'estima que l'ocupació augmentarà d'un 2,5%, la qual cosa en xifres absolutes podria representar un augment de 53.000 nous llocs de treball. Si s'atenueix l'increment de la població activa, que els darrers anys ha tingut un comportament

expansiu, cal esperar un descens de l'atur, amb una taxa de decreixement entorn del 5%.

Finalment, voldria apuntar que les expectatives que tenim posades a obtenir una taxa d'inflació del 3,5% en tot l'any semblen raonables, malgrat que l'IPC del mes de maig és més elevat del que caldria. No obstant això, la trajectòria descendent de la inflació subjacent —és a dir, amb exclusió dels aliments no elaborats i els productes energètics— i les expectatives de desaceleració dels preus dels serveis que generin les mesures recentment aprovades pel Govern fan pensar que és possible assolir l'objectiu del 3,5% abans esmentat.

No obstant això, voldria advertir i fer prendre plena consciència als agents socials i a les empreses que cal mantenir aquesta situació de control dels principals agregats de l'economia catalana. No es pot variar la política de contenció dels salaris, ni tampoc tenir excessives alegries a l'hora de la distribució dels beneficis empresarials.

Però, a més d'aquestes previsions de l'evolució de l'economia, la política pressupostària per a enguany ve condicionada també pels escenaris pressupostaris pactats amb el Govern central per tal d'assolir els acords fixats a Maastricht. El Pressupost per al 96 continua amb la política de reducció del dèficit iniciada l'any 93. En efecte, en el període 93-95 s'ha passat d'un dèficit no financer, l'any 93, de 171.190 milions de pessetes a un de 78.106 milions de pessetes l'any 95, amb una reducció del 54,4%. Per al 1996, l'objectiu és situar el dèficit en un màxim de 46.180 milions de pessetes, amb una nova reducció d'aquesta magnitud d'un 40,9%, i això requereix una política pressupostària restrictiva.

Així, doncs, s'ha de continuar incidint en el tema del dèficit públic i hem de ser conscients que cal una política de contenció general de la despesa, però sense que això afecti el nivell de prestació dels serveis públics essencials als ciutadans. Més endavant, quan exposi les línies bàsiques del pressupost de despeses, explicaré quines són les àrees que s'han prioritzat i on s'ha incidit en la contenció pressupostària.

Dins d'aquest marc de restricció pressupostària, la Generalitat de Catalunya preveu per a l'any 96 uns pressupostos que s'elevan a 1,6 bilions de pessetes, amb un creixement, respecte a les previsions inicials del 95, del 0,6%, que és la taxa de creixement anual més baixa dels Pressupostos de la Generalitat.

D'altra banda, voldria indicar que l'esforç de contenció pressupostària de la Generalitat de Catalunya és superior al de les altres comunitats amb un nivell similar de competències. Així, València i Canàries presenten un creixement del seu pressupost del 7%; el País Basc, del 6%, i Galícia, d'un 3%.

Els Pressupostos per al 96 que ara els presento són una consolidació del pressupost prorrogat ajustat a la no-disponibilitat de crèdits acordada de 72.571 milions de pessetes, al qual abans he fet referència, amb determinats increments de despesa per actuacions que la Generalitat es veu obligada a fer, que més endavant els detallaré, però que ara els apunto: l'augment del 3,5% de

les retribucions del personal, la incorporació de nous traspassos en matèria d'Administració de justícia i d'agricultura, el desplegament del model policial, l'augment de les transferències a les entitats sanitàries i assistencials com a conseqüència de les majors aportacions produïdes pels respectius sistemes de finançament, l'aplicació de la reforma educativa, l'increment de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat i el creixement de la càrrega financera.

La Generalitat de Catalunya considera aquestes despeses com a ineludibles, i, per tant, el seu marge de maniobra queda reduït d'una forma considerable. A més, si consideren ambdós pressupostos en termes homogenis, es produeix una reducció, ja que enguany s'han incorporat diverses matèries traspassades de l'Administració central que fan augmentar el volum total del pressupost.

Adicionalment, en el Pressupost de la Generalitat s'han incorporat actuacions puntuals, entre les quals destaca la consignació dels Fons de cooperació municipal com a transferència incondicionada als ajuntaments i l'aportació derivada del contracte - programa de Transports de Barcelona.

D'altra banda, per tal de no deixar d'atendre les prioritats a què em referiré després, la necessitat d'ajustar el dèficit públic als escenaris de convergència europea ha obligat a delimitar amb més cura unes àrees prioritàries de despesa i fer una política d'austeritat en les altres àrees.

Vull recordar, d'altra banda, que el Pressupost que ara presento s'adapta a la reestructuració orgànica de la Generalitat aprovada recentment pel Govern, que ha suposat passar de catorze a tretze departaments. Els aspectes més importants d'aquesta reestructuració són els següents: la creació del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, al qual s'atribueixen les competències dels fins ara departaments d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme, de manera que les competències relacionades amb l'economia productiva, excepte les d'Agricultura, queden concentrades en un sol departament; l'assumpció, per part del Departament de Cultura, de competències en matèria de joventut i esports, que corresponien al Departament de la Presidència, i l'assumpció de competències en matèria d'atenció a la infància, per part del Departament de Justícia, que fins ara exercia el Departament de Benestar Social. Aquesta reorganització dels departaments de l'Administració de la Generalitat té com a objectiu economitjar la despesa pública i millorar l'eficàcia dels serveis.

Si comparem els pressupostos del 95 i 96 en termes homogenis, és a dir, tenint en compte la reorganització departamental d'algunes competències, cal dir que la reducció del pressupost afecta tots els departaments, excepte quatre: Governació, Ensenyament, Sanitat i Seguretat Social i Justícia, que veuen incrementats els seus pressupostos per augments forçats de la despesa. Concretament, el pressupost de Governació creix un 14,3% com a conseqüència del desplegament de la policia i la inclusió del Fons de cooperació local per als ajuntaments; el d'Ensenyament creix un 4,1%, per tal de mantenir les despeses derivades de la reforma edu-

cativa; el de Sanitat i Seguretat Social creix un 2,6% per l'augment de les transferències per al finançament del serveis sanitaris transferits de la Seguretat Social, i el de Justícia creix un 19,7% per l'efecte del traspàs de mitjans personals de l'Administració de justícia. La resta de departaments redueixen significativament les seves despeses respecte al 95.

Tal com he repetit diverses vegades al llarg de la meua intervenció, l'objectiu bàsic d'aquestes previsions pressupostàries és la reducció del dèficit no financer, per tal d'avançar en el procés de consolidació de l'economia en el si dels països europeus, objectiu que s'acompleix en els termes següents.

El dèficit no financer previst per la Generalitat en aquests Pressupostos, és a dir, la diferència entre els ingressos no financers i les despeses no financeres, se situa en 44.850 milions de pessetes. D'altra banda, si considerem el conjunt del sector públic administratiu, que és el referent a efectes dels escenaris pressupostaris de convergència amb Europa, el dèficit previst passa a ser de 43.295 milions de pessetes, xifra inferior a la fixada com a objectiu màxim en els escenaris de consolidació pressupostària, que és de 46.180 milions de pessetes. És a dir, els pressupostos del 96 preveuen situar el dèficit de la Generalitat 2.885 milions de pessetes per sota del sender de convergència.

La Generalitat preveu, a finals del 96, que l'endeutament viu consolidat a llarg termini sigui de 769.050 milions de pessetes, 53.000 milions més que el 95. Respecte a aquestes xifres, però, voldria subratllar que aquest endeutament no pot comparar-se amb d'altres autonomies, ja que Catalunya compta amb més competències que altres comunitats autònomes, i també des de fa més temps. A més, aquestes xifres també palesen les mancances del sistema de finançament.

També vull afegir que agències de *rating* de prestigi internacional com Standard & Poors o Moody's han atorgat una bona qualificació a l'Administració catalana els últims anys. En concret, vull destacar que l'agència Standard & Poors, després d'estudiar la liquidació del Pressupost de la Generalitat de l'any 95, ha mantingut la seva qualificació.

Després d'aquesta introducció al pressupost, continuaré ara amb les grans línies dels ingressos.

Respecte al pressupost d'ingressos de la Generalitat per a l'any 96, vull destacar els trets bàsics que es poden desprendre de les nostres previsions. En primer lloc, la recaptació prevista el 96 pels ingressos tributaris és de 240.659 milions de pessetes, quantitat superior d'un 1,5% a la prevista l'any 95 i d'un 3,5% a la liquidada. Aquestes taxes d'augment estan per sobre de les del conjunt del Pressupost i són conseqüència tant de l'evolució de l'economia, que té un reflex en la recaptació de la majoria d'ingressos tributaris, com també de les millores de gestió.

Concretament, l'objectiu de recaptació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats és de 115.500 milions de pessetes, un 4,3% superior a la previsió del 95 i un 2,3% superior a la liquidació d'aquest any. Aquesta previsió es basa en la

variació dels valors patrimonials i en l'evolució previsible del mercat immobiliari.

La recaptació prevista per l'impost sobre el patrimoni és de 28.600 milions de pessetes i no experimenta cap variació respecte a l'inicialment prevista l'any 95, i la seva previsió s'ha calculat en funció de la recaptació de l'any anterior. Així, respecte a la liquidació del 95, la previsió d'enguany augmenta d'un 5,9%.

El 96 s'ha previst una recaptació de 35.500 milions de pessetes en l'impost sobre successions i donacions, quantitat superior d'un 3,8% a l'inicial del 95; respecte a la liquidació del 95, l'increment és del 6,4%. Aquestes previsions són conseqüència del creixement en els valors patrimonials i la millora en la gestió tributària i la inspecció, en línia amb el que ha vingut succeint els darrers anys. Ara bé, les mesures recents de liberalització i reactivació de l'activitat econòmica aprovades recentment pel Govern central poden suposar a la Generalitat una reducció en la recaptació d'aquest impost d'uns 2.000 milions de pessetes. No obstant això, en aquest supòsit, el sistema de finançament estableix un mecanisme de compensació per la pèrdua d'aquests recursos.

Els tributs que incideixen sobre el joc, és a dir, la taxa estatal cedida i els tributs propis que graven el joc, sumen, el 96, 50.500 milions de pessetes, quantitat inferior a la pressupostada el 95 d'un 3,1%. Aquesta previsió s'ajusta a l'actual recaptació i, en bona part, respon a la saturació del mercat del joc.

Un altre gran bloc de recursos al qual em vull referir és el de la participació en el 15% de la quota líquida de l'IRPF i la participació en els ingressos de l'Estat, que conjuntament financen el 25,3% de la despesa. Com tots vostès saben, el mes d'octubre del 93 el Consell de Política Fiscal i Financera va aprovar un acord, vigent per als anys 94 i 95, segons el qual les comunitats autònomes participaven en el 15% de les quotes líquides de l'IRPF generades en el seu territori. D'aquesta manera, la participació de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat es dividia en dues parts: la participació en el 15% de l'IRPF i una nova participació en els ingressos de l'Estat. Aquest acord ha estat prorrogat per a l'exercici del 96 en les mateixes condicions i modulacions financeres que les establertes per a l'exercici 95.

Voldria ampliar aquesta informació per als senyor diputats i les senyores diputades dient que per als anys futurs, i en base al pacte de governabilitat subscrit amb el PP, aquest 15% sobre la quota líquida de l'IRPF amb topalls màxims es convertirà, a partir del gener del 97, en un 15% sense topalls, més una capacitat normativa sobre un altre 15% addicional. Aquesta situació durarà dos anys, fins que totes les autonomies tinguin les competències d'educació. Considerem del tot irrenunciable la desaparició dels topalls màxims, que limiten l'efecte de la cessió de l'IRPF; i a partir del 97 no hi hauran topalls, fet que ens ha de permetre millorar el nostre finançament i situar-nos en el proper quinquenni en la mitjana de recursos per capita de les comunitats autònomes de l'article 151.

Vull destacar que amb aquesta participació territorialitzada en un gran impost, com és l'IRPF, Catalunya i totes les comunitats autònomes es veuen beneficiades en comparació amb els recursos que obtindrien amb un sistema sense corresponsabilitat fiscal. Així, en el Pressupost del 96 es preveuen uns ingressos per participació en impostos de l'Estat de 222.343 milions de pessetes, amb un augment del 4,4% respecte a les previsions del 95, i uns ingressos per participació del 15% de l'IRPF de 190.121 milions de pessetes, un 4,5% més que l'any anterior, que s'han calculat tenint en compte els resultats de la darrera liquidació disponible, que correspon a l'exercici 94.

Segons les nostres estimacions, tot i l'existència de topalls que limiten la millora del finançament, per a l'any 96 els recursos en concepte de participació en l'IRPF donaran a Catalunya uns 12.000 milions de pessetes més dels que s'haguessin obtingut amb el sistema antic, en què tots els recursos procedien de la participació en els ingressos de l'Estat.

No vull insistir en el caràcter positiu de la participació en l'IRPF, que representa un pas endavant en el procés de millora del sistema de finançament autonòmic i va en la bona direcció de vincular les hisendes autonòmiques als ingressos recaptats territorialment. També representa un reconeixement que l'esforç fiscal realitzat pels ciutadans d'una comunitat té una traducció en el finançament autonòmic.

Pel que respecta als ingressos provinents del percentatge de participació en els ingressos estatals, voldria indicar que, el mes de gener, el Govern de l'Estat va aprovar un reial decret llei, pel qual es concedien crèdits extraordinaris i suplementaris destinats, entre altres finalitats, a l'actualització de la participació de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat. Així, tot i l'actual situació de pròrroga dels Pressupostos generals de l'Estat, les transferències en concepte de participació impositiva s'han vist incrementades respecte a l'any 95, segons les regles vigents en l'acord de finançament autonòmic. En definitiva, els recursos provinents del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat augmenten en funció del PIB nominal, ja que la seva taxa de creixement és superior a la taxa de creixement de la despesa estatal equivalent. Tanmateix, atès que la previsió del pressupost del 95 va ser feta amb un índex d'evolució superior al que definitivament prevaldrà, la previsió que es fa per al pressupost del 96 augmenta sols un 4,4%, quantitat, en principi, inferior al creixement del PIB nominal.

La previsió d'ingressos en concepte de transferències condicionades procedents de diversos ministeris ha sofert una reducció important, com a conseqüència dels efectes de la pròrroga pressupostària de l'Estat. D'altra banda, també s'ha reduït la previsió d'ingressos en concepte de liquidació del percentatge de participació dels anys anteriors.

També són importants, quantitativament parlant, les transferències que la Generalitat rep per finançar els ajuntaments i diputacions de Catalunya. Aquestes són unes transferències en què la Generalitat fa d'intermediària entre l'Administració central i la local, i tenen un

import de 195.812 milions de pessetes. Aquest mateix import apareix també en el pressupost de despeses destinat als ajuntaments i a les diputacions.

Vull referir-me a continuació a una part rellevant del pressupost d'ingressos de la Generalitat, que són les transferències per al finançament dels serveis traspasats de la Seguretat Social, que s'eleva aproximadament a 565.000 milions de pessetes i que representen un 34,7% del Pressupost total del 96. Ja he indicat abans que en relació amb els serveis sanitaris transferits de la Seguretat Social, que representen la major part d'aquestes transferències, es va arribar a un acord amb l'Administració central, pel qual la distribució de recursos es fa en funció del percentatge de població protegida pel sistema de la Seguretat Social, i que aquest percentatge és per a Catalunya del 15,99%, taxa superior a la de la població.

Respecte al finançament de la sanitat, voldria afegir que en el Reial decret llei esmentat abans, i per tal d'atendre el creixement de la despesa derivada de l'aplicació de l'acord sobre la despesa sanitària, es concedeix un suplement de crèdit del pressupost prorrogat de l'Estat, que permet un augment en el pressupost de despeses de l'Insalud. Això farà preveure que, l'any 96, el creixement de les transferències en concepte del servei sanitari transferits de la Seguretat Social serà del 3,3%.

Vull recordar també que l'acord d'investidura i governabilitat subscrit entre el PP i CiU preveu que s'estudiï la revisió definitiva del finançament sanitari, atenent la insuficiència de recursos i les actuacions de racionalització que s'adoptin.

Finalment, els ingressos per la via de l'endeutament. Es preveu un total de 95.500 milions de pessetes, quantitat igual a la pressupostada l'any 95. Tot i així, en termes d'endeutament net, és a dir l'endeutament pressupostat menys les amortitzacions, la quantitat prevista passa de 54.987 milions de pessetes l'any 95 a 53.709 milions de pessetes l'any 96, és a dir, es preveu reduir l'endeutament net en un 2,3%.

Després d'exposar els principals aspectes de les previsions d'ingressos del Pressupost de la Generalitat per a l'any 96, vull ara analitzar el Pressupost des del vessant de les despeses, destacant les grans línies d'actuació del Govern de la Generalitat per aquest any.

El total de les despeses l'any 96 suposen un augment del 0,6% respecte a les inicials del 95, percentatge que manifesta un decrement en termes reals. La consecució de l'objectiu bàsic del pressupost de reduir la necessitat de finançament per atendre les despeses no financeres ens ha obligat a fer un important esforç de racionalització en els programes de despesa i, per tant, el Pressupost que avui els presento tindrà com a característica principal l'austeritat.

Els Pressupostos per al 96 consideren prioritàries les actuacions relacionades amb el manteniment del nivell de prestació dels serveis públics essencials, com ara sanitat i educació, com també l'ajut a l'adquisició d'habitatges. D'altra banda, la Generalitat ha de fer front a unes despeses d'obligat compliment, com ara l'augment de les retribucions del personal i també les deri-

vades dels nous traspassos de serveis de l'Administració central i dels nous convenis i els derivats de la càrrega financera.

Pel que fa a la resta d'actuacions, es produeix un reajustament dels recursos disponibles, atès que cal situar el volum total de la despesa en un context d'austeritat pressupostària i en un creixement del pressupost total pràcticament nul.

A continuació explicaré amb detall les despeses que es preveu realitzar aquest any segons la seva classificació econòmica, fent referència bàsicament a les despeses de funcionament, a les transferències corrents, a les despeses de capital i també a la previsió de la càrrega financera. Després em referiré a les grans línies d'actuació per a aquest any.

Les despeses de funcionament previstes per a l'any 96 s'elevan a uns 345.000 milions de pessetes, xifra que representa un creixement del 8,6% respecte a les previsions de l'any 95. Ara bé, cal distingir entre les remuneracions de personal i la compra de béns i serveis, atesos els seus diferents creixements.

Les remuneracions de personal experimenten un augment del 10,4% respecte a les previsions del 95, taxa sobre la qual cal fer precisions ja que l'increment de les retribucions del personal al servei del sector públic és d'un 3,5%, d'acord amb l'augment previst de la inflació. La diferència entre ambdues taxes de creixement és conseqüència de l'impacte pressupostari de nous traspassos de serveis –Justícia i Agricultura, Ramaderia i Pesca– o de desplegaments sectorials prioritaris –Governació i Ensenyament.

Així, a més de l'impacte pressupostari en aquest capítol de despesa de l'increment del 3,5% de les retribucions de personal, hi han diverses actuacions que fan que en aquests quatre departaments es produeixin increments elevats de les remuneracions de personal. Concretament, el desplegament de nous mossos d'esquadra, que fan incrementar les remuneracions de personal del Departament de Governació un 27%; noves despeses del Departament d'Ensenyament derivades de l'aplicació de la LOGSE i d'acords anteriors, que representen un augment del 7,4%; els nous traspassos de serveis de l'Estat en matèria de personal funcionari al servei de l'Administració de justícia, que representa un augment de 5.214 funcionaris, que representen un augment del 46,3%, i els nous traspassos de serveis al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, del Senpa i altres matèries, que suposen un creixement del 8,4%.

La resta de la despesa en remuneracions de personal passa a tenir un creixement d'un 2,7%, percentatge inferior, doncs, a l'augment de les retribucions de personal, que és –com he dit abans– d'un 3,5%.

En definitiva, d'una banda, s'incorporen 8.290 nous funcionaris, com a conseqüència dels nous traspassos i d'actuacions específiques. D'altra banda, és important posar en relleu que la resta de departaments i seccions pressupostàries redueixen en 241 places les seves plantilles. En total, doncs, en el pressupost del 96 hi han 8.049 nous funcionaris.

El Govern de la Generalitat té l'objectiu de reduir personal en els propers anys per tal d'aconseguir una administració més àgil i competitiva, i això ho farem per mitjà de jubilacions anticipades i per la no-cobertura de les baixes que es produeixin.

Pel que fa al capítol de compra de béns i serveis, voldria remarcar que experimenta una reducció del 0,4%, taxa que palesa l'esforç d'austeritat del Govern de la Generalitat en aquestes despeses de funcionament. Així doncs, totes les despeses de béns i serveis que no són estrictament necessàries per a garantir el correcte funcionament de l'Administració autonòmica es veuen reduïdes de forma important. En efecte, les reduccions més significatives respecte a les despeses pressupostades l'any 95 s'han realitzat especialment en els estudis, publicitat, protocol, seminaris i conferències, que disminueixen un 40,1%, com també en les despeses de funcionament dels serveis administratius, que disminueixen un 6,8%. Al contrari, aquesta reducció no afecta les despeses de funcionament de serveis no administratius, com centres escolars o residències, que s'incrementen en un 4,1%.

Quant a la distribució de les despeses d'aquest capítol pressupostari per departaments, únicament el de Governació, el d'Ensenyament i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tenen increments respecte als del 95, com a conseqüència de l'impacte pressupostari del desplegament policial, el funcionament de centres docents i els nous traspassos, respectivament. La resta de seccions pressupostàries redueixen les seves despeses en compres de béns i serveis en un 7,3%.

Les transferències corrents tenen una gran rellevància quantitativa dins el conjunt del Pressupost de la Generalitat, ja que engloben el 60,5% del total. Aquestes transferències augmenten, l'any 96, un 3,4%, percentatge inferior al dels darrers anys. Aquesta rellevància quantitativa ve explicada bàsicament pel volum de les transferències adreçades al finançament dels serveis traspassats de la Seguretat Social, com també per la importància de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, que conjuntament representen un 75% de les transferències corrents.

D'altra banda, cal destacar l'augment de les transferències corrents del Departament de Governació, com a conseqüència de la inclusió d'una partida de 4.000 milions de pessetes en concepte de Fons de cooperació local per als ajuntaments, com també l'aportació de 8.384 milions de pessetes per al contracte - programa de Transports de Barcelona.

En conjunt, les transferències corrents de la resta de seccions pressupostàries es redueixen. Cal tenir en compte que el Pressupost de la Generalitat està molt condicionat en la despesa corrent vinculada a serveis que són essencials, com ensenyament o sanitat, en els quals no es pot fer una reducció substancial. En coherència amb aquest esquema de prioritats, i tenint en compte les actuacions obligades, la consecució de l'objectiu de reducció del dèficit incideix més sobre les operacions de capital.

Pel que fa a la classificació econòmica d'aquest pressupost de despeses, vull, finalment, fer referència a les

operacions de capital que —com he dit ja— són les despeses que experimenten aquest any una reducció més important. Concretament, les inversions reals disminueixen en un 17,1% i les transferències de capital ho fan en un 37%. Tot i així, s'ha atorgat una atenció especial a les inversions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, relacionades amb el Pla d'habitatge, que fa que la disminució de les inversions totals d'aquest Departament no sigui tan important com la mitjana —es redueixen un 13,4%.

D'altra banda, les inversions del Departament d'Ensenyament es redueixen en un 8,4%, percentatge inferior al total, i les del Departament de Justícia creixen un 5%. Les inversions reals de la resta de les seccions pressupostàries es redueixen conjuntament en un 35,8%.

En aquest punt voldria fer una referència a l'ajust pressupostari aprovat pel Govern de l'Estat per un total de 200.000 milions de pessetes, que també recau especialment en les operacions de capital. Concretament, un 60% de la reducció de la despesa de 200.000 milions de pessetes ha afectat les inversions reals de l'Estat i les seves transferències de capital.

Seguint amb la classificació econòmica de la despesa, voldria fer un incís sobre la càrrega financera, és a dir els interessos més les amortitzacions. La càrrega financera augmenta en 16.585 milions de pessetes. Aquest augment es produeix quasi exclusivament pel creixement dels interessos que ha de pagar la Generalitat pel deute contret en anys anteriors, ja que les amortitzacions pràcticament aquest any no s'incrementen.

Val a dir, però, que la legalitat vigent regula l'import d'aquesta càrrega financera, establint-ne com a límit el 25% respecte dels ingressos corrents. La càrrega financera del Pressupost de la Generalitat del 96 se situa en un 8% i, per tant, tot i el creixement elevat que es produeix en aquestes despeses, estem encara lluny del que s'estableix com a límit legal.

Finalment, en la darrera part de la meua intervenció, vull referir-me a les prioritats dels pressupostos consolidats d'aquest any, concretament del sector públic administratiu i empresarial de la Generalitat, que inclou els pressupostos de la Generalitat pròpiament dita, els seus organismes autònoms, les entitats gestores de la Seguretat Social i els ens de dret públic, per tal de poder oferir una visió completa de quina és la política de despesa del Govern de la Generalitat.

Atès que el creixement del pressupost total consolidat d'aquest any és negatiu en termes reals i com a conseqüència de l'existència d'unes despeses ineludibles a les quals la Generalitat ha de fer front i de la consideració de determinades àrees a les quals s'ha atorgat una atenció especial en aquest Pressupost, ha estat necessària una reducció important de les altres àrees de despesa.

En diverses ocasions he repetit que, tot i que la nostra principal prioritat és l'acompliment dels acords de Maastricht, això ha de ser compatible amb el manteniment de l'estat del benestar assolit. Cal garantir i millorar la qualitat en la prestació dels serveis públics essen-

cial dels ciutadans del nostre país, com ara sanitat, serveis socials i ensenyament, i aquests són uns pressupostos que prioritzen les partides d'aquest tipus.

Som conscients que Catalunya també necessita inversions en infraestructures, perquè són les que potencien l'economia productiva, però encara necessita més cohesió social i aquesta cohesió podria sortir perjudicada si es retallés la despesa social.

Voldria, en aquest punt, fer referència a les importants mesures econòmiques aprovades recentment pel Consell de Ministres, que segur que afavoriran l'economia productiva i compensaran les restriccions pressupostàries que s'ha vist obligada a fer la Generalitat en aquest camp. D'aquesta manera, la Generalitat ha pogut posar més l'accent en els pressupostos de les àrees socials, ja que les noves reformes creiem que afavoriran l'economia productiva.

Amb la finalitat de prioritzar la despesa de tipus social, hem atorgat una atenció preferent al pressupost en l'àrea d'ensenyament, tant l'universitari com el d'altres nivells d'ensenyament, que augmentaran un 3,2%, creixement necessari per tal de mantenir i millorar les inversions i els equipaments escolars, com també per dotar de recursos les universitats catalanes per tal d'aconseguir un major nivell de qualitat, i això és impossible de realitzar amb una reducció dràstica de la despesa. No hem d'oblidar que l'ensenyament és un dels factors que determina i defineix el potencial de desenvolupament d'un país, i per aquest motiu el Govern de la Generalitat creu necessari afavorir especialment aquesta àrea, i, per tant, el Pressupost que he exposat s'haurà d'ajustar als recursos suficients per a afrontar el compliment de les exigències de qualitat que determina la LOGSE.

Com a segon punt, també s'ha atorgat una atenció especial a la sanitat, àrea que absorbeix una tercera part del pressupost i que, a més del pressupost de l'Institut Català de la Salut i del Servei Català de la Salut, inclou els pressupostos de diverses empreses públiques sanitàries que també contribueixen a la gestió i administració dels serveis sanitaris. El Govern de la Generalitat vol acostar el sistema sanitari a tota la població, en termes equitatius i d'igualtat d'accés, potenciant de forma especial la prevenció i la promoció de la salut i, en definitiva, millorant la qualitat dels serveis sanitaris prestats als ciutadans de Catalunya. Aquesta àrea de despesa incrementa les seves previsions d'un 3,9%, taxa que permet assegurar la continuïtat dels nivells de prestació dels serveis sanitaris, l'acompliment dels compromisos plurianuals i els costos de les reposicions.

Una altra àrea de despesa que considerem prioritària és la relacionada amb la promoció de l'habitatge. Per aquest motiu, la Generalitat ha previst en els seus pressupostos del 96 un augment important de les subvencions per promoció, adquisició i rehabilitació d'habitatges, amb la finalitat de recolzar la població catalana per a l'accés a l'habitatge.

Ja he indicat abans la importància de les transferències corrents adreçades als ens locals de Catalunya en concepte de participació en els ingressos de l'Estat, que augmenten un 3,9%. D'altra banda, també vull desta-

car la incorporació al Pressupost de la Generalitat d'una transferència incondicionada als ajuntaments, de 4.000 milions de pessetes, en concepte d'aportació al Fons de cooperació local, al marge d'altres subvencions específiques als ens locals, que fan que, en conjunt, les transferències corrents als ens locals augmentin de forma considerable, de manera que queda palès que l'austeritat pressupostària no ha afectat les partides destinades a l'àmbit local.

L'àrea de transports presenta en aquest Pressupost un creixement del 34,9%, com a conseqüència, bàsicament, de l'aportació de la Generalitat al contracte - programa de Transports de Barcelona, com també del creixement de les inversions en transports a realitzar per l'empresa pública GISA.

L'Administració de justícia augmenta el seu pressupost d'un 23%, com a conseqüència del traspàs de mitjans personals en matèria d'Administració de justícia. D'altra banda, l'àrea de seguretat ciutadana s'incrementa un 17,9% a causa del desplegament policial ja comentat.

Per últim, i a causa dels augments que experimenten totes aquestes àrees prioritàries de despesa i de la necessitat d'una contenció de la despesa total, per a la resta de despeses s'ha de produir necessàriament una disminució de les seves previsions. Així, la resta de despeses no incloses en aquestes línies bàsiques del Pressupost tenen una reducció conjunta del 7% respecte a les dades del 95.

En conclusió, l'objectiu bàsic d'aquests pressupostos és el de reduir el dèficit de la Generalitat, en el marc del programa de convergència amb la Unió Europea, i això ens ha obligat a realitzar uns pressupostos que es caracteritzen per la seva austeritat. Tot i així, el Govern de la Generalitat ha considerat necessari atorgar una atenció especial a determinades àrees, com les relacionades amb l'estat del benestar i el manteniment del nivell de prestació de serveis als ciutadans, de manera que s'han hagut de reajustar les altres despeses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Començarem ara el debat de les esmenes a la totalitat.

Abans, però, aquesta presidència, d'acord amb l'article 75 del Reglament i escoltada la Junta de Portaveus, fa avinent que la votació del conjunt de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1996 es farà en acabar el debat, i, en tot cas, no abans de la una del migdia.

D'acord amb els articles 67.4 i 113.3 del Reglament, els grups parlamentaris disposen de trenta minuts per defensar les esmenes a la totalitat, i hi ha la possibilitat de fer torn en contra, també de trenta minuts. L'ordre d'intervenció és el de presentació en el registre d'entrada, que és el següent: primer, Esquerra Republicana de Catalunya; segon, Grup Socialista al Parlament, i tercer, Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per defensar la primera esmena a la totalitat, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el

diputat senyor Huguet, per un espai màxim de trenta minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció per defensar l'esmena a la totalitat al Projecte de pressupostos es basarà en quatre punts: una anàlisi del marc econòmic general, la conjuntura i l'estructura; segon punt, els condicionants que envolten aquests pressupostos; tercer punt, ens entretindrem a parlar dels estrangulaments socials i productius que provoquen les actuals retallades, i finalment, quart punt, intentaré explicar com s'està jugant, de fet, amb els números, tant en les previsions del deute i del dèficit com en els ingressos i les despeses.

En quin context econòmic ens plantejem aquest Projecte de llei de pressupostos? Si féssim cas de l'informe econòmic i financer, hi ha setanta-dues pàgines per saber què passava l'any passat i setze pàgines només per saber què passa enguany, i no és un tema menor, perquè la conjuntura ha fet un tomb notable i, si durant l'any passat tot indicava estar en un cicle expansiu, ara mateix estem patint una situació inversa. El lògic, doncs, hauria estat, com a detall per a la discussió en aquest Parlament, d'haver facilitat en la majoria d'indicadors les xifres interanuals, de maig a maig, si més no.

La qüestió és, però, que l'economia catalana, durant el que portem de l'any 1996, continua perdent dinamisme; l'indicador de l'activitat econòmica registra una taxa d'expansió interanual del PIB del 2,6 els mesos de març i abril, enfront del 2,9 dels mesos precedents i del 3,6 dels mesos finals del 95. Dades d'avui, del primer trimestre, donaven l'1,9 de creixement del PIB, com ara fa dos anys. Per tant, destaca la notable desacceleració de la indústria de la construcció, però el creixement dels serveis també s'ha alentit. El lent creixement de la indústria es preveu que es mantindrà en el que resta de l'any; el comerç continua deprimat, amb només una evolució positiva de les grans superfícies, i l'únic sector que millora respecte a l'any passat, de moment, de moment -de moment, ja ho veurem al final de l'any-, és el turisme. El creixement del consum privat continua estancat des de principis del 95, amb un lleuger punt d'inflexió a l'alça. Tot i que el creixement del PIB és superior a la mitjana europea, les previsions de la Unió Europea ens situen en setena posició al si d'aquesta, i aquest diferencial no aconsegueix atrapar els retards històrics que es poden reproduir quan hi hagi una autèntica arrencada dels estats avançats. Per altra part, la conjuntura econòmica en el món laboral també ha provocat un alentiment en el ritme de creació d'ocupació. L'enquesta de població activa del primer trimestre del 96 assenyala un descens de la població ocupada respecte a l'últim trimestre de 1995.

Per tant, ens hem de basar, de moment, en pures expectatives sobre les potencialitats taumatúrgiques del pacte CiU - PP a Madrid. L'actual Projecte de llei de pressupostos es mou sota l'espasa de Dàmocles de Maastricht, però, si per complir Maastricht vostès es carreguen la inversió i no varien la política de gestió i el model de finançament, l'únic que estan fent és hipo-

tecar el futur per complir aparentment les condicions de convergència europea. Pa per demà, però fam per demà passat, perquè sense canvis profunds no hi ha alternativa.

Posem, d'entrada, alguns interrogants: com es pot fer front a un endeutament que supera el bilió de pessetes, si atenem algunes fonts que afegeixen a les xifres oficials les de les entitats autònomes i els crèdits de tresoreria? Tenen vostès un pla seriós per millorar la gestió en la línia de contenció de la despesa? Tenen un pla per millorar l'eficiència de l'Administració pública? Tenen un pla d'avaluació periòdica de la qualitat i la quantitat dels serveis que presta l'Administració? Hi ha una estratègia per eliminar d'una vegada l'alta morositat de l'Administració davant dels proveïdors? S'és conscient que aquesta morositat pot arribar a elevar les despeses un 20% perquè s'inclouen en el cost les despeses financeres? En tornarem a parlar al final.

Però al costat d'aquests problemes conjunturals, o d'aquesta situació conjuntural, hi ha una sèrie de qüestions estructurals, que no sé si és habitual treure en un debat de pressupostos, però que he entès que sí, perquè davant d'aquests pressupostos destinats a complir conjunturalment Maastricht, encara que sigui al preu de deixar els principals problemes estructurals intactes, encara que sigui al preu d'agreuja-ne algun d'ells... D'entrada, continua la pèrdua del teixit industrial i de llocs de treball a la indústria, un atur estructural que l'any 1980 comportava una ocupació de 2.100.000 persones i que l'abril d'aquest any és de 2.342.000 persones; malgrat el creixement demogràfic, estem en una proporció similar d'ocupació. I això indica un problema de fons: vostès no han sabut crear el clima suficientment favorable a la recuperació dels valors emprenedors que quaranta anys d'autarquia havien fet retrocedir. Moure's a prop, segons l'EPA, del 20% d'atur estructural vol dir que un de cada cinc catalans no només no troba feina, sinó que és incapaç de crear-ne. Al costat de territoris com el Vèneto, amb una empresa per cada dotze habitants, hom es pot plantejar si no ens hem espanyolitzat també quant als valors socioeconòmics, abocant una bona part de la població catalana a una actitud passiva davant l'activitat socioeconòmica. I aquest és un dels intangibles més importants de qualsevol procés de desenvolupament.

Un altre indicador d'arcaïsmes no superats és, tot i els avenços recents, el marc de relacions laborals, on es parteix d'una tradició de confrontació superior a la de concertació. O també la recerca i el desenvolupament continuen essent el parent pobre de la nostra economia productiva. O, també, tampoc és aliè als problemes estructurals l'excessiu pes que a Espanya té l'economia financera; mentre que en altres indrets és la indústria la que controla els bancs, aquí és a l'inrevés: amb crisis o sense crisis, la banca fa beneficis –perdonin el rodolí.

Per tant, hi ha una sèrie d'anacronismes en l'estructura econòmica espanyola que condicionen la catalana i que des d'aquí no s'hi ha fet front per manca de voluntat política. L'escàs nivell d'autogovern pel que fa a les competències socioeconòmiques ja ha estat reconegut per aquest Parlament en una moció aprovada fa poc, i, per altra part, el fatídic model de finançament, del qual

parlarem a continuació, són dos condicionants que impedeixen fer front, des de Catalunya, als greus problemes estructurals que hem mencionat abans; això i una administració autonòmica sobredimensionada per les funcions reals que té, i molts cops ineficient, i que acumula els vicis de l'Estat centralista i arcaic del qual depenem.

Per tant, era de justícia esmentar abans aquestes qüestions de fons, en uns pressupostos més pensats des de l'òptica del «qui dia passa, any empeny», i que, davant d'aquestes qüestions, ni tan sols hi són sensibles; pressupostos dissenyats des d'una política conjunturalista, sense adonar-se que repetits errors conjunturals acaben tenint greus conseqüències estructurals.

I anem al segon punt: condicionants dels pressupostos. Primer condicionant: el finançament. Ara mateix, com a conseqüència d'aquesta conjuntura de restricció pressupostària, se'ns està venent des del Govern de la Generalitat que calia optar entre salvar departaments propis de l'estat del benestar, en comptes d'aquells impulsors de l'economia productiva. El president Pujol, amb la capacitat dialèctica habitual que el caracteritza, ha declarat que aquest any la Generalitat es pot estalviar –ara fa un moment ho ha recordat el conseller– mesures de suport a l'economia productiva, perquè ja han aconseguit que les prengui el Govern de Madrid. És francament lamentable que el Govern de la Generalitat busqui excuses de mal pagador per amagar la dràstica reducció dels pressupostos en totes les conselleries vinculades al món de l'economia productiva sostenible: Indústria, Comerç i Turisme, que fins i tot desapareix; Agricultura, Treball, Obres Públiques i Medi Ambient, que reben una retallada que pot afectar no només subvencions prescindibles, sinó les que afecten sectors estratègicament clau, ja sigui per a la preservació d'activitat humana en parts del país amb risc de desertificació, ja sigui perquè actuen de motors de tot un sector a través de la millora de la qualitat de la investigació i la recerca, ja sigui perquè incentiven l'exportació o la reconversió i modernització.

El dilema no és estat del benestar - economia productiva, volent aparèixer ara com a furibunds socialdemòcrates els qui abans enarboraven la bandera liberal, perquè és evident que economia productiva i estat del benestar són els dos peus que permeten caminar: és impossible l'un sense l'altre. I en aquests moments, ja sigui en període de desacceleració, ja sigui en moments d'acceleració, Catalunya necessitaria un suport de l'Administració per a millorar l'estat del benestar i per a atrapar la velocitat amb què es mou l'economia productiva en els estats més desenvolupats de la Unió Europea. Per tant, estem davant d'un fals dilema: el senyor Pujol no pot estar tirant més cortines de fum davant l'alternativa real que té plantejat el seu Govern, davant del veritable dilema que a ell li toca resoldre: o trenca de veritat amb el mal model de finançament autonòmic de Catalunya, que permeti dotar de recursos totes les conselleries, tant les que fan avançar l'estat del benestar com l'economia productiva, o té la valentia de suprimir serveis sencers o conselleries senceres, especialment de l'àrea productiva, per acabar amb la ficció de govern en uns àmbits on molts cops només

s'exerceix d'oficina pagadora –mal pagadora, jo diria– i de propaganda.

Finançament dolent. I farem un petit exercici de números: compararem els pressupostos de Navarra de 1996. Protecció civil i seguretat ciutadana: Navarra destina en números rodons 9.000 pessetes per capita als seus pressupostos; Generalitat, 3.000. Seguretat, protecció i promoció social: Navarra, 48.000 pessetes per habitant; Catalunya, 11.000. Sanitat: Navarra, 116.000 pessetes per habitant; Catalunya, 91.000. Educació: 85.000 pessetes per habitant; Catalunya, 54.000. Habitatge i urbanisme: 15.000 pessetes a Navarra; 3.000 aquí. Cultura: 11.000 a Navarra; 5.000 aquí. Infraestructures: 32.000 a Navarra; 14.000 aquí. Investigació: 3.000 allà; 1.000 aquí. Agricultura: 5.000 allà; 2.000 aquí. Indústria: 10.000 allà, 4.000 aquí. Comerç i Turisme: 6.000 allà; 1.000 aquí. En resum, a l'àrea de producció de béns públics –sanitat, educació– Navarra disposa d'un 54% més de pressupostos per habitant que Catalunya. En l'àrea de béns públics econòmics –infraestructures– Navarra disposa del 92% més de recursos per habitant que Catalunya. I en l'àrea econòmica dels sectors productius, Navarra pressuposta un 315% més que Catalunya per habitant. En transferències a altres administracions 103% més que Catalunya. En conjunt, Navarra destina prop del mig milió de pessetes per habitant i Catalunya hi destina 267.000 pessetes; o sigui el 83% més.

Caldria, senyor conseller, senyores i senyors diputats, estar aquí discutint per on retallem, si per la banda productiva o per la banda del benestar social, amb uns pressupostos que quasi dupliquessin els actuals? Qui ens posa, doncs, en aquesta disjuntiva? Mentre aquest Parlament només exerceixi el dret d'autolimitació, això no té sortida. Caminem a passos agegantats cap a la perifertització, cap a la liquidació definitiva de les nostres potencialitats de creixement i benestar, que, paradoxalment, també significaran la definitiva finitització d'Espanya en el si de l'Europa unida. No han avisat tots els estudis econòmics que no hem recuperat el nivell de convergència amb Europa assolit des del 1975? No ens avisen aquests estudis –de les caixes, per cert– que l'obsessió reequilibradora, practicada per tretze anys de felipisme des de Madrid amb col·laboració, per activa o per passiva, d'una bona part dels grups d'aquesta cambra, no ha aconseguit una convergència en la producció de riquesa entre comunitats autònomes, però sí que, en canvi, ha empobrit relativament les famílies de les zones més dinàmiques com Catalunya? No ens adverteixen que estem protagonitzant una convergència espanyola en la pobresa i una divergència amb Europa? Això els estudis de les caixes. Doncs, bé, aquests pressupostos són un esglaó més en aquesta direcció i no comptaran amb el nostre suport.

Segona qüestió: una administració moderna o un govern de cartó pedra; és un altre dels condicionants d'aquests Pressupostos. Ens prediquen retallades però continua la dilapidació. Mal model de finançament i mal model d'administració. La Generalitat va absorbint de forma creixent funcionaris per diversos traspassos, però perd capacitat financera relativa a l'hora de deter-

minar polítiques, cada cop més autonomia administrativa en proporció a la política. Els Pressupostos de la Generalitat, a aquest ritme que anem, acabaran sent només de despesa corrent: sous de funcionaris i lloguers i manteniment d'edificis; cada cop, més una Generalitat gestora de personal però sense augmentar proporcionalment capacitat de decisió política, que vol dir també autonomia financera real.

Capítol 1, de personal, que creix un 10,4%, un 6,8 sobre el liquidat el 95. Diu que és degut a l'augment d'efectius en els departaments en què hi ha hagut transferències. Però hi ha dues qüestions de fons que només apunto: és lògic, en moments de restricció, apujar el sou en la mateixa proporció per a alts càrrecs i el funcionari ras? Segona: amb la transferència de nous paquets –Senpa, Justícia– hi ha una clara voluntat de millora de l'eficiència i, si convé, hi ha voluntat o capacitat de reassignació de funcions per a millorar-ne l'eficiència? La puja del 27% i 46% de capítol 1 a Governació i a Justícia fa, obliga, en aquests moments de restricció, a ser especialment curosos amb l'increment de la productivitat –i permeti'm l'expressió– en aquest enorme paquet de nous funcionaris. La mateixa supressió de la Conselleria de Comerç i Turisme és una supressió de la cara a la galeria; de fet, escàs estalvi real significa: absorció des d'Indústria, vés a saber si per a inaugurar una fase ultraliberal d'ofensiva de les grans superfícies.

En despeses corrents i propaganda hi ha hagut retallades reals, però potser aquestes partides ens apareixeran sota altres formes amb tota una corrua d'entitats, instituts administratius i autònoms, la funció primordial dels quals és precisament la propaganda.

Interessos: en el capítol 3, els interessos que en els Pressupostos de la Generalitat són ja aquella arna que es cruspeix els jerseis de llana, cada any més crescuts: 24,8%; si parlem del consolidat, 34,4% més que l'any passat –igual, quasi, que les inversions reals d'obres públiques, més que el conjunt de transferències de capital. I aquesta arna dels interessos té molta llana per devorar, amb el forat que hi ha.

Serveis pantalla per justificar el Govern de cartó pedra. S'implementen programes o serveis sense una base crítica suficient perquè siguin eficients. Parlem de casos. Incavol: 60 milions per gestionar-ne 166, de cara al voluntariat que, a vegades, tenen funcions clientelars. O l'Institut de la Dona: 382 milions per gestionar-ne, amb teòriques polítiques d'igualtat, 108; cada pesseta emprada en necessita quatre per gestionar-la. O l'Institut Català de Noves Professions: sumant fonamentalment les partides 226, 227 i sobretot 440, pròpies de la seva funció, sumen 56 milions; per administrar-les en necessiten 106. Institut Català de Seguretat Viària: disposa de 115 milions, dels quals només 7,7 es destinen a activitats exteriors de les que se suposa que hauria de fer: reunions, promoció, divulgació i estudis tècnics. Institut Català de la Mediterrània –el nostre clàssic–: 236 milions per administrar-ne 36, pròpies de la finalitat de l'organisme –reunions, Premi Catalunya, estudis i treballs. Dilapidació, govern de cartó pedra.

Mala gestió dels recursos també, collateral als pressupostos, que només apunto telegràficament. Els fons fins

i tot finalistes que arriben, ja siguin procedents de l'Estat o de Brusselles, molts cops són mal administrats. Podríem parlar llargament de la formació ocupacional, com es distribueix, quina funció repartidora té; deixem-ho. El desgavell organitzatiu; per exemple, avui dia encara, el cas per exemple de Sanitat, a la Vall d'Hebron, el cost de les hores extra i dietes i altres justificacions puja tant com les retribucions normals, per exemple, o endeutaments o avals de cara a continuar amb el país de peatge; multimilionaris avals a Tabasa i Túnel del Cadí, continuant en aquesta línia de tenir un país de peatge que dona beneficis privats i socialitza les pèrdues. I també increment dels costos a través de la mala relació que hi ha entre Generalitat –Administració catalana– i empresa privada; morositat –ja ho hem dit abans–, que augmenta un 20%, pot arribar a augmentar un 20% els costos, i manca de transparència en alguns sectors, en algunes adjudicacions d'obres, cosa que ha assenyalat la Sindicatura de Comptes, que són, evidentment, en perjudici de la qualitat del servei i del cost del servei.

I tercer punt, arribem a les retallades, les retallades que provoquen estrangulaments socials i productius. Amb l'important reajustament de 1996, les principals partides afectades han estat les d'inversió, que es veuen retallades uns 63.600 milions respecte al 95. La política pressupostària és continuació, en aquest sentit, de la practicada pel Govern des del 93. Les despeses de capital per a l'any 1996 són el 75% de les d'aquell any. Les conselleries relacionades amb l'economia productiva –ja ho hem dit abans– es queden amb el 75% de les operacions de capital de l'any anterior. Malgrat la teoria que els pressupostos d'aquest any salven l'estat del benestar, les conselleries relacionades amb aquest –Ensenyament, Sanitat, Benestar Social i Cultura– tenen unes operacions de capital que representen el 73% de l'any anterior. I que no se'm digui que construir escoles o centres d'atenció primària no és un component bàsic del benestar, per evitar fer classes de secundària en cargoleres o per no fer cues a la seguretat social en edificis saturats. La resta de departaments administratius passen a disposar del 69% d'operacions de capital de l'any anterior.

El Govern de la Generalitat està practicant, doncs, una política de despesa pública centrada bàsicament en la reducció d'inversions, que és la via més fàcil, però que, com diu el mateix Banc d'Espanya, no és el camí per a la reducció permanent i sostenible del dèficit públic, perquè es deixa d'actuar sobre factors estructurals de desequilibri pressupostari i perquè tard o d'hora caldrà i serà impossible continuar mantenint un nivell d'inversió tan baix. Torno a dir: això es fa per avui, gana per demà. La reducció de la inversió pública de la Generalitat per al 96 afectarà de forma contundent sectors productius, i, per tant, la creació d'ocupació, la qualitat de vida i la despesa social. Cal tenir en compte que la política de reducció de la inversió, que sistemàticament està practicant la Generalitat, no afavoreix gens el reequilibrament dels dèficits històrics d'estoc de capital públic que té Catalunya en relació amb Europa i amb Espanya. El nivell relatiu de dotació de capital públic a Catalunya en percentatge respecte a Espanya són en carreteres –tenim el 65 sobre el 100–; estructu-

res urbanes, 101; infraestructures hidràuliques, 64; ports i costes, 62; sanitat, 71; educació, 86. Total, estem en un 74 sobre una mitjana de 100. Dit en altres paraules: amb una població que frega el 16% de l'Estat tenim un percentatge d'estoc de capital públic en sectors claus com sanitat, ensenyament i infraestructures que voreja, per dalt o per baix, el 10% del conjunt de l'Estat. Clara discriminació històrica que aquests Pressupostos –diguem-ne– ajuden a congelar.

Com a conseqüència d'aquest retall sistemàtic d'inversions, la Generalitat ha esdevingut cada cop més un centre gestor de despesa corrent sense cap voluntat real de corregir dèficits econòmics. La proporció de la despesa corrent del total del pressupost ha passat del 70,5% el 92 al 86,4% el 96. Analitzem la retallada breument en algunes àrees. Es diu que l'ajust aquest sobretot va destinat a salvar l'estat del benestar. Doncs, bé, fins i tot a l'àrea social –dèiem fa un moment–, Ensenyament en plena reforma, capítol 6, la inversió baixa 8,4%; i en la inversió en edificis i construccions, una reducció més dràstica; partida destinada a lloguers, en canvi, puja 450 milions, i la d'edificis prefabricats puja 230 milions. Cultura, tot disminueix menys la despesa de personal; la promoció de la cultura popular, pèrdues del 48%; promoció cultural, 14%; i llavors és quan els ajuts que es retallen a les entitats culturals del país provoquen enfrontaments amb els ajuntaments. És a dir, el que fa de cap d'esquila és l'ajuntament; cas que ha passat, per exemple, recentment, a Manresa. La Direcció General de Política Lingüística baixa el 26,3%. El nervi de la nació, doncs –llengua i cultura–, queda bastant atrofiat, pressupostàriament parlant.

Àrea productiva; aquesta àrea és la clau per promoure ocupació, millorar el nivell de riquesa. El partit dels botiguers suprimeix la Conselleria de Comerç, que significa el 12% del PIB català; i Turisme, el 15% del PIB. Però, en canvi, s'estalvia poc en capítol 1 i 2. Dels pressupostos restants, la Direcció General de Comerç i Serveis, suport tècnic de comerç: disminució del 80%; corporacions locals: menys 144 milions; a institucions privades: menys 604 milions; etcètera. Podria continuar llarga estona. Consorci de Promoció Turística: perd el 60%. En general, la Direcció General de Turisme, retallada de 300 milions en programes destinats a promoció i potenciació de la imatge turística. Indústria perd un 37%; 76% en inversions reals, 44 en transferències de capital. I en sectors importants, no són només subvencions prescindibles; estem parlant del Centre de Qualitat, estem parlant del Cecapri, destinat a captar inversió, inversions que ens estan passant de llarg, algunes d'importants en aquests moments que no només van a parar a Irlanda, Gran Bretanya o a les zones forals o subsidiades d'Espanya, sinó que se'n van fins i tot a Rhône-Alpes, per exemple; retallades al Cidem, i així podríem continuar.

A Agricultura, desenes de línies de suport queden tallades. La Unió de Pagesos es queixa que del total del pressupost d'Agricultura, un cop descomptades les despeses corrents i compromisos plurianuals, queda una misèria per intervenir activament. Partides que conjunquen Agricultura i equilibri territorial, per exemple: corporacions locals de 70 a 14 milions; consells

comarcals, de 110 a 22 milions; zones d'actuació, de 60 a 12 milions; comunitats rurals en àrees naturals, de 150 a 30 milions. Però, tant o més important, partides destinades a la qualitat i, per tant, la competitivitat del sector: control ramader, de 40 a 13 milions; consells reguladors de la marca Q, de 50 a 7 milions; foment i millora de la sanitat animal, de 150 a 30 milions; Pla de reestructuració de cooperatives, de 900 a 444 milions. Una altra conselleria virtual, doncs.

Treball, també retallada de 6.000 milions de pessetes, menys 23%; queda congelat el pressupost de la Direcció General de Cooperatives, 300 milions d'ajuda al sector i a la Federació de Cooperatives, i no tenim en compte que aquest sector de cooperatives de treball associat i societats anònimes laborals significa un total de trenta mil treballadors, que en molts casos han optat per passar a una vocació emprenedora en comptes de restar vivint del subsidi; mil cooperatives creades el 1995, 60% d'autoocupació en els llocs de treball creats l'any passat. Per això no s'entén tants recursos a formació ocupacional passiva i tan pocs a formació de polítiques actives. Retallades, en general, a formació ocupacional, al Consell de Treball, a la seguretat i higiene, Consell de Seguretat i Higiene; no es veu la partida destinada al cofinançament dels fons socials europeus; al Pla de formació per a la inserció professional, FIP, al qual van destinats 9.900 milions de l'Estat, només sembla que en consten –almenys jo no he sabut veure d'altra manera– 4.500, i el Pla integral de pobresa té partida de 1.000 pessetes.

Obres Públiques; inversions que s'emporten també important retallada. Els pressupostos a GISA ja bona part estan destinats a pagar deutes; per tant, conselleria endeutada sense controlar grans infraestructures, també conselleria virtual. I a Medi Ambient, desmantellament real de la Conselleria, amb unes tallades importants dels pressupostos o en àrees com la Direcció General de Qualitat Ambiental, que no pot tocar el tema de la contaminació. I, per acabar aquest capítol de lamentacions, els municipis i reequilibrament territorial, el Fons de cooperació local continua estancat en 4.000 milions i el II Congrés Municipalista està sense partida, i el PUOS rep retallada de 400 milions, i les transferències de l'Administració local, menys 12,5% de la prevista anteriorment.

Per tant, doncs, resumint, pressupostos amb congelacions i retallades que ni assegurin la qualitat de l'estat del benestar, agredeixen les bases de l'economia productiva i de la creació d'ocupació i no signifiquen cap avenç en les altres àrees administratives del Govern.

Però això encara no és tot. En quarta posició, parlarem de com es juga amb els números: el deute i el dèficit. El Projecte de pressupostos de 1996 fa de la reducció del dèficit el seu objectiu bàsic, però poc creïble, atès que, com a mínim des de l'any 90, la Generalitat sempre s'ha desviat de forma notable en la xifra del dèficit pressupostada. La conseqüència d'aquest comportament financerament poc rigorós, unida al deficient sistema de finançament de Catalunya ha generat una massa de deute públic que és en l'actualitat de les més altes..., el més alt de les comunitats autònomes de règim comú, tant en xifres absolutes com per capita. Una fa-

mília catalana de quatre membres, la Generalitat l'hauria endeutada en més de mig milió de pessetes, i això no és justificable en una bona administració i en un govern que valgui aquest nom, quan la mateixa família aporta més de sis-cents mil pessetes a l'Estat cada any i que no tornen.

Cal dir també que les desviacions del dèficit final respecte al pressupostat, que ha estat la tònica habitual del Govern, no s'han generat per un major esforç inversor de la Generalitat, sinó per compensar minoració d'ingressos liquidats respecte als ingressos previstos i per compensar desviacions de la despesa corrent. L'any 95, en el qual el dèficit es va desviar 33.600 milions de pessetes, es va reduir 40.500 milions respecte al previst, i, per contra, els ingressos corrents van ser 55.000 milions menys dels previstos, i la despesa corrent es va incrementar 29.800 milions.

La reducció del dèficit no financer que es preveu en els Pressupostos del 96 està condicionada pel compliment dels escenaris pressupostaris acordats per les comunitats autònomes i el Govern de l'Estat en el Consell de Política Fiscal i Financera, per tal d'harmonitzar el comportament pressupostari del sector públic, d'acord amb els criteris de convergència europea. El primer que cal qüestionar-se és la mateixa metodologia emprada en la determinació d'aquests escenaris, que potser estem traslladant als ciutadans de Catalunya un cost, en termes de baixa qualitat de serveis públics, infradotació de capital públic, que no els pertoca d'assumir.

En cinquè lloc, l'existència d'aquests acords que limitaven el dèficit no financer a les comunitats autònomes, que ara es presenta com a objectiu absolut, no ha aturat la generació del dèficit per part de la Generalitat, quan ha convingut, i, de fet, ni els límits per al 1994 i 1995 van ser respectats.

En sisè lloc, l'endeutament d'enguany; tot i mantenir-se en 95.500 milions, com el 95, es dedica un 53%, més de la meitat, a despeses financeres. Sembla, doncs, que ens endeutem per pagar deutes.

I parlem de les liquidacions. Aquests Pressupostos, tècnicament, també parteixen d'errors sistemàtics, que, en aquest cas, potser ja caldria qualificar de «malabarismes» pressupostaris. Fixem-nos en uns quants detalls. En ingressos, partides que sistemàticament són previstes a l'alça, en el quadrienni 92-95; ens hem entretingut una mica. Impost sobre el joc del bingo, 16% de desviació acumulada. Material de desfet, es preveuen 30 milions cada any i no arriba mai a les 200.000 pessetes. Taxes sobre el joc, 34.850 milions menys dels previstos, un 20% de desviació. Taxes i exempcions parafiscals, 63% de desviació. Venda en inversions reals, desviació del 67%. Transferències de capital a la Seguretat Social, 78.000 milions de pessetes previstos a 40.000 milions, 48% desviat. Això sempre, en aquest cas, a l'alça.

El cas contrari, a la baixa. Paral·lelament, apareixen múltiples partides amb 1.000 pessetes que acaben amb la liquidació, per exemple, de 16.000 milions i de 18.000 milions de pessetes. Els ingressos de l'EAJA van partir de 1.000 pessetes i es liquiden a 114 i 867

milions. Multes i sancions també es liquiden en quantitats notables, pel que estava previst.

En conjunt, les quaranta-tres partides que ens hem entretingut a analitzar, amb previsions de 41.000 pessetes i 40.000 pessetes, els anys 94 o 95 han acabat liquidant –fixin-se en la diferència– 16.708 milions i 18.109 milions. Per tant, doncs, em sembla que, en tants anys d'errors seguits, podria haver-hi partides perfectament controlables i previsibles d'una altra manera. És el cas, per exemple, dels lloguers, de béns immobles, o concessions, que cada any, sistemàticament, hi ha errors.

I un petit detall, només, en l'àmbit de les despeses: una partida que hauria de ser controlable, com les assegurances i prestacions socials, presenta desviacions del 31%, l'any 92; 58%, el 93; 59%, el 94; 48%, el 95. I enguany ens proposen 6.000 milions menys que la liquidació anterior, i això que augmentem Mossos d'Esquadra i entomem funcionaris de Justícia. Això no quadra.

Els ingressos. Acabo com he començat: parlant dels ingressos que vénen determinats pel mal model de finançament, i sempre amb previsions més triomfalistes del que acaba produint-se. Valoració dels ingressos en impostos cedits i propis, un increment d'un punt i 0,3 des de l'any 1993. Un lleuger increment de les transferències de l'Estat en les previsions des del darrer any, que falta veure si es compliran: un punt en transferències, 0,8 punts pel 15% de l'IRPF. A les transferències de capital i corrents europees hi ha una davallada enorme: es perd, des de l'any passat, un 43% i un 52% respectivament. Per quina raó? Quant es perd per manca de capacitat de cofinançament? En quina mesura la disminució d'aquestes partides europees també forma part, com algunes fonts indiquen, de la contrapartida aconseguida per Fraga Iribarne per retirar el recurs de la cessió del 15% de l'IRPF en el marc del pacte PP - Convergència? Per què els fons de cohesió passen de 18.000 milions a 4.000 milions de pessetes?

Anem ara als impostos propis i cedits. El de successions està inflat; què en quedarà, dels 35.500 milions? Només serà retallat en 2.000 milions? No és una percepció a la baixa? I el recàrrec sobre màquines recreatives? Un recent informe assenyala que és el sector de negocis basat en la ludopatia que té més benefici. No seria hora, potser, de canviar el tipus de taxa per fer-la adequada a aquesta realitat òbvia? Una realitat que resulta que a nivell de taxa i de pressupost de la Generalitat no només no puja, sinó que baixa: des del pressupost de 1995 es preveu un decrement del 10,7%.

I, d'aquests ingressos, només un 41,6% és incondicionat, amb la pèrdua d'una dècima respecte a l'any anterior, i dels no condicionats només exercim capacitat normativa, és a dir, són impostos propis en un percentatge de l'1,3%. El recent pacte PP i CiU promet ara més capacitat normativa i eliminació de topalls, però ja es comencen a desdir d'un acord que, a tot estirar, hauria significat 50.000 milions més l'any, amb el 3,5% de previsió de creixement del PIB i sense topalls. Estem parlant, doncs, d'un 5% de l'espoliació en el millor dels casos, que, a hores d'ara, aquest compte de la lletera ja s'ha acabat, ja ha caigut, diguem-ne, ja s'ha desfet el

somni. Això sense tocar el percentatge actual de repartiment de recursos, que estem..., no ens movem –no ens movem– del 25% per a les comunitats autònomes, el 12% per als municipis i la resta, 63%, per a l'Estat. I molt em temo que no ens tocarà això ni gaire allò altre: recents declaracions de dirigents del PP ja s'estan replantejant el tema del traspàs de la capacitat normativa i el tema dels topalls. En què quedarà la volada de coloms en aquest cas, senyor Macià Alavedra?

Senyores i senyors diputats, tornem, doncs, on érem: el mal govern, sumat a l'absència d'autogovern en el camp de les finances –només un 1,3% d'impostos propis fins ara–, vol situar en aquesta cambra, amb aquests Pressupostos, un fals dilema: o estat del benestar o economia productiva; quan el dilema és, per al Govern de Convergència i Unió: o trenquen vostès amb el model de finançament i desgovern, o facin caure definitivament els decorats que en molts àmbits han mantingut durant setze anys la població catalana amb la il·lusió de gaudir d'un govern autònom. I subratllo «govern» i «autònom».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em demana la paraula el senyor conseller, i, per descomptat, la té.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Intentaré ser breu en la resposta al senyor Huguet, per compensar una mica la llargada de la meua exposició, però el senyor Huguet, ell mateix en un moment del seu discurs ha qualificat la seva intervenció com a «capítol de lamentacions»; són paraules d'ell mateix. Jo diria que és un dels discursos més catastrofistes que he sentit en aquest Parlament, però això no vol dir que no sigui un discurs del qual es puguin aprendre moltes coses, com dels discursos de l'oposició. S'aprenen coses, diguem, fent el que ell diu, o fent el contrari del que diu, però sempre s'aprèn.

El senyor Huguet, en primer lloc, parla d'uns indicadors que diuen que perdem dinamisme i que Catalunya perd dinamisme i que les coses van molt malament. Diu que, evidentment, creixem més que la mitjana europea, però que les coses van fatal. És clar, no ho sé, al senyor Huguet, ja li ho vaig explicar en comissió: si la nostra economia ha quedat relligada al creixement del sector exterior, i si el creixement dels anys 94 i 95 ve donat pel creixement de les exportacions, que se situen en uns creixements del 22 o del 25%; si el 70% de les nostres exportacions van a la Unió Europea, si el 45% de les nostres exportacions van a tres països, que són Alemanya, França i Itàlia; si Alemanya té unes previsions de creixement per al 96 del 0,5%, França les té de l'1% i Itàlia les té de l'1,8%, i nosaltres encara preveiem unes previsions de creixement del 2,8% superior en cinc dècimes al creixement conjunt de l'Estat i en un punt del creixement mitjà europeu, doncs, sí, les coses van molt malament, les coses van molt malament, però tot Europa deu anar molt malament i la

Unió Europea també es deu ensorrar, igual que Catalunya.

Senyor Huguet, aquesta és una visió que no respon a la realitat, i evidentment que creixem menys que l'any 95; ja ho he dit jo. Que tenim condicions per continuar creixent i que, objectivament, estem en una situació per aprofitar la consolidació del creixement que segurament es produirà el segon semestre, sí que ho crec. I les coses no estan tan malament com vostè diu, i el teixit industrial català ha fet un procés d'internacionalització que alguns experts diuen que és el més important que ha passat en l'economia espanyola els últims anys. I li podria citar ara cinquanta exemples seguits, i concretament alguns relacionats amb la visita d'ahir del president de la República Popular Xinesa i la presència d'empresaris catalans en aquest llunyà país.

Per altra banda, senyor Huguet, els objectius de Maastricht, si no existís Maastricht, els hauríem de complir igualment. Hauríem de fer, realment, la reducció del dèficit i la reducció de l'endeutament, però és que, a més a més, complir Maastricht i que l'Estat espanyol pugui estar en la tercera fase, si som capaços de fer aquest esforç, si els altres països també compleixen, si veiem quines seran les dificultats dels dos països principals, que són Alemanya i França, això és un fet, per si sol, econòmicament més important que molts ajuts que puguem donar a determinades empreses catalanes. Això és un fet transcendental que si Espanya no és capaç de complir-lo, i Catalunya juntament amb l'Estat espanyol, perquè és la situació actual, generarà potser una decepció o generarà un pessimisme sobre la nostra incapacitat de complir objectius pressupostaris importants que, realment, tindrà conseqüències econòmiques greus per al nostre país. I això sol és un fet positiu d'aquest Pressupost. Vostè, en aquest Pressupost, no hi ha trobat absolutament res positiu, i això és impossible, és matemàticament impossible que sigui així. Una persona que només destaca fets negatius és una persona que no actua amb criteris d'objectivitat suficients, que ens mereixin un mínim de confiança. Fins i tot per estratègia, per estratègia parlamentària, vostè hauria hagut d'incloure algun petit fet positiu; hauria fet més creïble el seu discurs. És un fet que, fins i tot, m'atreveixo, des de la tribuna, a recomanar-li. (*Ria-lles.*)

Home, vostè dona unes xifres de l'atur que no s'ajusten a la realitat. L'atur baixa, l'ocupació creix a Catalunya. Vostè diu: «Baixa menys que abans.» Home, si l'activitat econòmica és inferior a la d'abans, doncs, també té conseqüències sobre l'atur, però, en general, s'està generant ocupació i l'atur està baixant, i a Catalunya d'una manera més accentuada que a l'Estat espanyol. Si estem parlant de l'atur registrat al 10,6, que és un atur comparable amb d'altres països europeus, doncs, estem quatre punts per sota de la mitjana espanyola. Per tant, les coses no deuen anar tan malament.

Vostè acusa aquest Pressupost de no canviar la situació espanyola de predomini de la banca sobre la indústria. Senyor Huguet, no demani a aquest Pressupost ni a aquest Govern de la Generalitat coses que no depenen d'ell! És absolutament absurd el seu argument sobre

aquest tema. Nosaltres el que intentem és que hi hagi un poder financer català creixent. Això sí, que la Caixa i la Caixa de Catalunya i el Banc de Sabadell juguin un paper cada vegada més important a Espanya, això és el que ens omple de satisfacció, però que vostè ens digui que la indústria és la que domina la banca en d'altres països, al contrari del que passa a Espanya..., primer, que això és fals, això és fals, senyor Huguet. La banca, en aquests països, i concretament a França i Alemanya, està dominada bàsicament, avui dia, per les companyies d'assegurances. Això és el que està passant. No la indústria. Si vol, un dia en parlarem amb més calma.

Vostè diu que donem excuses de mal pagador quan diem que les mesures de Madrid ajudaran a la recuperació econòmica i que nosaltres presentem aquest Pressupost com una dicotomia entre estat del benestar i economia productiva. En primer lloc, nosaltres no creiem –i aquí coincideixo plenament amb vostè– que aquesta dicotomia existeixi. Sense economia productiva no hi ha estat del benestar, i, per tant, són dos temes íntimament lligats; hi estic plenament d'acord.

Ara, aquest és un pressupost per a sis mesos, és un pressupost que ha de fer una retallada, és un pressupost que prioritza per fer la retallada, perquè el seu objectiu és una política d'austeritat i complir els objectius de Maastricht, i en prioritzar la retallada prioritza més en l'economia productiva el que són subvencions a empreses que les retallades en sanitat i ensenyament.

I això no vol dir que condemnem les inversions en infraestructures per tota la vida. Els pressupostos són variables i no poden ser repetitius, i aquest any nosaltres hem volgut prioritzar, tot i les dificultats dels departaments –també aquests–, ensenyament, sanitat, pla d'habitatge i actuacions d'aquest tipus. I això ho hem volgut fer i hem retallat les inversions de la mateixa manera que ha fet França, que ha fet Alemanya, que ha fet l'Estat espanyol, que fa Itàlia, que fan tots els països europeus, perquè una retallada en els altres camps de prestació de grans serveis públics és una retallada que es fa amb canvis estructurals lents, amb canvis estructurals molt més difícils, i en canvi la retallada de la inversió és la que es pot fer d'una manera més immediata. Però no és que nosaltres establim definitivament una dicotomia estat del benestar - economia productiva; això ho diu vostè per interessos del seu discurs. No és que vulguem ser socialdemòcrates després de ser liberals. Després ens acusa de ser ultraliberals amb les grans superfícies, és a dir, jo he apuntat una sèrie de contradiccions al seu discurs que no li repetiré aquí.

Un altre tema, senyor Huguet. Home, si vostè em fa la llista de les retallades, en podia fer moltes més i podia fer un discurs de dues hores, perquè si aquest és un pressupost en el qual només posem quatre departaments, que és Governació, pel desplegament policial; que és Justícia, pels traspassos; que és Ensenyament, que té retallades en inversions, però que en el seu conjunt puja; que és Sanitat, que puja, que puja poc per les prestacions que ha de donar; tota la resta, senyor Huguet, són retallades, i, si no, expliqui'm vostè com redueix el dèficit. Tota la resta són retallades; pot pujar aquí i llegir-me totes les retallades del Pressupost i

em quedaré tan tranquil, perquè, efectivament, d'algun lloc o altre s'ha de retallar. Perquè si vostè em diu que tenim un descontrol del dèficit, que l'endeutament se'ns menja i que després ens critica totes i cada una de les retallades, expliqui'm quina és la seva proposta.

Home, en el tema de Navarra, si sabem que Navarra i Euskadi tenen un finançament que és el doble del que té Catalunya per capita, vostè em pot explicar el detall de les partides on s'aplica aquest doble per capita i, evidentment, li sumarà el doble per capita. No és necessari que em detalli el pressupost de Navarra. Nosaltres estem en una altra situació, vostè pot dir que tenim un finançament molt dolent, però, efectivament, nosaltres hem de fer aquest pressupost amb el finançament que tenim avui i del tema del finançament en podem parlar un altre dia. Hi ha una comissió i jo sóc el primer, senyor Huguet, que li vaig donar les xifres del mal finançament que tenim i en aquell moment vam estar totalment d'acord sobre les xifres, en línies generals. Per tant, és evident que la seva comparació amb el pressupost de Navarra és il·lustrativa, però és inútil... (*El Sr. Huguet i Biosca diu: «No! Inútil, no.»*) Doncs, inútil, no. (*Rialles.*)

Hi ha una altra cosa en el seu discurs que no em sembla, diguem-ne, correcta. Vostè diu: «Creix el personal el 10,4.» Home, jo li he explicat per què creix el personal el 10,4. I vostè em diu: «Diuen que es deu als traspassos de Justícia.» No em digui «diuen». Vostè sap que es deu als traspassos de Justícia, com a mínim això reconegui-ho, perquè està en els pressupostos. Per què m'ha de dir «diuen», posant-ho com en dubte? Home, no es pot posar en dubte una cosa tan clara, senyor Huguet, és que és un tema d'expressió que demostra l'estil, m'entén?

I després, tampoc puc estar d'acord a dir aquí: «Des del Govern» –i si vostè estigués al Govern faria el mateix, faria exactament el mateix, diguem– «entomem els funcionaris de Justícia.» i això fa que els funcionaris de Justícia facin manifestacions per no entrar a la Generalitat, sap? És a dir, amb aquest estil no es construeix tampoc una administració ni es fa una política dient: «Vostès no han obtingut cap traspàs, vostès no han fet res en temes de traspassos.» I després diu: «Entomem els funcionaris de Justícia.» Home, una altra expressió, sense cap importància –és entre nosaltres–, però té una significació molt clara.

Home, senyor Huguet, que vostè torni a insistir en el tema de la dilapidació de les despeses sumptuàries, quan jo li he explicat –i segurament hi insistiran els altres representants dels grups parlamentaris–, jo he intentat explicar-li les rebaixes que hi havia d'aquest estil, en aquests departaments. Miri, en atencions protocol·làries hi ha una baixada del 31,4%; en publicitat i propaganda, una baixada del 43%; en reunions i conferències, una baixada del 33,9%; en formació i promoció, del 30%; en altres despeses diverses, del 45,9%, etcètera. En conjunt, els estudis, treballs tècnics, atencions protocol·làries, publicitat i propaganda, tot això en el seu conjunt baixa el 40,1%. Si en aquest pressupost no hi ha un esforç en aquests temes, senyor Huguet, com a mínim hauria pogut reconèixer l'esforç, l'esforç d'això; no parlar de dilapidació, perquè si es

rebaixa en un 40% es va en el camí, en tot cas, de corregir els defectes que vostè ens imputava anteriorment.

Gràcies, gràcies, moltes gràcies, senyor Huguet, per dir-nos «el partit dels botiguers», és un gran honor i li agraeixo moltíssim aquesta denominació, que formarà part a partir d'ara de totes les nostres campanyes electorals d'una manera ben clara.

No es veritat que es suprimeixi Comerç, Consum i Turisme, simplement s'agrupa Comerç, Consum i Turisme, amb una retallada forta, amb un altre departament, Indústria i Energia, que té una retallada forta, però les activitats de Comerç, Consum i Turisme se segueixen mantenint. I el que es fa en aquests departaments és una supressió molt forta de les subvencions. Nosaltres creiem que el tema de les subvencions a les empreses en una època de restriccions pressupostàries ha de disminuir, però en tot cas vostè pot estar segur que el nou Departament que agrupa l'economia productiva, menys Agricultura, Ramaderia i Pesca, serà un departament importantíssim i que en altres pressupostos vostè veurà la importància que li donem.

Però molt sovint l'atenció que es presta en aquests sectors no és tan en funció de l'import del pressupost com del marc que s'estableix des de l'Administració i del marc que estableix l'Administració central. És a dir, es fa més per aquests sectors amb la creació d'infraestructures horitzontals i amb els incentius fiscals que puguin provenir, quan tinguem capacitat normativa, de nosaltres, amb determinats impostos, o de l'Administració central, amb la majoria dels impostos, es fa més que no amb una política de subvencions.

Home, sobre les inversions estrangeres que capta Catalunya, hem estat tan sovint acusats de vendre'ns el país que fins i tot em fa una certa gràcia que vostè digui que perdem alguna inversió estrangera. Naturalment que en perdem, però naturalment!, i que se'n van a Rhône-Alpes, i tant! I a Irlanda, i al sud d'Anglaterra, i tant! i a altres comunitats autònomes espanyoles, evidentment –evidentment–, i vostè em pot citar vint casos puntuals d'inversions estrangeres que hem perdut; només faltaria que totes vinguessin a Catalunya. Però si nosaltres mantenim un nivell del 30%, a nivell de l'Estat espanyol, de la captació d'inversions estrangeres industrials, donant molt pocs ajuts, i molts menys que altres comunitats autònomes, vol dir que el resultat és satisfactori, i que el nivell d'inversió estrangera industrial que ha aportat tecnologia, que ha aportat exportació des de Catalunya, que ha aportat formació, és i ha estat importantíssim en els últims anys. No cal que li citi tot el que ha estat la inversió japonesa a casa nostra: inversió industrial i inversió que s'hi ha quedat. Ara, que avui perdem una inversió a favor de Rhône-Alpes, i tant; i a favor de Baviera, i a favor de Baden-Württemberg. Constantment, senyor Huguet, constantment.

Vostè em fa un gran elogi –que comparteixo– de la capacitat innovadora dels catalans en el moviment cooperatiu. És així, després d'haver dit que cada vegada més ens assemblàvem més a Espanya per la nostra manca de capacitat innovadora; cada vegada més ens assemblam a Espanya i menys al Vèneto. Després, per

donar suport a la seva crítica sobre el tema de les cooperatives, parla de la gran capacitat innovadora del nostre país. Aquesta capacitat innovadora hi és, però li asseguro que hi és en el camp de les cooperatives, en el camp de les empreses, en el camp dels serveis socials i en qualsevol tipus d'activitat, i és una capacitat innovadora que, realment, és la nostra gran força, i no disminueix de cap manera, sinó que jo diria que en els últims dos anys encara s'accentua.

En les xifres de dèficit, si nosaltres passem d'un dèficit de -jo li he citat- 191.000 milions a un dèficit de 92.000 milions l'any 94, per sota dels 95.000 que estaven previstos en el sender, i un dèficit de 78.000 milions l'any 95, per sobre dels 74.000 que estaven previstos en el sender, i un dèficit aquest any de 43.000, per sota en 3.000 dels 46.000 que estan previstos en el sender, és que nosaltres estem portant un control del dèficit i que nosaltres, a través d'aquest control del dèficit, podem estabilitzar l'endeutament, fem un endeutament similar al de l'any anterior i després podrem anar en la línia de tornar l'endeutament.

Sobre l'endeutament, jo li voldria dir una cosa. Miri, senyor Huguet, totes les xifres estan molt bé, però nosaltres hem tingut durant molts dies a la Conselleria membres de l'agència Standard & Poors, que és la que dóna la qualificació de tots els estats i dels grans bancs del món, i que és una agència de gran prestigi, i ens ha mantingut la qualificació, després de regirar tots els papers i mirar totes les xifres. Totes aquestes xifres que vostè ha dit aquí han estat al seu abast, les han mirat, les han regirat i han dit: «Vostès fan un esforç de contenció del dèficit, vostès fan un esforç de millora del finançament i, per tant, nosaltres els mantenim la qualificació.» I, després, aquesta qualificació l'han rebaixat en altres comunitats autònomes i l'han rebaixat a algun gran banc espanyol. Per tant, en aquest aspecte jo crec que els escenaris, i els escenaris del dèficit, nosaltres els estem complint, fent un esforç considerable, perquè aquest Pressupost..., retallar per tot arreu menys en quatre departaments tampoc ens agrada a nosaltres, com vostè comprendrà; no és una tasca fàcil d'aquest qui els parla, però en canvi ho hem de fer perquè creiem que complir els objectius de Maastricht és important per a Catalunya i per a tot el conjunt de l'Estat espanyol.

De veritat que no he entès en absolut, ni vull entrar-hi massa, perquè em sembla que és d'aquelles coses que fan..., són aquests rumors que ens agrada tant fer circular en aquest país sobre qualsevol cosa, sobre qualsevol persona, les contrapartides a Fraga Iribarne per retirar el seu recurs d'inconstitucionalitat. No ho he entès ni sé d'on treu aquesta informació tan acurada; no ho he entès, però en tot cas és bastant ofensiu perquè jo he estat un dels tres membres negociadors i li asseguro que d'això no se n'ha parlat ni un moment, ni ens inquietava aquest tema per res. Nosaltres el que volíem era anar al 30% sense topalls i aquest era el nostre objectiu, i no el recurs d'inconstitucionalitat sobre un 15% amb topalls, que ja, per nosaltres, era un tema absolutament del passat.

Jo li vull dir que en el tema del joc i del recàrrec..., el recàrrec que aquest Parlament ha fet sobre els impos-

tos estatals de les màquines escurabutxaques és el més alt que hi ha a Espanya, que s'aplica, i si baixa és perquè l'activitat del joc baixa, i això és així, sí, però el recàrrec s'aplica puntualment i és un recàrrec altíssim, del qual rebem nombroses queixes per part del sector, que mantenim i que mantindrem, però que en tot cas hi ha una evolució del joc; malgrat el seu gran volum, doncs resulta que baixa.

I poca cosa més, senyor Huguet, agraint-li la seva intervenció i sabent que d'aquests temes tindrem ocasió de tornar-ne a parlar diverses vegades.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per torn de rèplica, el diputat senyor Huguet, per un espai igual al que ha esmerçat el senyor conseller, que ara li compto.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president.

El president

Vint-i-un minuts, quaranta-dos segons.

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, no els esgotaré pas. D'entrada, agrair, diguem-ne, el consell d'estratègia parlamentària, però, en definitiva, l'estratègia parlamentària, la decideix el meu Grup, i jo m'he limitat a aplicar el que el meu Grup ha decidit.

Per altra banda, em sembla que el senyor Macià Alavedra ja tindrà altres compensacions, diguem-ne, al llarg del matí; l'any 95 va tenir una oposició còmoda, que li va votar a favor dels Pressupostos, que estava en aquella banda, i aquest any 96 tindrà una oposició còmoda, que està en aquesta banda, que li votarà a favor dels Pressupostos. Per tant, deixi'm a mi, representant d'Esquerra Republicana, tenir la posició que ha de marcar precisament aquells elements en negatiu que pot haver-hi en aquests Pressupostos i en aquest marc en què ens movem.

De fet, parlar de Maastricht i dir que s'ha de complir, i amb això no posar -i no m'ha contestat- remei als problemes de fons que provoquen el dèficit, diguem-ne, potser farem allò tan llatí de fer veure que sí i, quan siguem a dintre, no tornar a complir res, ja, perquè això no es pot mantenir. És a dir, retallar la inversió un any, dos anys, tres anys..., fins quan podem retallar per aquesta banda?, fins quan podem retallar per aquesta banda, si no canvien els altres elements -que vostè tampoc m'ha contestat- de govern aparador, de govern cartó pedra? Aquest és el problema de fons. És a dir, hi ha un canvi en el model d'administració o no hi ha un canvi en el model d'administració? Hi ha un pla per, realment, racionalitzar els recursos i eliminar aquells serveis que, per la seva baixa dimensió, per la seva massa crítica, de fet només fan funcions propagandístiques, o no hi és, aquest pla? Hi ha una avaluació de

l'eficiència de tots els diversos instituts creats? Etcètera, etcètera. Per aquí podríem, doncs, continuar.

Puntualment, el tema de l'ocupació. Sempre, com passa en aquesta cambra, a l'oposició li toca fer servir els números de l'EPA i a vostè li toca fer servir els números de l'Inem, però, en fi, en definitiva són diferents. I l'ocupació que s'ha creat val a dir que majoritàriament –i això no ho he comentat abans, però em sembla que està a la ment de tothom– és una ocupació temporal, per tant, una ocupació agafada amb pinces, i que, de fet, està tenint un impacte absolutament negatiu en el consum, i, per tant, també en el paper motor que hauria de tenir aquest consum sobre l'economia productiva. Per tant, ocupació sí, lleugerament superior, temporal la majoria i, per tant, amb un impacte negatiu sobre el consum.

Per tant, doncs, com a primeres pinzellades, aquestes. Però deixin-me, diguem-ne, fer un repàs de les diverses qüestions. Dilapidacions: escolti, jo li he reconegut una lloable retallada –no sé si ha quedat la meua paraula perduda en el discurs– en l'apartat de propaganda, etcètera. El que he dit és que no fos cas que la partida o la funció de propaganda ens aparegués –que, de fet, a la pràctica és així– per altres bandes; és a dir, de fet, quan hi ha una sèrie d'instituts i serveis que la seva única funció o fonamental funció és demostrar que es té política en aquell àmbit i no disposen de recursos per a practicar-la, aquesta política, estem fent del conjunt de l'organisme un organisme propaganda. He dit abans unes xifres i no les repetiré. N'hi afegirem unes quantes: Institut per a la Promoció i Formació de Cooperatives, que solapa funcions amb la direcció general de la matèria, 24 milions, que n'administren 43; o, per exemple, la Direcció General de Qualitat Ambiental, que estava, en una de les funcions fonamentals, destinada a avaluar l'ambient atmosfèric, que ha estat eliminada *de facto*; o una altra minoració important, la de l'Institut Català de l'Energia, destinat a l'estalvi energètic i especialment també a incrementar el pes de les energies renovables, que es queda, aquesta partida, amb 2 milions. És a dir, estem deixant partides sota zero, i llavors potser que suprimim l'òrgan, si ja no té la funció a fer, perquè no hi ha pessetes a la caixa. Per tant, doncs, serveis pantalla o amb funcions d'aparador, i això també és propaganda: vostè disminueix la partida de propaganda però, en canvi, manté instituts propaganda.

I tenim també grans inversions infraestructurals, algunes de faraòniques, de les quals no queda clar si s'han afinat les previsions de futur de despeses de funcionament i manteniment: per exemple, quant costarà el Teatre Nacional en el dia a dia? Tenim un fabulós i necessari Arxiu Nacional, amb un modern autoclau, que no pot fer-se funcionar per manca de personal, per exemple. És a dir, de vegades tenim infraestructures nacionals amb pressupostos provincials.

Per tant, doncs, o doten de contingut –i això vol dir caixa, i això vol dir política d'intervenció real– algun d'aquests serveis, o tanquin-los. Els temps no estan per a mantenir decorats ni ficcions d'autogovern. Aquesta és la qüestió. Hi ha organismes autònoms i empreses que efectivament estan complint una funció, i aquí ens hem queixat que alguns dels que estan complint la seva

funció, funció multiplicadora, en aquests casos, de l'economia productiva, reben retallades o veuen congelats els seus pressupostos, i, en canvi, altres organismes i instituts amb funcions purament de pantalla continuen dintre de l'estructura orgànica de la Generalitat. I aquest és el problema. La Generalitat disposa de vint-i-un organismes autònoms administratius; nou organismes autònoms industrials, comercials; quaranta-una empreses, mentre l'any 92 n'eren vint-i-una –és a dir, en quatre anys hem doblat el nombre d'empreses vinculades a la Generalitat–; en aquells moments remenaven un total de 78.000 milions de pessetes, ara 243.000 milions de pessetes. I la Generalitat destina a uns organismes, els primers, 19.000 milions; als altres, 84.000 milions i als altres, 15.000 milions. Per tant, doncs, Déu n'hi do, aquest paquet d'estructura perifèrica que s'està creant, no sé..., en alguns casos amb funcions realment correctes, en altres casos amb funcions pantalla. Per tant, d'alguna manera estem perifèritzant, estem centrifugant la propaganda i estem centrifugant, al mateix temps, el dèficit. Aquest és un dels problemes.

Se'n va informar també al seu moment d'una supressió de serveis i de negociats, que, de fet, a la pràctica, eren serveis que estaven per ocupar. És que fins ara aquests serveis que s'ha anunciat –em sembla que va ser el conseller de Presidència– que a partir d'ara se suprimirien no havien estat fins ara prescindibles? De fet, és un gran tema, doncs, aquest de l'estructura mateixa orgànica de l'Administració i el seu impacte sobre el Pressupost i el seu impacte sobre la disfunció que significa, bàsicament, fer propaganda i no, diguem-ne, dedicar-se a funcions realment que tinguin eficiència sobre la població.

I n'hi ha més. Comparant amb altres pressupostos de comunitats autònomes, per exemple, el que és l'apartat de programes està molt més definit que el que ens presenta la Conselleria. Els Pressupostos haurien de deixar de ser un instrument de prestidigitació en mans del Govern per passar a ser un instrument per a governar i controlar. Per tant, doncs, cal afinar molt més els programes, cal que siguin avaluables, cal que tinguin objectius clars perquè siguin avaluables, i llavors podrem passar comptes en aquesta cambra. I de moment encara queda molt eteri tot aquest apartat.

I abans hem parlat d'aspectes laterals del tema dels pressupostos: la mala gestió dels recursos. Dèiem algunes dades, hem parlat, per exemple, de les hores extra a la Vall d'Hebron. Podríem dir altres qüestions, és a dir, ja es retalla, però llavors es retalla provocant situacions kafkianes; per exemple, 40 cotxes oficials diuen que han estat retirats i que es vendran properament, però se sap, en algun cas, que la retirada del cotxe no comporta la reassignació del xofer, el xofer està tot el dia parat allà llegint el diari. Diguem-ne, hi ha alguns casos d'aquests; i el Departament llavors lloga taxis. És a dir, aquesta és una de les vies, sembla, interessants de retallada. O, per exemple, cotxes dels Mossos fora de servei perquè no hi ha diners per a canviar l'oli, per exemple. O guàrdies forestals que no poden patrullar perquè no tenen gasoil, per exemple. O ens informa la Unió de Pagesos que al Departament d'Agricultura, el patrimoni sindical, s'ha, diguem-ne, regalat en alguns

casos, pràcticament, mentre els sindicats han de pidolar espais i les oficines del mateix Departament paguen quantiosos lloguers. I segons l'Informe del Síndic de Greuges: absència d'inventari de béns públics, absència, per exemple –són detalls, són petites coses que són un milió d'aquí i dos milions d'allà–, absència de defensa jurídica en els casos de sinistres ocasionats per tercers a vehicles de la Generalitat..., és a dir, tota una llarga llista possible i de detall de mala gestió dels recursos.

I dèiem abans també l'impacte que té sobre..., és col·lateral, evidentment, la relació que hi ha entre Administració i empresa privada. Dèiem la morositat. Dèiem el fet de la manca de transparència assenyalada per la mateixa Sindicatura de Comptes en el tema de l'adjudicació d'obres i serveis, que permet a vegades, en alguns sectors, adjudicacions digitals, que immediatament significa més baixa qualitat i més alt cost. Això sense ja..., obviant el problema que significa per a l'economia productiva tenir unes condicions de mercat que no siguin autènticament igualitàries, lliures. Explico el cas, per exemple, que, per manca de capacitat de finançament, empreses petites han de desistir d'anar a concursos de la Generalitat: el cas dels uniformes dels mossos, dissenyats per una petita empresa d'aquí, i que, per culpa de la morositat, van acabar en mans del grup d'El Corte Inglés, per exemple.

I no tornaré a fer la llarga llista de retallades, evidentment, ja l'hem apuntat abans. Vostè diu: «Home, a Comerç hem retallat subvencions.» Home!, jo, d'entrada, si són subvencions..., podríem parlar-ne; de subvencions, el que és la repartidora habitual. Però, és clar, quan la retallada afecta sectors multiplicadors, aquelles àrees que realment al que ajuden és a millorar, a canviar, a reconvertir, a modernitzar el sector, ja sigui el comerç, ja sigui el turisme, ja sigui indústria, estem atacant la base del desenvolupament de l'economia productiva d'aquí. Una cosa són subvencions, diguem-ne, a dojo; una altra cosa són aquelles partides que tenen efectes acumulatius i multiplicadors importants sobre l'economia productiva. I aquí hi ha hagut també importants retallades: en el cas d'agricultura, dades de la Unió de Pagesos, mentre el Ministeri ha dedicat en deu anys 4.000 milions de pessetes a programes europeus que han rebut en contrapartida una quantitat similar d'ajuts a Europa, la Generalitat només hi ha dedicat 48 milions, per exemple. O un cas concret: Europa facilita com a indemnització compensatòria de muntanya 300.000 pessetes; el País Basc n'ofereix 150.000; Múrcia, 120.000; Catalunya només 60.000 pessetes. Jo crec que això no ajuda, francament, l'economia productiva. I tot allò que va bé del país, que n'hi va, de bé, una part de sectors del país, molts cops dona la sensació que és malgrat l'Administració –com a Itàlia, una mica–, això és el que dona la sensació, a vegades.

Per tant..., i abans deia també el tema del camp del deute. Hem parlat que el problema també era com s'havia negociat, i aquí hi ha un text que li llegiré, d'un article de Montserrat Bassols i Josep Maria Sánchez, a *Nota d'Economia* 54, de com es va negociar aquest escenari de convergència amb Maastricht i del deute i dèficit en relació amb això: «Els escenaris pressupostaris de

cada comunitat autònoma es van acordar en consonància amb les previsions dels programes de convergència, si bé és important assenyalar que es van establir d'una manera bilateral entre l'Administració central i cadascuna de les comunitats autònomes, fet que suposava que no hi havia cap comunitat autònoma que conegués els escenaris de la resta de comunitats. Així, doncs, el procés de pacte d'escenaris va ser mancat de transparència i informació sobre quina era la disminució del dèficit i de l'endeutament que cada comunitat autònoma estava assumint i sobre quins criteris s'utilitzaven per a determinar-la.» No ho dic jo, ho diu l'article de Montserrat Bassols i Josep Maria Sánchez. La Sindicatura, per exemple, ha reclamat reiteradament a la Generalitat un major rigor pressupostari, que sigui més estricta en el compliment dels límits d'endeutament, un control més àgil i exhaustiu en la concessió d'aval i major control de les partides de caràcter esporàdic. La Sindicatura constata que es continuen produint modificacions de crèdit de despeses en conceptes totalment previsibles inicialment, cosa que indicaria una certa voluntat d'opacitat en els comptes.

No em vull allargar més. Només a tall de conclusió: el senyor Macià Alavedra –abans ja li ho he recordat– ha repetit aquí que, d'alguna manera, com que ja hi ha les mesures econòmiques del Govern de Madrid, no cal, diguem-ne, posar accent a l'impuls de l'economia productiva de Catalunya, i per això aquests pressupostos diuen que s'han decantat per l'economia social, pel sector social. Són paraules que va dir, ja ho he dit abans, el president Pujol. Si el Govern de Convergència i Unió renuncia definitivament a tenir una política econòmica pròpia, dissenyada i desplegada a Catalunya, per a traslladar-la a Madrid, si sembla a vegades que l'autèntic conseller d'Indústria s'anomena ara Josep Piqué, potser que es prescindeixi dels serveis del seu homòleg a Catalunya i així potser contribuiríem a la contenció de la despesa pública, en aquests moments de lluita contra el dèficit. Si el Govern ha renunciat a tenir una política econòmica nacional i ha optat definitivament per exercir de *lobby* liberal a Madrid, seria bo saber-ho i prendre, en conseqüència, les mesures pressupostàries coherents amb aquesta posició, que no compartim, que no compartim. Suprimeixin no una, sinó sis conselleries, agrupin-les, i uns quants organismes autònoms d'aquests pantalla, i ens creurem que, sense canviar el model de finançament, realment van a combatre el dèficit. Aquest és l'autèntic dilema que aquests pressupostos i el context en què es mouen no resolen: un mal model de finançament, que deixa Catalunya a la cua de les comunitats autònomes, i que el recent pacte PP - Convergència no ha canviat, i un model d'administració pantalla, que aparenta governar en unes àrees on, pràcticament, la majoria del pressupost proper s'absorbirà en despeses de personal i funcionament.

Per tant, doncs, pressupostos que evidencien que les condicions de Maastricht posen al descobert la fallàcia de la nostra autonomia i del bon govern. Mentre la Generalitat es va poder endeutar, aconseguia dos objectius: que no es passés comptes sobre el mal govern de l'Administració, que no es fes palès el pèssim sistema de finançament. Ara arriba l'hora de la retallada, i els

Pressupostos d'aquest any ens proposen congelar, que vol dir retrocedir en nivells de benestar social, i ens proposen retrocedir en els àmbits productius, és a dir, en aquells que creen ocupació, i que, en definitiva, asseguruen el manteniment de l'estat del benestar; un dilema pervers que ens porta a la perifertització i a l'empobriment relatiu al si d'Europa, malgrat que sectors, hi insisteixo, de l'economia privada funcionin, sectors, però quant ens queda per a atrapar?, quant ens queda per a atrapar? No n'hi ha prou amb el diferencial de creixement del PIB, que puguem tenir superior a la mitjana europea, per a atrapar els retards històrics, els déficits crònics que pateixen l'economia i les estructures econòmiques catalanes. Per tant, doncs, un dilema pervers que ens porta a la perifertització i a l'empobriment relatiu al si d'Europa. Aquests Pressupostos es basen en el continuisme d'aquest model injust de funcionament i es basen en la perpetuació del miratge de l'autogovern; molts serveis, repeteixo potser per enèsima vegada, perquè, de fet, és l'espai central del meu discurs, molts serveis de conselleries amb funcionaris, taula, segell, cartell de propaganda i ni un duro a la caixa per a intervenir.

Govern pantalla, govern de cartó pedra, però ara arriba l'hora de la veritat: o opten –repeteixo, també, per segona vegada– per fer de *lobby* liberal a Madrid, i llavors prescindeixen de cinc o sis conselleries, i de passada s'acostaran més a les condicions de convergència, o opten per una política nacional i han de trencar rotundament amb el model de finançament, autogovern actual, i amb el desgovern d'algunes àrees, perquè, si no –si no–, ja no podran perpetuar la ficció dels decorats que dibuixen l'autonomia, l'autonomia virtual. Ara –i aquests Pressupostos ho demostren– fins i tot s'acaben els recursos per a mantenir aquesta tramoia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar la segona esmena a la totalitat... (*Remor de veus.*) Sí, d'acord amb el Reglament, el conseller pot intervenir sempre que vulgui, però tingui en compte que igualant la proporcionalitat amb la intervenció per part del diputat...

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. No n'abúsaré gens; només volia contestar tres o quatre coses des de l'escó.

En primer lloc, oposició còmoda, i el senyor Huguet ha escollit, de fet, l'oposició incòmoda, que és el paper que li toca. Jo, evidentment, prefereixo les oposicions còmodes, i recordo també, dins del conjunt que ha fet d'oposicions còmodes d'aquest Parlament, quatre anys d'oposició molt còmoda d'Esquerra Republicana de Catalunya, que agraeixo profundament. Però, vull dir..., era per situar tothom en el seu lloc.

Per altra banda, cada vegada més hi ha un debat que sembla un debat no d'un partit amb l'altre, d'ideologies, sinó que sembla un debat Govern - oposició. Efectivament, els governs creen organismes autònoms, perquè creuen que han de complir una funció, i després s'ha de retocar i s'ha de retallar. Jo li asseguro que re-

tallarem organismes autònoms. És a dir, de la seva oposició, incòmoda però constructiva, en retinc això i retinc aquest compromís.

El que voldria és que es fes a totes les administracions. Vostès governen a l'Ajuntament de Barcelona; amb un pressupost vuit vegades menor, tenen més de vint organismes autònoms. Apliquin-se la lliçó també vostès, senyor Huguet. L'hem de fer tots, aquest esforç de retallada; els ajuntaments també.

Pel pacte d'escenaris, no sabíem els escenaris de l'un i de l'altre. Senyor Huguet, és que a nosaltres ens convenia aquest escenari, perquè ens convenia frenar el dèficit, ens convenia controlar l'endeutament, i ja he dit abans que, si no hi hagués Maastricht, ens l'hauríem hagut d'inventar. Maastricht és important en si, però, a més a més, és la política que havíem de fer. Per tant, l'escenari és l'escenari que ens convé, és un escenari duríssim, però durant aquests quatre anys hem de fer aquest gran esforç.

Vostè diu que jo he dit que no cal posar èmfasi en l'economia productiva –però això jo no ho he dit mai–, perquè ja hi han les mesures de Madrid. Jo no he dit mai això: jo he dit que l'economia productiva és el nostre discurs de sempre i que no hi ha dicotomia entre economia productiva i benestar social, perquè sense economia productiva no hi ha benestar social. Jo he dit que aquest és un pressupost d'un any, que s'aplicarà en aquest últim semestre i que l'economia productiva s'ha de seguir impulsant, però que en aquests moments aquestes mesures liberalitzadores de Madrid jo crec que poden ajudar a l'economia productiva, i, si no, vostè parli, que suposo que hi té contactes, amb els sectors empresarials i veurà com, realment, han estat ben rebudes.

Un altre tema que vostè diu repetidament: l'empobriment nostre al si d'Europa. No és veritat; no és veritat, senyor Huguet. Vostè ho diu sempre, això; primer, que no ens fa cap favor, però menys quan és fals. Nosaltres hem pujat onze punts respecte a la mitjana europea: el 85 estàvem al 86%, i estem al 97%.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Huguet té dret a replicar per espai de dos minuts i mig.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí. D'entrada, senyor conseller, retinc, noto la voluntat d'entrar, diguem-ne, definitivament en una racionalització. En prendrem nota, i possiblement farem un seguiment de prop d'aquesta voluntat de racionalització de l'Administració.

Sobre Maastricht, una mica ja és repetir-se, però el que estava jo comentant és que el fet de basar l'acostament a Maastricht en funció de la retallada de la inversió, això no es pot mantenir, no es pot mantenir eternament retallar la inversió per complir els objectius de Maastricht. S'han de buscar altres camins, com aquest de la racionalització de l'Administració, o un canvi en el model de finançament que no ens obligui a tant dè-

ficat. És a dir, hi ha dues vies, que aniria bé que se sumessin: més bon finançament i més racionalització en l'Administració, les dues coses. Per tant, no ara retallar dos o tres anys per fer veure que complim, i per tant llavors ens deixaran entrar..., un cop siguem a dintre, llavors, què? És a dir, en quines condicions aguantarem, eh? Aquesta és la qüestió.

I quan jo parlo d'empobriment, no estic parlant en termes absoluts, estic parlant en termes relatius: l'estudi de les caixes, per exemple, demostra perfectament com el punt més alt de convergència amb Europa va ser l'any 75. No s'hi ha tornat –no s'hi ha tornat. És a dir, hi ha hagut una punta, em sembla que és el 91 o 92, i s'han tornat a perdre posicions. És a dir, és evident que el país millora, només faltaria! Però la millora té un avenç suficient per a atrapar el ritme de creixement i benestar d'Europa? Escolti, a mi ja m'agradaria patir la crisi de l'estat del benestar de Dinamarca, per exemple, no?, i els índexs de riquesa i benestar de Dinamarca; ja m'agradaria estar en la seva crisi, eh? O sigui, li canvio, diguem-ne, el 2% de PIB d'aquí pel que creixin ells de menys, l'hi canvio ja immediatament, l'hi canvio immediatament.

Per tant, doncs, quan podem atrapar això? Quan ho podem atrapar? Quan podem fer front a aquests dèficits històrics? Aquest és el problema. Per això dic «empobriment relatiu». I no ho dic jo només, el professor Nueno, en un estudi sobre la industrialització, especifica clarament com Catalunya era la tercera potència industrial a principis del segle XIX, i en cada nova onada d'industrialització hem perdut posicions. I, d'acord, tenim un país encara industrial, que va perdent percentatge, com el conjunt d'Europa, però estem en les posicions de punta que teníem als inicis de la industrialització? No, no; no hi estem. Per tant, doncs, aquest és un altre tema.

En definitiva, doncs, jo continuo pensant que sí que tenen aquest dilema i que l'han de resoldre: o més autogovern, més finançament, més bon govern, o, escolti, entrin a sac, entrin a fons en el model d'organigrama de l'Administració catalana.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Moltes gràcies.

Per defensar la segona esmena a la totalitat, del Grup parlamentari Socialista... (*El senyor Camp i Batalla demana per parlar.*) Senyor Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. El nostre Grup té intenció de fer el torn en contra contra aquesta esmena a la totalitat, però com que també voldríem fer-lo contra les dues altres esmenes a la totalitat presentades, senyor president, si ho cregués convenient, acumularíem el torn en contra en finalitzar la tercera esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

D'acord; moltes gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Socialista, per defensar l'esmena a la totalitat, el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En el nostre paper d'oposició, còmoda en uns moments, incòmoda en uns altres, segurament, però en qualsevol cas sempre intentant discutir les propostes que es fan des del Govern i confrontar-les amb les propostes que nosaltres, com a primer grup de l'oposició, també fem, en aquest cas com a alternativa al Projecte de pressupostos per a l'any 1996.

L'honorable conseller, en el moment de presentar els Pressupostos, ja ha fet esment, segurament, de les circumstàncies relativament excepcionals en les quals fa aquesta discussió, circumstàncies derivades de les eleccions autonòmiques de novembre de l'any passat, i del fet que la constitució de la cambra, doncs, va fer impossible que aquest Pressupost es tramités en el que hauria estat el seu període ordinari. Malgrat tot, segurament no hauria estat necessari un retard de més de mig any per preparar i tramitar uns pressupostos, vista, a més a més, l'evolució que ha tingut la composició del Govern, que ha estat una evolució relativament tranquil·la i que, precisament, en el moment de presentar els Pressupostos és quan hi ha hagut el canvi de govern. No deixa de ser una petita contradicció.

Per tant, entenem que Convergència podia, o el president Pujol o el Govern podien haver presentat aquest Pressupost abans. Segurament tenien un gran dubte: el dubte de quina havia de ser la seva política d'aliances, de quins havien de ser els resultats d'unes eleccions generals a nivell de tot Espanya i, per tant, de què li convindria més en el futur al Govern Pujol. No deixa de ser –no deixa de ser–, d'alguna manera, una supeditació de la política catalana a un àmbit més global.

Per tant, segurament –nosaltres ja ho vam dir al seu moment–, segurament hauria estat bo que els Pressupostos s'haguessin presentat el mes de febrer, el mes de març, quan haguessin pogut estar acabats, però que els haguéssim pogut discutir i que no ens haguessin intentat colar la Llei 2/96, d'autoritzacions pressupostàries i financeres, com un intent per no haver de fer després els Pressupostos. Entre altres coses, segurament cal recordar que si avui discutim aquests Pressupostos és perquè una esmena del Grup Socialista va obligar el Govern..., una esmena que vam consensuar amb el Govern –que vam consensuar amb el Govern, evidentment, però que en qualsevol cas era una esmena socialista–, que és la que va forçar que avui presentessin pressupostos. Val la pena recordar-ho solament per, diguem, contradir algunes de les crítiques que se'ns van fer al seu moment.

Bé, nosaltres, en enfrontar aquests Pressupostos, ho hem fet amb el mateix equip..., amb el mateix capteniment que veníem fent sempre cada any, és a dir, intentar veure si era possible trobar uns acords amb el Go-

vern que ens permetessin, diguem, avançar en un camí que havíem iniciat l'any passat, de trobar aquells punts en comú que poguessin fer suficient que nosaltres no presentéssim esmena a la totalitat, de la mateixa manera com recordàvem l'any passat: no és per acordar uns pressupostos, sinó per acordar uns mínims que ens permetessin arribar a un punt en què poguéssim obviar presentar esmena a la totalitat.

En aquestes converses, els nostres plantejaments van ser molt clars: hi havia un marc global en el conjunt dels Pressupostos que enteníem que calia respectar; marc global que passava per control del dèficit en el marc de la convergència econòmica europea, manteniment de l'esforç inversor de la Generalitat i, consegüentment amb les dues premisses anteriors, un control de les despeses corrents.

En els números que varem fer servir, aquest marc no es complia, des del nostre punt de vista, de manera suficient, i, evidentment, en els Pressupostos que s'han presentat això queda força palès. I, a més a més, hi havia també un conjunt de prioritats, que oscil·laven entre uns màxims i uns mínims d'entre 30 i 50.000 milions de pessetes, que se'ns va dir que això no podia ser perquè demanàvem massa, que era una exageració... Clar, una exageració quan parlem del 2% del Pressupost. Si entre el Govern i el primer grup de l'oposició, en el moment de negociar els Pressupostos, no podem parlar d'alterar el 2% del Pressupost, difícilment val la pena que ens puguem assegurar a negociar seriosament, difícilment. I, per tant, nosaltres, allò... teníem dubtes de si és que realment es volia negociar o no es volia negociar, però, en qualsevol cas, vam fer la proposta aquesta... Clar, l'altra conseqüència que podríem treure d'aquest tema era dir que la cosa està molt malament, que està suficientment malament com perquè el Govern no tingui ni el marge de maniobra de parlar del 2% dels Pressupostos en el moment de negociar amb el primer grup de l'oposició. En tot cas, també aquests 30.000 milions de pessetes de què parlem és una quantitat clarament inferior als 56.000 milions de pessetes en què, per exemple, el Govern s'ha desviat en el Pressupost de 1995. És a dir, només amb una mica més de rigor en l'execució pressupostària, hauríem pogut obtenir aquests 30.000 milions de pessetes.

Per tant, des del nostre punt de vista, segurament no era simplement una decisió de negociar: era una decisió política, i vostès han triat aquella decisió política que, a curt termini, segurament, els és més còmoda, acordant el Pressupost amb un altre grup de la cambra que, evidentment, també té —com teníem els altres grups, segurament, en altres moments, i això no cal amagar-ho— algunes limitacions que els faran estar a vostès més còmodes.

Però entenem que la situació és diferent, perquè així com el pacte s'establia en altres moments amb el primer grup de l'oposició, en aquest moment es fa amb un grup que no és el primer grup de l'oposició. Potser vostès estaran més còmodes en aquesta situació; del que nosaltres dubtem és que també el poble de Catalunya trobi suficient confort en la decisió que vostès han pres. En tot cas, el futur ens dirà quines són les conseqüències d'aquest acord, i, en tot cas, en aquest

moment estem, repeteixo, parlant de la seva incidència en els Pressupostos de 1996, on a nosaltres sí que ens sembla que han introduït un cert esbiaixament, en aquests Pressupostos, un esbiaixament que, evidentment, no va a favor del progrés, no va a favor dels ambients socials, sinó que va, evidentment, en tot el sentit contrari.

En el moment de parlar dels Pressupostos, a nosaltres sempre ens ha semblat —i també ho farem aquest any— un exercici interessant comparar els Pressupostos de..., o sigui, veure com ha anat l'execució de l'últim any, en aquest cas de l'any 1995, perquè, si més no, ens dóna una idea de la credibilitat que mereixen uns pressupostos: veure fins a quin punt el Govern s'ha ajustat en l'execució dels Pressupostos al que havien previst l'any anterior.

Així, per exemple, veiem que les despeses corrents previstes en el Pressupost de 1996..., sempre que pugui em referiré al conjunt Generalitat - ICS - ICASS - Servei Català de la Salut, que em sembla que és el que forma el gruix important dels Pressupostos. Per a aquest conjunt d'entitats, les despeses corrents eren d'1 bilió 356.000 milions de pessetes, les reals han estat d'1 bilió 412.000; és a dir, l'any 1995 van gastar 56.000 milions de pessetes més dels previstos en despeses corrents. I on se'ls van gastar de més? Van gastar 20.000 milions de pessetes més en interessos bancaris; van gastar 17.000 milions de pessetes més en farmàcia; van gastar 6.000 milions de pessetes més en la Seguretat Social del personal; van gastar 6.000 milions de pessetes més en la resta de capítol 2, i van gastar, per exemple, 14.000 milions de pessetes menys en assistència sanitària amb mitjans aliens.

De tot aquest conjunt, si en volguéssim treure algun resum, diríem: escolti'm, en realitat aquí el que es nota és que les despeses pròpies estan relativament descontrolades. Les despeses de funcionament estan relativament descontrolades i el retall, l'únic retall d'una certa importància en despeses corrents que es nota a l'any 1995 és l'assistència sanitària amb mitjans aliens. D'aquesta manera ens trobem amb aquell fenomen que el Govern ha estat traslladant, segurament, part del seu dèficit a entitats externes; en aquest cas, essencialment, per exemple, la xarxa d'hospitals públics, que pateixen la manca de capacitat del Govern.

Si afegim en aquests 56.000 milions de pessetes de més els 38.000 de menys que han ingressat, tenim una desviació total de 94.000 milions de pessetes. Això vol dir que, d'un estalvi que teníem previst de 115.000 milions a l'any 95, en realitat l'estalvi haurà estat de 21.000; una reducció del 80%. Ha de reconèixer el senyor conseller que és una desviació relativament important i que influeix després, i que és aquesta desviació la que essencialment explica el retall que després han de fer en despeses d'inversió. Perquè diuen: «Hem de fer un retall en les despeses d'inversió per contemplar el dèficit de Maastricht.» No és cert. En el 95, en el Pressupost, hi havia un dèficit de 40 i escaig mil milions de pessetes, és a dir, pràcticament la meitat del dèficit que hi havia en el sender de convergència econòmica europea. No per fer el dèficit que van preveure, sinó per fer el doble d'aquest dèficit pràcticament, és a dir, el previst

en la convergència econòmica europea, van haver de retallar les inversions en 49.000 milions de pessetes. Però, per què? Perquè s'havien passat en les despeses corrents. Aquesta és la clau de volta d'un sistema de funcionament que es ve repetint any rere any i que, si tinc temps, en un altre moment potser hi incidiré més, però que en qualsevol cas és un model històric en el comportament de convergència, en el comportament dels governs de l'honorable president Pujol, que fa que, a increment d'ingressos, increment de despesa corrent. I quan arriba el moment de fer, de frenar, aquesta despesa, no tenen cap més solució que retallar les inversions. És un mal model. És un mal funcionament i, segurament, però, això és un vici històric també; i per redreçar-lo sí que estaria d'acord amb el conseller, que per redreçar vicis històrics no hi ha cap més remei que anar-ho fent, però és que no es nota que tinguin ganes d'anar-ho fent; si més no, no es nota, permeti'm, amb la part que estic ara, que és analitzant el que va passar l'any passat.

En tot cas, 1995, dèficit, el doble, pràcticament, del que van pressupostar, i per assolir aquest dèficit va ser necessari reduir en 60.000 milions de pessetes l'aportació a les inversions, perquè he dit que les inversions eren 49.000 milions de pessetes menys de les previstes, però és que, a més a més, d'ingressos per subvencionar inversions, van tenir 15.000 milions de pessetes més dels previstos. És a dir, que la seva aportació a les inversions es va reduir en 60.000 milions de pessetes, els necessaris per compensar els 90.000 en què s'havien passat en despeses corrents.

I no és cap obvietat parlar d'aquests temes, perquè després la reflexió genèrica és dir: «Llavors, quan parlem dels pressupostos, de què parlem, si després el Govern és incapaç d'assolir els objectius que a si mateix es marca en el moment de fixar els pressupostos?» Després en parlarem, però, per exemple, vostè ha parlat de les despeses que en altre moment hem dit, allò, les despeses sumptuàries, l'article 226 i companyia. Jo no tinc cap problema a reconèixer-li que en el Pressupost de 1996 vostès han plantejat una reducció important d'aquestes despeses. Ara, dues reflexions: seran capaços d'absorbir-les? Podran després complir la previsió pressupostària, o tornarà a passar com l'any passat? I una altra reflexió: escolti, si ho han fet ara, i és possible, per què no ho podien fer abans? Segurament, són les dues reflexions que, al costat de constatar un fet que és cert, val la pena també valorar d'alguna manera.

Però deixi'm acabar abans amb el 1995. 1995: haurem acabat amb un deute, amb un endeutament global de 850.000 milions de pessetes a la Generalitat, de 150.000 milions de pessetes a les entitats gestores de la Seguretat Social i d'uns 300.000 milions de pessetes –números rodons– en el conjunt d'empreses i organismes autònoms. És a dir, deute curt, més deute llarg, més altres deutes que no es fan de forma bancària, com és el cas de l'endeutament de GISA en el sector; total 1 bilió 300.000 milions, i acabarem el 1996, més o menys, amb 100.000 milions més: 1 bilió 400.000. La xifra va pujant. I la xifra va pujant de forma important. Per exemple, l'any 1995 l'increment d'aquesta xifra ha estat de 266.000 milions de pessetes, enfront dels

99.000 que teníem previstos en el Pressupost; gairebé han triplicat l'endeutament net previst en el Pressupost de 1995. I ho fan aplicant una tècnica que segurament no és l'objecte de discussió avui, però que jo li avanço que segurament haurem de trobar el marc adequat per parlar-ne, que és a partir d'una aplicació que nosaltres considerem abusiva de l'article 32.2 de la Llei de pressupostos, que autoritza el Govern a modificar, refinançar i substituir operacions d'endeutament. Vostès agafen i diuen: «L'any 1995, 125.000 milions de pessetes a curt, els passem a llarg. I com que llavors tenim el límit de curt que no hi arribem, doncs ara ens tornem a endeutar amb 125.000 milions de pessetes més a curt.» Escolti, això és com si, de fet, haguessin incrementat l'endeutament a llarg en 125.000 milions de pessetes que no estaven previstes en el Pressupost i que no s'han destinat, tal com diu la Llei de finances públiques de Catalunya, a inversions, que és l'únic objectiu possible per a l'increment de l'endeutament. Però, repeteixo, segurament en parlarem en un altre moment.

I sobre el Pressupost del 95 voldria fer, encara que fos molt ràpidament, també una valoració sobre els acords que es van assolir amb el Grup Socialista, en el moment, i que van permetre que retiréssim l'esmena a la totalitat. En aquell moment es va parlar d'un enfortiment. Hi havia un concepte global, que era el de donar confiança a la societat. Això és propi, segurament..., el fet de l'aprovació del pressupost ja ho portava per si mateix, el de generar confiança. Una altra cosa és que, per exemple, la situació d'enguany nosaltres entenem que no pot donar el mateix nivell de confiança; no dic que no en doni, però no pot donar el mateix nivell de confiança que podia donar l'any passat, encara que sigui només per un efecte quantitatiu, en cap cas qualitatiu, en relació amb cap altre grup d'aquesta cambra. No és el mateix entre els dos grups principals que entre el Grup del Govern i un altre grup que no és el primer grup de l'oposició.

Hi havia alguns temes, com per exemple un dels temes importants, que era l'enfortiment de les relacions amb els ens locals, l'aplicació dels principis de coordinació, de subsidiarietat, de mútua confiança, que desembocaven en dos temes essencials: el transport de Barcelona, que entenem que s'ha complert el que vam quedar, i el Fons de cooperació local que, si bé és cert que en els seus termes estrictes s'ha complert, s'ha creat el fons de 4.000 milions de pessetes com a Fons de cooperació municipal de Catalunya, no és menys cert que això ha vingut acompanyat d'una reducció de 8.000 milions de pessetes de les aportacions de la Generalitat al conjunt de corporacions locals de Catalunya, l'any 95. Entre la xifra pressupostada i la xifra realment no pagada, però sí obligada a pagar per la Generalitat al conjunt de municipis l'any 1995, hi ha un descens de 8.000 milions de pessetes. Clar, això és una mica desvirtuar els acords. Els acords tenen una forma, però també tenen un fons, i si es compleix la forma però no es compleix el fons els acords queden desvirtuats. I no parlem d'altres temes com el consell assessor de l'Institut Català de Finances, que no s'ha fet, o un òrgan administratiu que coordini les empreses participades de la Generalitat, que tampoc s'ha fet.

Avui nosaltres hem de ser conseqüents amb allò que diem, en acabar el debat de les esmenes a la totalitat. A nosaltres ens trobaran sempre en el camí de continuar construint a favor del país, però amb la mateixa rotunditat actuarem en aquell hipotètic i no desitjat cas que no es compleix el que avui hem pactat. Per tant, també enfoquem aquest pressupost de 1996 no dient que han incomplert els pactes que van fer, però dient que tenim molta recança de com s'han incomplert alguns i de com s'han incomplert els altres. Per tant aquest seria també —és també, en el fons— un motiu per a la nostra presentació de l'esmena a la totalitat.

Si analitzem el Pressupost de 1996 veiem que es continua manifestant el que ha estat un element crònic del Govern, en el sentit de la seva total impotència per controlar les despeses corrents. El conjunt de despeses de funcionament ha crescut gairebé un 6% amb relació al 95; això vol dir uns 80.000 milions de pessetes en números rodons; l'IPC en justifica uns 47.000; els nous traspassos, 5, 6, 7.000 milions de pessetes. I la resta, els 25.000 milions de pessetes que creixen? Doncs, miri, els 25.000 milions de pessetes que creixen són essencialment interessos bancaris i que són el resultat d'una política d'endeutament que —ja ho he dit abans— des del nostre punt de vista assoleix un escàs nivell de programació. Per exemple, l'increment d'aquests interessos és un 35% amb relació als previstos l'any passat. És a dir, la Generalitat pagarà un 35% més d'interessos que els previstos en el Pressupost de 1995. I l'altre gran tema, on aboquen també una quantitat important de diners, és el conjunt del sector públic dependent de la Generalitat; és aquest conjunt d'entitats autònomes, d'empreses, de corporacions que depenen de la Generalitat, que en el Pressupost del 96 s'hi invertiran, s'hi traspassaran, 120.000 milions de pessetes: un 16% més del que realment hi van enviar el 95.

Podem parlar d'austeritat, quan els interessos creixen un 35%? Podem parlar d'austeritat quan les despeses de funcionament del sector públic no administratiu de la Generalitat, si vol dir-ho així, creixen un 16%? Nosaltres entenem que no. I si a més a més mirem el repartiment per departaments, sense fer-hi massa esment, perquè això serà objecte segurament d'un debat en un altre moment, podem veure també alguns exemples interessants. Política Territorial i Obres Públiques —el tenia seleccionat perquè el conseller, fins ara, l'acompanyava, i en tot cas perquè em semblava un exemple il·lustratiu—: les despeses corrents de Política Territorial i Obres Públiques, el departament inversor, creixen un 50%. Això vol dir que el 95, per cada 100 pessetes d'inversió necessitàvem 16 pessetes de gestió i funcionament; en el 96, per cada 100 pessetes d'inversió en requerirem 29 de funcionament. L'eficàcia del departament estrella de la Generalitat en termes d'inversió ha baixat substancialment; en el mateix moment que baixen les inversions, les despeses de funcionament creixen. No sembla lògic, honorable conseller. No es pot dir que siguin directament proporcionals, que baixant la inversió hagi de baixar la despesa de funcionament —això no és cert, evidentment—, però el que no es pot tolerar —deixi-m'ho dir així— és que, a més a més, les despeses de funcionament encara creixin.

O, si vol, parlem de Treball. No, no: en termes absoluts, un 50%, honorable conseller; en termes absoluts són un 50%. Parlem de Treball. Les despeses de funcionament de Treball han baixat un 22%, és cert, però on baixen? Baixen a les transferències. Baixen a les transferències a empreses per termes de formació i ocupació. El crèdit en aquestes qüestions és un 35% del Pressupost de l'any passat o un 50% del realment transferit l'any 95. És presentable un pressupost en un país, en una nació amb un 20% d'atur, amb aquest nivell de reducció de les transferències per formació i ocupació? Jo crec que no.

Repeteixo: això ja ho anirem desgranant, departament per departament; però en qualsevol cas, com a elements globals, com a mostra del contingut d'aquest pressupost, no ens agrada. I si les despeses corrents creixen i hem de complir Maastricht, com quadren els comptes? Doncs com sempre, reduint les inversions. L'any 1995 es van invertir 50.000 milions de pessetes dels previstos, ja els ho he explicat abans. Ara, les previsions d'inversió del Pressupost de 1996 es situen en 64.000 milions de pessetes menys que el Pressupost del 95.

L'honorable conseller parlava, quan parlàvem del creixement de Catalunya, que aquest creixement es veu afectat pel menys creixement, o la desaceleració —crec que ha dit— de la formació bruta de capital fix, de les inversions.

És clar, però és que aquestes inversions es veuen afectades per la manca d'inversió de la mateixa Generalitat. Aquest descens incideix en un descens del 3% del conjunt de la inversió de Catalunya, i, per tant, això també contribueix que el creixement del país sigui inferior. Hem de veure, per tant... El senyor Huguet deia quelcom que crec que és interessant, és una línia interessant d'aprofundir-hi, que era dir: «Escolti, o modifiquem els temes i aconseguim mantenir la inversió, que és el que realment ens dona creixement a llarg termini, o aquí estem abocats a una situació molt complicada.» L'honorable conseller deia l'any passat: «En els Pressupostos del 95 considerem prioritàries la potenciació de les inversions en infraestructures bàsiques i equipaments, la formació ocupacional, les actuacions realitzades en el foment de l'economia productiva i les actuacions en matèria de prevenció i seguretat.» I on són ara aquestes prioritats? Com aniran les inversions en infraestructures, amb una reducció de 13.000 milions de pessetes a la Conselleria de Política Territorial? O de 10.000 milions menys a Medi Ambient? Mala herència li estan traspassant al nou conseller. Com potenciarem l'economia productiva o l'activitat comercial amb 8.000 milions menys d'inversió a Indústria, Comerç i Turisme? O els 3.000 de menys a Agricultura? L'únic esforç que hi ha en aquest Pressupost és la reducció de les inversions, i això no és cap esforç, això és córrer el perill de fer anar enrere el país.

I, com he dit abans, aquest és el resultat d'un model, d'un model històric que va situar que el dèficit mitjà del 87-90 estava als 40.000 milions de pessetes, i del 91-95 ha estat als 120.000 milions de pessetes. Hi ha hagut un pas qualitatiu en el que és l'evolució de les macromagnituds del pressupost de la hisenda de la Generalitat que ha portat a triplicar de mitjana el dèficit en els darrers

deu anys. La gran excusa –deixi-m'ho dir així– del Pressupost és Maastricht, eh?, però jo crec que el conseller ha dit una cosa en la qual estic d'acord: si no hi hagués hagut Maastricht, ens l'hauríem d'haver inventat. Això és cert. Per tant, estem d'acord que Maastricht és un element necessari per avançar en la consolidació econòmica d'aquest país i per avançar en la convergència econòmica europea, i si no complim els acords de Maastricht, ens podem trobar amb moltes dificultats en el futur. Ara bé, els hem de complir de veritat, honorable conseller. De moment, els vam complir el 94, el 95 no els hem complert per poquet –un 6% de més, no és massa–, però, és clar, Maastricht no és solament dèficit, honorable conseller, Maastricht és també endeutament. El marc, el límit d'endeutament de 1995 són 708.000 milions de pessetes; en aquest moment..., no en aquest moment, a finals del 95, l'endeutament real, curt més llarg, era d'un bilió de pessetes, sense empreses: endeutament d'entitats administratives, curt més llarg, un bilió de pessetes. És a dir, estem, en termes d'endeutament, un 40% per damunt del previst a Maastricht.

Però, a més a més, hi ha una reflexió, quan nosaltres diem que s'ha de complir de veritat: que és que ens fa por que, tots plegats, o el Govern, en aquest cas, vaja!, segurament, corre el risc que només compleixi Maastricht des del punt de vista formal, i a nosaltres ens preocupa que Maastricht s'ha de complir des del punt de vista real. Un exemple –ens entendrem millor–, i és un exemple que el conseller coneix perquè en algun altre moment li he posat de forma semblant: GISA. GISA, Gestió d'Infraestructures, Societat Anònima, és una empresa que el Consell Executiu va crear per executar obres públiques d'una forma que es podria considerar més eficient o més racional. Fins aquí no hi hauria res a dir, en tot cas s'ha de demostrar si és així, però no hi hauria res a dir. Ara, GISA s'ha convertit en una manera de saltar-se Maastricht, i, és clar, llavors, en això, ja no hi estem tant d'acord. Si la inversió en una carretera la fa el Departament, aquesta inversió figura en el Pressupost, i, per tant, fa dèficit; si, la inversió d'una carretera la fa GISA, aquesta inversió està en el pressupost de GISA, l'endeutament és de GISA, no fa dèficit, o, diríem, no fa dèficit a curt termini, a la llarga en farà igual, evidentment. La resposta pot ser aquesta: a la llarga en farà igualment perquè el Departament haurà d'aportar, la Generalitat haurà d'aportar les transferències necessàries, però, de moment, no fa dèficit. És clar, llavors mireu el conjunt de les entitats autònomes i veiem que, per exemple, amb els 100.000 milions de pessetes en números rodons amb què s'endeuta la Generalitat més les empreses, el 1995, 50.000 els fa la Generalitat com a tal Generalitat, i 50.000 els fa el conjunt d'empreses, organismes autònoms que depenen de la Generalitat. I això, en el temps, s'ha anat desplaçant: fa deu anys no n'hi havia, pràcticament, d'endeutament fora, pràcticament, del que eren les entitats administratives: fa cinc anys era de 15, 20.000 milions de pessetes; ara estem ja a 50.000. Què han fet? Han anat desplaçant l'endeutament de la Generalitat cap als organismes externs, cap al sector públic de la mateixa Generalitat. Això ens porta, evidentment, a

externalitzar el dèficit, si volen dir-ne així, però en realitat el dèficit hi continua essent.

Per tant, el dèficit que tenim en aquest moment no és estrictament massa diferent del que hi havia en altres moments, i, dit d'una altra manera, si féssim els pressupostos amb els mateixos criteris que els havíem fet fa vuit anys, tindríem un dèficit de 100.000 milions de pessetes. Només tenim menys dèficit com a resultat d'un canvi de criteri en la forma de fer els Pressupostos, i això no sé si és complir Maastricht o no en termes formals, honorable conseller, però del que sí que estic segur és que no és complir-lo en termes reals.

Però, a més a més, aquests Pressupostos també ens ofereixen alguns elements que a nosaltres ens fan dubtar sobre la seva factibilitat a llarg termini. Deixi'm comentar-li tres o quatre partides que ens semblen interessants. Assegurances i prestacions socials, article 16, Pressupost de 1995: previsió, 50.000 milions; liquidació, 56.000. Pressupost de 1996: previsió, 52.000... Home!, jo, si no m'he mirat malament les plantilles, tindrem més funcionaris, i amb més funcionaris, amb més personal, pagarem menys de Seguretat Social? Aquí falten 8.000 milions, grosso modo, honorable conseller. Interessos del Servei Català de la Salut: 1995, es van pagar 11.000 milions de pessetes; 1996, se'n preveuen 6.500. Baixarà l'endeutament de l'ICS? No ho sé, no sembla que això sigui el que reflecteixin els Pressupostos. Farmàcia: previsió 1995, 104.000 milions; liquidats, 121.000. Previsió 96, 114.000. Escolti, aquí, d'una previsió baixa de 10.000 milions de pessetes a una d'alta de 20.000 milions de pessetes falten en farmàcia, perquè, a més a més, recents dades que s'han publicat, els increments en despesa de farmàcia de la Generalitat continuen estant per sobre dels increments de despesa de farmàcia en el conjunt, o la mitjana de l'Estat, si vol dir-ho així. Fins i tot a Economia i Finances trobem alguna partida que ens estranya: article 22, previsió: 707 milions de pessetes; despesa real del 95, 3.199. I en totes aquestes partides trobem una cosa en comú, honorable conseller: són partides ampliables. Per tant, són partides que s'han pressupostat a la baixa i que, després, vostès podran intentar corregir per la via de gastar més, perquè són partides ampliables.

I acabo, honorable president, resumint –hi ha algun tema més, però, en tot cas, si el conseller fa rèplica podríem comentar-ho més endavant–, resumint els motius pels quals nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat i la mantenim, no? La nova situació política ha generat, des del nostre punt de vista, uns pressupostos que són molt més regressius que anys anteriors. L'execució del 95 ha estat clarament deficitària, tant des del punt de vista econòmic com dels acords que en el seu moment van assolir entre els socialistes i Convergència i Unió. El Pressupost del 96 és una evidència del fracàs històric del model que Convergència ha utilitzat. El Govern, entenem des del nostre punt de vista, és incapaç de controlar les despeses corrents, i no volem dir que en el Pressupost no hi hagi voluntat de fer-ho, però la realitat després ens demostra que en són incapaços. Tenim molts dubtes que aquests Pressupostos compleixin, arribin a complir els criteris de Maastricht, i l'abús de les partides amplia-

bles fa que els Pressupostos, en realitat, o que algunes de les partides dels Pressupostos, siguin poc creïbles.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em demana la paraula el senyor conseller? *(Pausa.)* La té.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré respondre al més breument possible la intervenció documentada del senyor Martí Carnicer, seguint una mica l'ordre del seu discurs.

En primer lloc, diu que hi ha un retard excessiu en la presentació del Pressupost, no justificat. Ell mateix indica el tema de les eleccions generals, i que nosaltres necessitàvem saber, després de les eleccions generals, la nostra política d'aliances; això és l'argument que ell ha dit. Però també necessitàvem saber si els guanyadors d'aquelles eleccions generals del 3 de març seguirien amb el Pressupost prorrogat o farien Pressupost, i aquesta era una dada molt important també per al nostre Pressupost; i en veure que realment seguien, els guanyadors, encara que fos un altre partit, amb el Pressupost prorrogat per l'anterior Govern, és quan realment vam decidir presentar el Pressupost. Efectivament, a través d'una esmena socialista, però que nosaltres vam votar i que per això va prosperar, suposo –si no l'haguessin votat tots els altres grups de la cambra, òbviament, que també hauria prosperat–, però era la nostra voluntat presentar efectivament aquest Pressupost, amb retard, però ja ens movíem en un esquema de Pressupost prorrogat, en el qual havíem establert unes excepcions i, per tant, unes prioritats. I això em fa lligar amb un altre argument que utilitza el senyor Martí Carnicer. El senyor Martí Carnicer diu: «Nosaltres hem tingut una voluntat, també aquest any, com l'any 95, d'arribar a un acord en el Pressupost de la Generalitat.» Els demanàvem una sèrie de prioritzacions, que, evidentment, vostès demanaven a partir del moment que ja sabien les nostres, de prioritzacions, i, per tant, hi afegien les seves i ja feien seves les nostres –això, vostè ho sap perfectament–, i aleshores deien que això representava entre 30.000 i 50.000 milions de pessetes. Jo ho dic de memòria, el senyor Martí Carnicer també en té, i, si no té memòria, ho té tot apuntat, que és més eficient que tenir memòria: vostè sap, senyor Martí Carnicer, que era entre 30 i 60.000 milions. És igual, és un detall.

Però aleshores fa un argument que és un argument que no em convenç, que diu: «Alterar el 2% del Pressupost, el partit del Govern, o la coalició del Govern, i el primer partit de l'oposició, si no som capaços de fer això, aleshores ja més val que pleguem.» Bé, però alterar el Pressupost quan ja partíem d'un pressupost que incorporava una reducció de 72.000 milions de pessetes, després que dels 104.000 havíem passat als 72.000, fent una sèrie de prioritzacions, quan les prioritzacions, per tant, ja estaven fetes per part del Govern, quan, a més a més, el senyor Martí Carnicer sap que ens venien a sobre unes despeses obligades, com és l'increment

del 3,5% dels funcionaris, com és la repercussió dels traspassos d'Agricultura i dels traspassos de Justícia, com és el tema que vam debatre de la incorporació del Fons de cooperació municipal, de 4.000 milions, que no estaven en el Pressupost inicial de l'any 95, perquè aquest Fons es va dotar a través d'una esmena del Grup Socialista, que va permetre el pacte, que passava partides condicionades als ajuntaments, a un fons incondicionat, a un fons de lliure disposició, doncs, evidentment, sobre aquesta situació, preveure de 30 a 60.000 milions més, doncs, efectivament, era quasi impossible. I nosaltres creiem que el manteniment dels serveis bàsics que presta la Generalitat, d'ensenyament i de sanitat, doncs, feia que no poguéssim retallar, i que les retallades que ja es feien en el capítol 2 i en el capítol 1, doncs, no permetien tampoc fer aquesta retallada de més, de 30 a 50.000, per atendre les prioritzacions que ens presentava el Grup Socialista, sentint-ho molt.

El senyor Martí Carnicer dóna un altre argument que, malauradament, és cert; diu: «Finalment, quan ja s'ha «apurat» tota la retallada en el capítol 1, en el capítol 2, en el capítol 4; es fan retallades en els capítols d'inversió, en el capítol 6 i en capítol 7. Efectivament, les retallades en el capítol 1, en el capítol 2 i en el capítol 4, arriba un moment que ja, quan vas tallant carn, finalment arribes a l'os i, si no fas reformes estructurals que volen el seu temps, que volen un període planificat llarg, doncs, si vols complir els objectius de Maastricht, que vostè diu que és la gran excusa, però a part d'excusa és una realitat, doncs, has de retallar les inversions.

Jo, en el meu discurs de presentació, he donat l'exemple del Govern del Partit Popular, que fa una retallada de 200.000 milions de pessetes, que tarda quinze dies –em sembla–, deu dies, –no ho sé– a definir de quines partides, que es demostra amb això la seva dificultat per retallar capítol 1, capítol 2, capítol 4, i que, finalment, fa una retallada molt important en partides de capital, no sé de quin percentatge, però el percentatge més elevat de la retallada dels 200.000 milions. Nosaltres fem el mateix, senyor Martí Carnicer, perquè no hi ha altra solució. I li voldria recordar, i vostè ho sap, que el senyor Solbes tenia preparada una retallada de 130.000 milions de pessetes i que aquesta retallada va esperar a fer-la perquè la pogués fer el Partit Popular, ho va convenir amb el senyor Rato –això és un fet sabut– i d'aquesta retallada que ell feia de 130.000 milions de pessetes n'hi havia 70.000 que afectaven el Ministeri d'Obres Públiques, avui dia Ministeri de Foment, és a dir, el senyor Borrell; 70.000. El senyor Solbes feia això, el senyor Rato ha fet el mateix, i nosaltres fem el mateix perquè mentrestant hem d'anar complint Maastricht i hem de no retallar les inversions definitivament, sinó guanyar temps per fer aquelles reformes estructurals de simplificació de l'Administració, de retallada d'organismes autònoms que ens permetin complir Maastricht no únicament al final del 97 per a l'examen, que es passarà probablement a mitjans del 98, sinó també complir-lo en el 98 i en el 99 i en el 2000, sobretot que és molt possible que aquest objectiu del 3% del PIB, com a objectiu del dèficit públic, es rebaixi, a més a més, de cara al futur, segons diuen els

països políticament més importants de la Unió Europea.

Bé, una cosa de detall del discurs, que el senyor Martí Carnicer ha dit que el pacte entre el partit del Govern, la coalició del Govern i el primer partit de l'oposició donava més confort al poble de Catalunya que el pacte que és possible que es posi de manifest avui... Jo no sé, això del confort del poble de Catalunya... deixem que el poble de Catalunya expressi lliurement el seu grau de confort o d'incomoditat i això ho expressa cada vegada a través d'unes eleccions en les quals, evidentment, lliurement, es manifesta.

Senyor Martí Carnicer, el tema del compliment del 95 lliga amb els seus dubtes de l'incompliment del 96; és un dels eixos del seu discurs. I, aleshores, vostè diu: «Vostès han tingut una desviació en la despesa i vostès en el 96...» i vostè cita una sèrie de partides de despesa que diu: «Tal com va anar la realitat del 95, vostès, és probable que no les puguin complir perquè: quines coses fan perquè si el 95 no ho van complir, ho compleixin el 96?» Però vostè, després, diu una cosa molt important, diu: «Aquestes partides, que generen la desviació en el 95 i que, segons el seu criteri, poden generar desviació en el 96, són crèdits ampliables.» I aquí hi ha el quid de les desviacions; és a dir, els crèdits ampliables són, vostè sap, unes partides a les quals els departaments d'economia i finances de tots els països tenen horror, perquè, realment, hi han unes partides ampliables que són molt justificades perquè depenen de les peticions que hi hagi, per exemple, en el tema del PIRMI, doncs, dependrà de la gent que s'hi apunti i de la gent que tingui les condicions objectives per tenir l'ajut; o en el tema de l'habitatge, doncs, dependrà de les sollicituds que hi hagi i aleshores és normal en aquests casos, potser, fer partides ampliables. I en sanitat, els dèficits ens vénen per les partides ampliables que hi ha en Sanitat, que són moltes, com vostè sap. Aleshores, nosaltres repetim aquest sistema de partida ampliable; per exemple, vostè ha fet una observació en el tema de Treball dient: «Com és possible que es redueixi el pressupost de Treball?» Bé, es redueix però les partides principals són partides ampliables, la qual cosa vol dir que durant l'exercici se'ns poden augmentar i aleshores generen desviacions i generen dèficit. Senyor Martí Carnicer, si això passa durant l'exercici 96 i nosaltres tenim aquest objectiu de dèficit, haurem de fer altres retallades, haurem de fer altres retallades, però el compliment del dèficit el farem. Vostè diu: «Dubto que vostès el puguin realitzar»; nosaltres el farem.

Miri, de totes maneres, si comparem el Pressupost del 95 amb la liquidació del 95, la desviació en l'estat de despeses és de 9.744 milions de pessetes en el seu conjunt. Això no vol dir que mirant el detall de les partides hi hagin desviacions molt més importants que vostè ha assenyalat. Però, precisament, la tàctica de les modificacions pressupostàries i de les retallades que s'han fet en l'exercici del 95 és per evitar que la desviació sigui molt més gran. I si comparem el capítol d'ingressos, la desviació del Pressupost del 95 amb la liquidació del 95 és d'un 2,2%, d'1 bilió 620.000 milions a 1 bilió 585.000 milions de pessetes.

Un altre tema en el qual m'agradaria entrar, que és un dels leïtmotiv del senyor Martí Carnicer –i fa bé– és el tema de l'endeutament. En primer lloc, la càrrega financera. Nosaltres tenim una partida de càrrega financera de 118.000 milions de pessetes, que són 42.000 milions aproximadament d'amortitzacions i 77.000 d'interessos. I aquesta càrrega financera representa el 7,7% sobre els ingressos no financers i sobre els ingressos corrents al 8%, que és el que he dit en el meu discurs. A 31.XII.95 el nostre endeutament a llarg era de 663.212 milions de pessetes i 52.129 milions de pessetes, que és curt consolidat a llarg. I el total és de 715.000 milions de pessetes, de l'endeutament a llarg, més el curt consolidat a llarg. I l'objectiu de Maastricht per a l'exercici corresponent és de 708.000 milions de pessetes. Per tant, hi ha una desviació de 7.000; una desviació de 7.000, que és una desviació petita.

Jo volia dir, en aquest tema, que el tema de l'endeutament per a tot l'Estat espanyol, precisament, no és el més preocupant; l'Estat espanyol té un endeutament –si no m'equivoco– en el seu conjunt, sumats comunitats autònomes i ens locals, que representa el 65 - 66% del PIB i l'objectiu de Maastricht és el 60%. I dic que no és el més preocupant, malgrat que ens passem per sobre, perquè nosaltres sabem que països com Itàlia o com Bèlgica tenen percentatges del 130% en l'endeutament. Per tant, a tothom li sembla que s'ha de fer un esforç considerable en l'endeutament, però que no és el tema més preocupant; que el tema realment decisiu, preocupant és el dèficit. I per això ens preocupem del dèficit, perquè forçosament el dèficit també té una repercussió sobre l'endeutament. A més, és normal que si al final del 97 hi ha un dèficit que encara serà del 3% del PIB, aquest dèficit s'ha de finançar i teòricament l'endeutament ha d'augmentar. El que passa és que ha d'augmentar d'una manera més horitzontal, no tan vertical com ens ha augmentat, efectivament.

Al final del 96 aquest endeutament de 715 haurà passat, si hi afegim l'endeutament net, a 769 –i ho dic de memòria–; però aleshores hi ha hagut un augment considerable de l'endeutament a curt, que passa de 154.000 a 286.000, amb un increment de 131.000 milions. El senyor Martí Carnicer ho suma tot, això, i l'endeutament a curt és per a respondre a situacions de retard en els drets adquirits en els pagaments que ens han de venir. I aquí hi ha hagut un increment de recursos de 18.000 milions de Sanitat, de fons europeus en 41.000 milions, l'efecte IRPF del 95, que hem finançat; la resta de drets pendents de cobraments que representa 131.000 milions de pessetes, que és la justificació d'aquest increment del curt. Per tant, jo diria, senyor Martí Carnicer, que ens movem en unes xifres diferents perquè vostè suma tot l'endeutament, considera que l'endeutament a curt és endeutament a llarg; nosaltres, una part del curt, efectivament, la passem a llarg, però ens movem en unes xifres que ens situen lleugerament, només lleugerament, per sobre dels objectius de Maastricht.

Bé, vostè ha parlat, després, de l'acord que nosaltres vam fer. L'acord que nosaltres vam fer tenia diversos elements que hem intentat respectar. Evidentment, el consell assessor de l'Institut Català de Finances no s'ha

fet, és un retard; es farà en aquest any, segur, i tenim les propostes a fer als grups parlamentaris per fer-ho. Però sí que es va fer el Fons de cooperació local i es manté, es manté amb 4.000 milions. Després les transferències corrents als ajuntaments augmenten i baixen les transferències de capital, però és normal que, si baixen totes les partides del pressupost, i només hi han unes excepcions plenament justificades per traspassos o per desplegaments sectorials, com és el cas de la policia, doncs, és normal que també baixi aquesta partida. Però, en el seu conjunt, tot el que són aportacions i ajuntaments i transferències de funcionament pugen, i baixen les transferències de capital.

Vostè diu si ens podem preguntar si hi ha austeritat amb el nivell d'interessos que hi ha? Doncs, sí; el nivell d'interessos ve de la situació que hi ha; en tot cas, vostè pot qüestionar l'austeritat anterior, però no l'austeritat d'aquest pressupost pel pagament dels interessos, perquè els interessos és pagar el que s'ha de pagar. I, per tant, en aquest sentit, doncs, jo crec que l'austeritat s'ha de jutjar precisament en altres capítols. Vostè no considera gens l'esforç que es fa en capítol 1 i en capítol 2, i només posa l'èmfasi sobre la disminució en inversi- ons. I, no obstant, malgrat l'augment del capítol 1, si es justifica amb el que passa a Justícia, amb el que passa a Ensenyament per la LOGSE, amb el que passa a la policia, amb els vuit mil funcionaris nous que ens vénen per actuacions perfectament explicades, hi ha un increment del 2,7% que és inferior al 3,5% de la retribució dels funcionaris. I quant al funcionament, hi ha una disminució del 0,4% en el conjunt dels departaments; que si vostè treu també aquests departaments de Governació, de Justícia o d'Ensenyament, que forçosament veuen augmentada la seva despesa de funcionament per, precisament, els traspassos o altres actuacions puntuals, hi ha una disminució de capítol 2 dels altres departaments del 7%. I això, senyor Martí Carnicer, vostè sap perfectament que és un esforç molt considerable, i que, evidentment, la retallada es fa en capítols de capital, però també es fa un esforç molt considerable en capítol 1 i en capítol 2, i en capítol 4, on també hi ha una disminució dels altres departaments, malgrat l'augment que hi ha en determinats departaments. I vostè sap fins a quin punt en capítol 4 hi ha transferències a la sanitat o transferències a les entitats concertades d'ensenyament que depenen d'aquesta transferència per pagar les seves despeses de funcionament i els sous de les persones que allà treballen. Per tant, la retallada no es pensi que sigui fàcil. Diu: «Les transferències corrents, capítol 4, representa una gran partida, per què no retallen més?» Bé, però és que hi ha una sèrie d'instituts, de centres, d'escoles, d'hospitals que depenen d'aquestes transferències quant als sous de les persones que allà treballen. I, per tant, aquí, senyor Martí Carnicer, s'ha fet l'esforç màxim.

Vostè s'ha referit concretament a Política Territorial i Obres Públiques, com el paradigma, una mica, del departament inversor.

Jo crec que hauríem de veure aquí l'àrea del Departament, que és molt més àmplia que el Departament *stricto sensu*; és a dir, el Departament baixa en un 3,6%; la Junta d'Aigües baixa en un 19%; l'Incasol

puja en un 9,3% –amb una rebaixa molt important de la transferència, eh?–; l'Institut Cartogràfic baixa en un 18%; Ferrocarrils puja en un 1,9%; GISA puja en un 35,7%; Regsa baixa en un 22,9%, hi han transferències internes dins del conjunt de l'àrea, i el conjunt de l'àrea de Política Territorial puja un 14,3%. Per tant, s'ha intentat fer un esforç considerable per mantenir l'esforç inversor, evidentment insuficient, evidentment s'haurà de prioritzar, i evidentment aquí vostè em dirà: «Home!, la gran partida és la pujada de GISA.» Bé, GISA, efectivament, s'ha volgut buscar, amb GISA, una gestió més eficient, una gestió més ràpida que no a través directament de l'Administració. Per cert, que és un sistema que han aplicat moltíssimes administracions a tot arreu d'Europa, està en la línia del que es fa, i jo crec que vostè diu: «Caldria preguntar-se si efectivament hi ha hagut aquesta major efectivitat de GISA», i jo li contesto que creiem que sí, li ho contesto, a més a més, sincerament.

GISA, a més a més, viu de les transferències de la Generalitat, és a dir, vostè mateix ho ha dit: tard o d'hora això surt en el Pressupost de la Generalitat, perquè són transferències de la Generalitat a GISA. GISA simplement gestiona per encàrrec de la Generalitat, però no té recursos propis, tot li ve del Pressupost. Aleshores, si té unes condicions d'endeutament o de proveïdors més a llarg termini, doncs, efectivament, això ens permet equilibrar en el temps una sèrie d'obres que es fan ara. Això, ho fan totes les administracions en aquests moments: recordem només les operacions de *leasing* que Gran Bretanya fa en obres públiques, a través de la iniciativa privada, i que es veuran a l'Administració central –ja hi estava donant voltes el ministre Borrell– i que es veuran a totes les administracions. Em sembla que és el que cal fer en aquests moments per tenir una acció sobre el dèficit i tenir temps de fer les reformes estructurals o d'organització que fan falta per a fer front al moment on efectivament cauran les transferències a GISA, que cauran, perquè compartim en aquest aspecte el que vostè ha dit i el seu realisme.

Treball. A Treball sí que hi ha una baixada. Vostè diu: «És normal que en moments d'atur...» Miri, en moments d'atur i sempre el més important és que hi hagi inversió que generi ocupació, i després que hi hagi les atencions necessàries per a la gent que està en atur; són els dos esquemes que nosaltres sempre ens plantejem. Però en la dicotomia inversió pública - inversió privada, a vegades es prima el sector públic precisament per a permetre que creixi el sector privat, i em sembla que a tot Europa estem en aquesta etapa, és a dir, a primar el sector públic, a primar la inversió pública per donar més llibertat, més empena a la inversió privada, i l'important en un país és que, inversió pública i inversió privada, el nivell global d'inversió es produeixi.

Sobre el medi ambient, només breument: al medi ambient vam tenir una quantitat molt important de fons de cohesió que, malauradament, aquest any no s'ha repetit; dels 40.000 milions que hi havia a disposició de les comunitats autònomes per a l'any 95, 18.000 van anar a Catalunya; això va representar un flux de capital a Medi Ambient que no es repeteix. També té reduccions, però a més a més hi ha aquest fet significatiu que

dóna uns resultats percentuals per a Medi Ambient, que no vol dir que s'abandoni en absolut la política de Medi Ambient i que jo estic segur que en anys següents es tornarà a recuperar el seu nivell, perquè precisament dins la concentració de conselleries que un es podia plantejar, i que finalment ha representat només la concentració de dues conselleries, es va plantejar el tema de Medi Ambient i s'ha volgut mantenir com una conselleria, encara que sigui aquest any reduïda, per demostrar l'esforç que es vol fer en aquest camp i que es farà en anys següents. Jo recordo una cosa que he dit abans al representant d'Esquerra Republicana: el pressupost és el pressupost d'un any, i fins ara els pressupostos eren el de l'any anterior augmentat una mica, i sempre amb el mateix equilibri; la reducció ens obliga a prioritzar, però ens obliga a prioritzar no per deu anys, sinó per un any, i les prioritats de l'any que ve poden ser totalment diferents.

Bé, vostè ha parlat de les desviacions en Servei Català de la Salut, de la farmàcia... Aquestes són, efectivament, partides ampliables. Nosaltres, senyor Martí Carnicer, malgrat la seva desconfiança, hem de mantenir un control estricte del pressupost, i si realment hi ha en els crèdits ampliables una desviació que es produeix en un determinat lloc i que és justificada, doncs, haurérem de retallar per una altra banda perquè el conjunt del pressupost es mantingui en el seu nivell.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, per un espai màxim de vint-i-cinc minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Espero no necessitar-lo. Senyor conseller, vostè mateix, en la seva intervenció inicial, quan ha parlat en la presentació dels Pressupostos, ha dit que el Decret que va fer el Govern Socialista, si mal no recordo, era un decret en què ja s'ampliaven les partides dels ingressos de participació de les comunitats autònomes en els tributs de l'Estat; per tant, no em digui allò que havien d'esperar a veure què feia el Partit Popular per veure si feien o no feien pressupostos: ja el Govern Socialista els havia aclarit suficientment el marc pressupostari com perquè tinguessin clar si podien o no fer pressupostos, no? Per tant, crec que aquest és un argument..., bé, que val el que val, però aquest és un tema que ja s'havia, des del nostre punt de vista, aclarit suficientment.

Vostè diu que en l'acord vostès tenien les seves prioritzacions i que nosaltres hi incorporem les nostres prioritzacions a més a més. Bé, en qualsevol cas eren les nostres prioritzacions, i calia veure en aquest procés de discussió fins on arribàvem. I ha de reconèixer amb mi, honorable conseller, que encara que no haguéssim parlat d'on a nosaltres ens semblava que es podien fer baixes, que vostès no hi estaven essencialment d'acord, però que nosaltres també dèiem on podien haver-hi algunes baixes, encara que no haguéssim parlat d'aquestes baixes, vostè ha d'estar d'acord amb mi que si par-

lem del límit baix, els 30.000 milions –que en això sí que estem d'acord, que parlàvem, per la part baixa, de 30.000 milions de pessetes–, home!, un 2% del Pressupost, no som capaços de moure'ns amb això? Està molt cascat això, eh?, honorable conseller. Està molt cascat, això.

Ha repetit en la seva intervenció i ha repetit també ara diferents vegades el tema dels 4.000 milions de pessetes del Fons de cooperació municipal. És cert, es crea el Fons de cooperació municipal, però al mateix temps –recordem-ho, honorable conseller– hi ha un descens de 8.000 milions de pessetes en el conjunt de transferències de la Generalitat a totes les corporacions locals: exactament de 35.500 milions de pessetes que hi havia previstos al Pressupost, s'hi van enviar 27.200 milions de pessetes. 8.000 milions de pessetes menys. Això és cert. Llavors, on retallen? Com ho fem per retallar? Doncs, miri, les inversions i les corporacions locals són... No. Jo crec que la Generalitat ha de fer un esforç per a veure internament, en la seva reestructuració, què és el que es pot fer. Estic d'acord amb l'honorable conseller que això no és un tema ràpid, però és que com a mínim potser seria bo que tinguéssim definit el marc, potser seria bo que en parléssim, de quin és aquest marc que ens ha de permetre arribar a una nova estructura de despeses de funcionament de la Generalitat. En tot cas, deixi'm dir –que no ho he dit abans– que, de 35.500 milions del Pressupost 95 a ajuntaments, Pressupost 96, 31.400, de nou, 4.000 milions de baixa. I és que, a més a més, ens quedem amb la inseguretat de si aquests 4.000 seran 4.000 o seran 6.000, o seran 10.000... Hi ha una certa inseguretat per a totes aquelles entitats que reben fons del pressupost de la Generalitat per saber com s'acabarà l'any, hi ha una certa inseguretat, i això genera un malestar important, honorable conseller. Comprendrà vostè que l'exemple del que hagi fet el Partit Popular en els Pressupostos de l'Estat és un exemple que, com a element il·lustratiu, és interessant, però influeix relativament poc en les meves decisions.

Vostè ha parlat també que el Solbes havia fet quelcom semblant. Bé, no deixa de ser quelcom semblant. Segurament, si analitzem les proporcions, són relativament força diferents. En tot cas, el problema no és aquest, honorable conseller. El problema és que vostès tenen dèficit perquè gasten més del que proposen al Pressupost; les altes administracions han de tenir elements de reducció per acomodar-se al dèficit, però vostès és que van gastar 56.000 milions de pessetes més, van ingressar 38.000 milions de pessetes menys; per tant, són 90.000 milions de pessetes que van haver de compensar retallant les inversions. Diu: «Això serveix per guanyar temps per a què?, cap on? O per què no parlem del temps perdut? També podríem parlar del temps perdut, i per què aquesta reflexió no l'han fet abans, com s'ha fet en altres administracions. L'exemple de les despeses sumptuàries que hem manifestat inicialment: les han reduït aquest any, per primera vegada. I l'any passat? I l'altre? I l'altre? És un tema que hem de revisar.

Crèdits ampliables. Totalment d'acord, però, és clar, si ho fem servir com a eina de pressupostació, si en els Pressupostos de 1996, pel cap baix, hi falten entre 30 i

40.000 milions de pessetes que vostès els compensaran amb crèdits ampliables... N'hem parlat abans: Seguretat Social, farmàcia, interessos bancaris. I diu: «És clar, si això es dona, tornarem a retallar.» La pregunta següent és evident: d'on? La resposta, no sé si la farà o no, en tot cas m'anticipo: de nou d'inversions –de nou d'inversions. L'honorable conseller Mas no deu estar massa content, però, en tot cas, deu haver deixat algunes de les seves partides congelades. I això és el que no podem tolerar, honorable conseller, i em sembla que aquests símptomes són símptomes evidents d'una malaltia a la qual cal posar control. És clar, llavors diu: «No, és que el 95 només ens hem desviat en 9.000 milions», però, és clar, d'aquests 9.000 milions, són 90.000 de més en despeses corrents, 60.000 de menys en inversions, i la variació de capítols financers. És clar, no em pot donar el total. Diguí'm que són..., reconegui en tot cas –o no ho reconegui, m'és igual– que són 90.000 de més en corrents i 60.000 de menys en inversió.

Jo no li he parlat de la càrrega financera, perquè estic d'acord amb vostè que és del 8%, al voltant del 8%; això està per sota dels límits de la LOFCA, per tant no és un problema des del punt de vista de càrrega financera ni des del punt de vista legal. En tot cas, és el problema de la nostra capacitat de continuar pagant aquesta càrrega financera i els increments que es produiran al llarg del temps; perquè, és clar, també ha de reconèixer que aquesta càrrega financera fa dos anys era el 5%, i que els interessos aquest any passat s'han pujat un 35%. També ha de reconèixer això al mateix temps. És a dir, que la càrrega financera va essent una llosa cada vegada més forta. I hi hem de buscar una solució. Diu: «No, escolti, l'endeutament, el dèficit..., l'endeutament en el conjunt de l'Estat espanyol no és un problema.» D'acord, però, és clar, no serà pel comportament de la Generalitat que s'ha disparat un 40% per sobre del que tenia previst en els escenaris de Maastricht. Déu nos en guard, que la resta de comunitats autònomes haguessin tingut un comportament semblant.

No em faci..., jo li agrairia que, per a la claredat de la cambra, no féssim jocs malabars amb l'endeutament. Vostè, en aquesta segona intervenció, ho ha aclarit bastant més que en la primera; en la primera diu: «Els 663.000, 664.000...», estic d'acord amb la xifra de llarg, quadra perfectament amb la xifra que nosaltres tenim, que, a més a més, és reflectida en les liquidacions que ens han enviat, que, per tant, no hi ha problema, i diu: «més 60.000 de curt, perquè són els de curt que tenim consolidats per anar a llarg.» I qui diu que són 60.000 o que són 80.000 o que són 100.000? Ho diuen vostès. És clar, llavors, els altres 120.000 que hi ha de curt? Els deixem *por ahí*. I els 150.000 que hi ha al Servei Català de la Salut, de curt? També els deixem *por ahí*. L'endeutament total d'entitats administratives, un bilió de pessetes. Això, d'alguna manera, implícitament, jo entenc que vostè ho ha reconegut. Però, fins i tot, per aquesta qualificació de l'endeutament a curt, segurament haurien de tenir en compte com està el romanent de tresoreria, és a dir, la quantitat que deu la Generalitat menys la que li deuen, i aquest romanent de tresoreria és superior als 330/340.000 milions de pessetes que hi ha de romanent a curt –no tinc la xifra aquí, però està al voltant dels 400.000. Per tant, tot aquest

endeutament a curt és un endeutament estructural, i si fa aquest canvi de passar de curt a llarg li ha de passar tot, i és un bilió de pessetes que en aquest moment té d'endeutament la Generalitat.

Com ja he parlat de l'austeritat no he parlat del nivell absolut dels interessos, sinó que he parlat del creixement i de l'evolució d'aquests interessos, i és clar, com que veiem que l'endeutament net el 1995 ha estat el triple del previst en el Pressupost, és quan nosaltres hem de parlar dels temes d'austeritat, no? Evidentment, perquè no ens sembla que sigui un element d'austeritat. O quan parlem del sector públic de la Generalitat: en cap moment m'he referit a les entitats gestores de la Seguretat Social com a sector públic de la Generalitat; quan parlem de sector públic deixem a part, evidentment, ICS, ICASS i Servei Català de la Salut.

La resta, 120.000 milions de pessetes; i d'aquests 120.000..., i això representa un creixement del 16% en relació amb l'any anterior. Això és austeritat? I em consta que hi ha algunes entitats –i no tinc problema a reconèixer-ho– que han fet esforços: la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha disminuït en 1.000 milions –com recordava ara aquí l'illustre portaveu senyor Curto–, ha disminuït 1.000 milions la seva aportació, i s'ha de reconèixer i s'ha de dir. Però, és clar, el global: 16% d'increment. Què passa? No es mesura tot amb la mateixa vara. Esforços en el capítol 1 i capítol 2: al capítol 1 no hi ha cap esforç que res més que el creixement vegetatiu i que la incorporació de les noves altes de Justícia i unes baixes que em sembla que ha valorat en dues-centes persones, si no recordo... Per tant, bé, sí, les dues-centes persones és un esforç, en qualsevol cas, però segurament inferior o per dessota del que seria necessari. En capítol 2 seria molt més discutible –no sé si hem d'entrar en xifres molt exactes–, però, en qualsevol cas, honorable conseller: consolidat de la liquidació del 95 a Generalitat, ICS, ICASS, Servei Català de la Salut, 316.000 milions de pessetes; pressupost 96, 330.000 milions de pessetes. Per tant, austeritat molt relativa; estem parlant d'un 5% i, a més a més, amb moltes partides amb mancances de pressupostació i de previsió absolutes, com hem parlat abans, per exemple, en el tema de la farmàcia.

M'ha tret l'exemple de Política Territorial i m'ha tret exemple de les transferències i de la importància que tenia el sector de l'entorn de Política Territorial, i llavors ha tornat a sortir GISA. És clar, és que GISA, a més a més, en aquest Pressupost, la fem servir per una cosa molt especial. Hi ha una autorització que és dir: GISA, se l'autoritza a endeutar-se crec que és amb 11.500 milions de pessetes, per subscriure una ampliació de capital de Tabasa; i Tabasa, en el seu aspecte, amplia capital amb 11.500 milions de pessetes, però redueix el seu endeutament també en uns 10.000, en termes nets, si mal no recordo. Per tant, estem fent una operació que incrementa GISA, però que en realitat l'únic que està fent és traspasar endeutament de Tabasa cap a GISA. Per què? Per maquillar els comptes d'explotació de Tabasa? I, en un altre sentit, fer aparèixer uns interessos de GISA com si fossin d'inversió, quan en realitat l'únic que estem fent és una subvenció indirecta a Tabasa. Per tant, quan parlem dels

increments de les empreses, mirem també què hi ha dintre, perquè hi ha 11.500 milions de pessetes de GISA que no serveixen per a incrementar l'activitat real del país, o que no serveixen per a incrementar la inversió en el país.

Després una, una..., no ho sé, una expressió que ha fet servir, com a mínim divertida, no? Ha dit allò: «L'alternativa és inversió o ocupació»; ha dit alguna cosa semblant a això, jo he entès alguna cosa semblant a això. Suposo que no ho devia voler dir, perquè, clar, la resposta és molt senzilla: en aquest Pressupost, menys inversió i menys fons per a ocupació. Suposo que no devia voler dir això. No ho sé. Però, en tot cas, el que sí que és cert és que en aquest Pressupost hi ha menys inversió, que vol dir menys ocupació, i hi ha menys fons per a formació i per ajuda a l'ocupació.

Per tant, honorable president –i vaig acabant–, això..., presenta un pressupost en què, a més a més, aquests problemes s'estan detectant ja no solament a nivell de les persones que amb una certa morbositat puguem estar seguint aquests temes, sinó a nivell de..., està sortint una mica al carrer; la morositat, que no la morbositat. La morositat és un element que s'està detectant de forma important. Avui, la societat catalana està plena de símptomes que reflecteixen aquestes dificultats econòmiques d'un govern que no acaba de saber controlar les seves despeses. Són moltes les entitats públiques i privades que reconeixen que la Generalitat els deu quantitats des de fa més d'un any, i algunes que parlen de més de dos. Quin és el termini mitjà amb què s'estan pagant les subvencions a les entitats, als ajuntaments, als casals, a les associacions? Com ha evolucionat aquest termini els darrers anys, que s'està endarrerint de forma important? Hi ha un element de pressió social important, honorable conseller. Jo suposo que per intentar paliar això, en part hi deu haver la història aquesta de la reconversió de crèdits de curt a llarg, i després tornem-nos a endeutar més en curt, no? Aquest increment d'un 30% en l'endeutament deu ser una voluntat d'intentar resoldre aquests temes, però és que la veritat és que no acabem de notar que es resolguin, i per tant tampoc sabem massa bé on van a parar aquests diners.

I en aquest Pressupost es nota també una certa sensació d'un retall en aquelles partides de caràcter social que a nosaltres ens fan patir; ens fan patir en la mesura que són símptomes de problemes que si en volen dir una línia ideològica del Pressupost, doncs, evidentment..., no solament allò, esmena de retorn; vull dir, no sé què es pot fer més en contra d'aquests Pressupostos. Ja segurament, difícilment, globalment es pot fer res més en contra, no? Però és que si aquesta línia, que es detecta, per exemple, en els serveis de teleassistència: Pressupost 1995, 68 milions de pessetes; pressupost 1996, 26 milions de pessetes; manteniment de menjadors socials: de 135 milions a 102; llars de residència per a malalts de sida: de 80 a 60 milions; vacances per a gent gran deteriorada –entre cometes; la paraula no és gaire afortunada–: de 40 a 20 milions de pessetes. Aquesta és la línia en què van aquests Pressupostos en el moment de retallar les subvencions, honorable conseller. O, per exemple, han desaparegut 1.500 milions de pessetes

d'ajuts específics per a habitatge juvenil; estaven a la Secretaria General de la Joventut. És clar, la pregunta és dir: vostès parlen que l'habitatge és una de les línies que han prioritzat en aquests Pressupostos, i jo hi estic d'acord, el nostre Grup hi està d'acord, que l'habitatge sigui un element que es promoció, però, és clar, quin tipus..., llavors haurem de començar a parlar de quin tipus d'habitatge; haurem de començar a fer esmenes per garantir, per exemple, que la gent jove continuï tenint una línia específica. Estàvem tots d'acord que la gent jove era un dels grups que tenia dificultats per a accedir a la «vivenda» i que, per tant, calia donar-hi una sortida. I una partida de 1.500 del Pressupost de l'any passat ha desaparegut. És clar, ja l'avis: mirarem, a més a més, què va passar amb aquesta en la realitat; potser va desaparèixer prèviament; no ho sabem. En tot cas, caldrà comprovar si és que en els retalls que es van fer en el 95 aquesta partida ja va desaparèixer.

Acabo, acabo amb una reflexió global. Ja he dit abans les línies que ens portaven a aquesta esmena a la totalitat, però em sembla que també hem d'avançar de cara al futur, i en aquest avançament de cara al futur és necessari que el Govern –i nosaltres, com a grup parlamentari, estem disposats a col·laborar-hi, si és necessari– s'introdueixi en una reflexió més a llarg termini, en una reflexió de la reordenació del sector públic de la Generalitat, una reflexió de la reordenació del sector administratiu. Si no fem aquest procés estructural que deia l'honorable conseller, és que ens podem trobar que aviat no n'hi hagi prou, de tocar l'os, que haguem de trencar l'os, o que haguem de tallar l'os, i llavors seria, evidentment, molt més traumàtic. Per tant, honorable conseller, jo el convido a iniciar un procés, un procés de reflexió i de consens en aquesta cambra, si és possible, perquè entre tots plegats anem definint cap a on ha d'anar aquesta reestructuració. Si podem fer-ho tots plegats d'acord, segur que podrem avançar millor. I en el proper pressupost –i a això l'honorable conseller hi ha dedicat una pinzellada en la seva intervenció inicial–, si es compleixen les previsions del pacte entre Convergència i el Partit Popular, ens trobarem parlant d'un tema que serà no innovador però gairebé innovador en aquesta cambra, que és que haurem de parlar d'ingressos també, que fins ara els ingressos ens vénen relativament donats i hi ha tot un aspecte –que tampoc tenim cap problema a reconèixer– que és la gestió i les millores que la gestió ha introduït en els ingressos, que són importants, però ens trobarem parlant ja de normativa, de capacitat normativa, de tipus, de percentatges, de..., estarem fixant impostos. I crec que també caldrà que trobem la manera, tots plegats, de no convertir aquesta discussió en una discussió que sempre corre el perill de caure en elements demagògics, i hauríem de trobar el camí perquè aquesta sigui una discussió en què tots plegats hi puguem reflexionar, hi puguem treballar.

Si encarem bé aquests dos temes –reforma estructural, adequada discussió del tema dels ingressos– i això ens condueix a un redreçament de les inversions, a un retall adequat, a un control de les despeses corrents, segurament podrem..., haurem encarat molt bé o haurem encarat una bona part dels motius que ens han obligat

a presentar aquesta esmena a la totalitat. Ara, evidentment, això sempre dependrà de la voluntat política de la majoria i, si s'escau, d'aquells altres grups que li puguin donar suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, molts dels arguments que jo donava al senyor Martí Carnicer, amb els quals bàsicament ell està d'acord però amb una desconfiança que es facin, eren de dir: hi han temes en els quals hem de guanyar temps i fer unes reduccions —el tema de GISA, per exemple— per tenir temps de fer les reformes estructurals que ens permetin controlar la despesa millor, i no haver d'estar sotmesos a aquesta mena de retallades i, a més a més, amb crèdits ampliables, que fan que haguem de retallar en el curs de l'exercici per altres bandes. I en això hi estem d'acord, i ho farem.

Ara el senyor Martí Carnicer ha presentat un altre tema aquí. Diu: «L'any 97 parlarem també dels ingressos.» Hem de guanyar temps per fer la reforma estructural de la despesa i hem de guanyar temps per millorar els nostres ingressos i per millorar el nostre finançament, cosa que malauradament no s'ha fet els anys anteriors, o s'ha fet molt poc. És a dir, la introducció del tema del 15%, malauradament, va tenir el tema dels topalls, per imposició del Govern socialista, i per tant no acabo d'entendre els dubtes del senyor Martí Carnicer sobre el compliment del pacte amb el PP, perquè jo vaig estar a Madrid ahir parlant d'aquest tema i jo crec que aquest pacte es complirà, cosa que no ha estat el mateix en l'etapa anterior. És a dir, senyor Martí Carnicer, d'acord amb la despesa, però el tema dels ingressos és molt important. I en aquest tema no hem progressat gaire els últims anys, ni tampoc els dos anys i mig, sí conceptualment, sí qualitativament —jo dic sempre el mateix—, però no quantitativament, i això per certes imposicions.

I si els pactes amb el Partit Popular poden tenir certa dificultat i hi ha certs temors, precisament serà per l'oposició terrible que intenten fer-hi, que hi faran cada vegada més, Castilla - La Mancha, Extremadura i Andalusia. Però espero que el Partit Popular aguantant ferm, nosaltres també, i siguem capaços de tirar endavant aquests pactes que han de millorar també els ingressos, que és una partida molt important. Perquè, senyor Martí Carnicer, no podem oblidar que la situació d'endeutament de la Generalitat de Catalunya prové també que som els primers a tenir les transferències, que som els que tenim més transferències i som els que hem tingut el pitjor finançament fins a l'any 86 de tot Espanya, i el segon començant per la cua, precedits per València en la cua, després. I que, per tant, si nosaltres, en el tema del 30% sense topalls de l'IRPF, ens podem apropar, en aquest període que ve, a la mitjana, com a mínim, de les comunitats autònomes del 151, és a dir,

aquelles que tenen sanitat i ensenyament, em sembla que també faríem en aquest cas un pas endavant.

Senyor Martí Carnicer, l'endeutament a llarg i l'endeutament a curt existeix a totes les administracions. El fet que vostè vulgui convertir tot l'endeutament a llarg i a curt en endeutament a llarg, doncs, és un criteri de vostè, però això ni ningú ho demana a l'Administració central, ni ningú ho demana en cap comunitat autònoma; simplement hi ha endeutament a llarg, que és el que és, i endeutament a curt, que ve en funció de les previsions de drets adquirits o de finançament que s'han d'obtenir mitjançant un finançament a curt. I les xifres..., i, per tant, superar en 7.000 milions de pessetes, quan el total és 715, al final del 95 és superar en poca quantitat la previsió i l'escenari d'endeutament.

Per altra banda, tot pressupost també té crèdits ampliables, que seria bo suprimir-los, però que no es pot fer de cop. I, per exemple, en el tema de Treball, l'altre dia, després de la reunió dels sindicats, vam decidir mantenir una sèrie de crèdits ampliables; sí, en el tema del Fons social europeu o en els temes de PIRMI, perquè em sembla que era convenient socialment. I aleshores ho haurem de reequilibrar, si això es dispara durant el Pressupost, i les modificacions pressupostàries, senyor Martí Carnicer, són una tècnica de la qual no cal abusar però que tots els governs fan i que existeix absolutament a totes les administracions, i, si vol, un dia farem un repàs de les modificacions pressupostàries i de les retallades que han fet aquests últims anys a l'Administració socialista, i que farà l'Administració popular, i que fem nosaltres. Per tant, és clar, les actituds puristes són bones, i vostè segurament té raó des d'un punt de vista teòric, però després portar-les a la pràctica vol el seu temps i vol els seus condicionaments, i, per tant, en aquest aspecte estem.

Però aquí del que es tracta no és que vostè ens reconegui..., sinó que nosaltres, el Govern i el Grup Parlamentari que li dona suport, estiguem segurs de l'esforç que fem, un esforç per a millorar els ingressos, que ha de ser prioritari, ha de ser essencial, i un esforç per controlar la despesa.

És clar, amb els 30.000 milions que vostè em va proposar de més quan ja n'havíem retallat 72.000 i quan ja havíem fet totes les priorititzacions..., diu: «Rebaixi de les partides sumptuàries», i li vam dir: «Home, les rebaixem d'un 40%; no podem rebaixar més aquest any, impossible.» És a dir, primer, que les partides sumptuàries no donen per això... I després, diu: «organització administrativa». Bé, molt bé, ja la farem. Jo avui també m'he compromès, en parlar amb Esquerra Republicana, a suprimir determinats organismes autònoms. Ho hem de fer, evidentment, i hem d'anar més a fons en el tema de l'Administració, i hem de reduir molt més el personal. I les 230 persones que hem reduït amb jubilacions anticipades o no cobrint les vacants són poques, i hem d'anar a més, a molt més. És evident, i ho farem. Aquesta voluntat està clarament explicitada. I en el Pressupost del 95 això ja es va fer —això ja es va fer.

Jo no he parlat de la dicotomia inversió - ocupació, perquè són dues coses molt lligades: la inversió comporta ocupació, i això és l'important. He parlat que, per

una banda, hi ha les polítiques de promoure inversió per generar ocupació, que són les realment eficaces, i, per altra banda, hi ha unes polítiques d'atencions socials que s'han de fer als que no tenen ocupació. Però era simplement un plantejament teòric. I deia que la inversió pública pot disminuir i la inversió global d'un país potser no disminueix, perquè la inversió privada agafa una certa volada, i és la que realment genera ocupació. És a dir, generar ocupació, com han fet vostès els últims quatre anys, a través de la inversió pública i del Pressupost de l'Estat no és la solució de cap país. Estem en un moment d'aprimar la inversió pública i que la inversió privada pugui generar ocupació, i aquest és el tema que jo li volia dir. No em barregi sempre el que hi ha en el Pressupost amb la generació d'ocupació, perquè això és el seu criteri, i al final es van creant funcionaris, 400.000 funcionaris més, quan s'ha traspassat a les autonomies per valor de 450.000 funcionaris. Això és el que passa, i això no resol els problemes d'ocupació d'aquest país.

Vostè diu que aquests temes estan al carrer. Hi estan poc. Senyor Martí Carnicer, vostè sap què passa als carrers d'Alemanya i de França i de tot arreu? Vostè sap què pot passar als carrers d'Espanya i, evidentment, de Catalunya? No es fa una retallada de pressupost de la despesa sense témer que els temes estiguin al carrer; òbviament han d'estar al carrer, i els hem d'explicar i hem de donar la cara per explicar-los, i ho farem. I països molt més importants que el nostre, econòmicament, han tingut problemes gravíssims, i han aguantat vagues. Ja ho sabem. Però s'ha de fer? S'ha de fer, i s'ha de fer explicant-ho i s'ha de fer de la millor manera possible. I, precisament per aquest tema del carrer, nosaltres hem mantingut ensenyament i sanitat i l'ajut a l'habitatge, precisament per aquests temes i per aquest temor; aquests són els temes que ens preocupa que estiguin al carrer! Perquè la cohesió social, en aquests moments, és més important que la inversió. I si en aquest Pressupost vostès no volen reconèixer que s'ha mantingut l'esforç en sanitat i ensenyament i amb ajut a l'habitatge i que s'han sacrificat, òbviament, la inversió, les infraestructures i l'economia productiva..., sí, és un fet; però és un fet que l'hem fet, primer, perquè no ho podíem fer d'altra manera, degut a l'estructura del Pressupost de la Generalitat, i perquè creiem que en aquests moments això és l'important que s'ha de fer.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Torna a tenir la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, vuit minuts com a màxim.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies. Honorable conseller, en el mateix ordre que vostè, i telegràficament: guanyar temps? Bé, hi podem estar d'acord, però per què? Cap a on? No em digui guanyar temps en abstracte! Guanyar temps en abstracte, per què? Per tindre més dèficit l'any que ve? No. Segur que no és això el que vol vostè, ni ho diu en aquest sentit. Però, per tant, en guanyar temps podem estar-hi d'acord si situem correctament els objectius i

el seguiment d'aquests objectius. No em digui guanyar temps en abstracte.

Sobre el tema del finançament, dues qüestions. Jo no he posat en dubte que el PP i vostès compleixin l'acord que han signat, i, si alguna part de la meua intervenció podia anar en aquest sentit..., no, ni ho he posat en dubte ni ho he deixat de posar en dubte. Simplement, he constatat que, si es compleixen aquests acords, haurem de parlar d'impostos; simplement, he fet aquesta afirmació. I, en qualsevol cas, dir que –i ho hem dit públicament; no hi ha cap problema– nosaltres estem essencialment d'acord en el que es refereix a finançament, en aquella part del pacte que es refereix a finançament; està en la línia del que sempre ha defensat el PSC: l'aprofundiment de la corresponsabilitat fiscal, passar del 15 al 30... No, el senyor conseller sap que aquí no hi ha dificultats.

Ara, com que ja parlem del finançament passat, diu: «Es tenien molts problemes», però, és clar, és que l'honorable conseller l'altre dia, en una compareixença que va fer, va parlar que fa deu anys, aproximadament, els ingressos de Catalunya estaven situats al 85% de la mitjana de la resta de comunitats del 151 i que en aquest moment estem pràcticament a la mitjana –no sé si va parlar del 97 o del 98%. Per tant, en termes relatius, si més no en relació amb altres comunitats autònomes, durant aquest període de temps Catalunya ha millorat el seu finançament. Una altra cosa és que ho hàgim sabut aprofitar més o menys bé, però en termes relatius ha millorat aquest finançament. Que això és degut a la gestió? D'acord. Que això no és degut que tinguem més impostos? D'acord. Que sense els topalls, en lloc d'incrementar 10.000 milions, n'hauríem incrementat 20.000? Segurament. Però el que és cert és que el finançament de la Generalitat, els darrers anys, ha millorat.

Quan fem una anàlisi de l'endeutament, honorable conseller, veurem que la gran part de l'endeutament que tenim..., és a dir, jo diria que més de la meitat de l'endeutament que en aquest moment té la Generalitat s'ha generat els últims cinc anys. Per tant, compte a atribuir el tema a les transferències, a l'anticipació de les transferències o al mal finançament d'èpoques històriques: la meitat de l'endeutament s'ha generat els últims anys; per tant, hem d'anar amb compte d'atribuir segons quins orígens a aquest endeutament.

Miri, podem discutir el que vulgui de l'endeutament a llarg i de l'endeutament a curt; el que és cert és que amb l'endeutament a curt que la Generalitat té en aquest moment no cobreixen els deutes pendents de pagament. Per tant, és un dèficit estructural; i, en la mesura que és un dèficit estructural, cal sumar-lo, en el moment de calcular els dèficits de Maastricht.

En les despeses ampliables, sempre el problema és el mateix: és una mala tècnica, o és una tècnica que té uns problemes; estem d'acord que és una tècnica necessària, però llavors al costat diem: i què passarà si ens sobrepassam amb els crèdits ampliables? Per exemple: pot prendre l'honorable conseller el compromís que totes les desviacions que es produeixin en crèdits ampliables es satisfaran en el mateix concepte? És a dir, si

hi ha un desviament de 30.000 milions de pessetes en despeses corrents de crèdits ampliables, es faran retallant 30.000 milions de pessetes en despeses corrents? No el pot prendre, honorable conseller, aquest compromís. En canvi, seria un compromís lògic, de dir: «No, no. Mantenim l'estructura de despesa corrent, despesa d'inversió.» Perquè, si no, aquests 30 o 40.000 milions de pessetes que ens passarem en despeses corrents, seran 30 o 40.000 milions de pessetes amb què anirem a retallar la inversió.

És clar, diu: «Es tracta d'aprimar la inversió pública per afavorir la inversió privada.» Miri, això només té una mica de sentit, des del meu punt de vista, en la mesura que això volgués dir el recurs als mercats financers i si aquesta inversió pública es fa amb recursos financers; i, clar, llavors els recursos financers donen pel que donen, i si hi ha més inversió pública hi hauria menys inversió privada, però no crec que sigui el problema que tinguem en aquest moment. Creiem que l'oferta de recursos financers està molt per damunt de la demanda de recursos financers per inversió. Per tant, aquest no és el problema. El problema és el dilema entre inversió i despesa corrent, i no m'ho transformi entre inversió pública i inversió privada, perquè no val. El problema és: més despesa corrent o més inversió. Aquest és el dilema real. I la inversió pública és essencial per a la competitivitat del país. Però és que jo podria treure aquí discursos de l'honorable conseller, del president Pujol, de molts dels membres del Govern, parlant de la necessitat de l'increment de la inversió pública i de com és d'important la inversió pública per a la competitivitat del país. No podem abandonar aquests arguments, que han estat a les hemeroteques i que podem trobar a les hemeroteques a bastament, no els podem abandonar així de cop i volta.

Per tant, per acabar, honorable conseller, nosaltres mantenim la nostra esmena de retorn d'aquests Pressupostos. Li repeteixo les diferents ofertes que hi ha hagut en el debat, però sobretot la reflexió amb la qual he començat aquesta última intervenció, i que també és la que ha fet vostè: a guanyar temps, podem estar-hi d'acord, però per què? Amb quins objectius? Cap a on? Posem-nos d'acord en això, i potser tots plegats podem avançar més fàcilment.

Gràcies, senyor president.

El president

Per defensar la tercera esmena, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem avui aquí en un acte polític de primera magnitud, ja que estem discutint els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que tenen un import significatiu: consolidats, 1 bilió 800.000 milions de pessetes, és a dir, 300.000 pessetes per català. Aquests Pressupostos tenen una incidència del 12,5% del PIB, i també ens designen les prioritats polítiques del Govern de la Generalitat.

La segona qüestió és que s'han d'aplicar sobre un país, Catalunya. L'honorable conseller ha parlat aquest matí d'algunes dades; em permetrà vostè que jo també faci menció d'unes altres, que és la tasca de l'oposició.

Tenim una renda per capita de 2.300.000 pessetes. Hem millorat la inflació: del 4,6 està previst el 3,5, amb un comportament salarial molt acceptat. L'increment dels salaris en els convenis l'any passat va ser del 3,7, és a dir, per sota de la inflació. Aquest creixement, que l'any passat va ser del 3,8, l'any que ve serà del 2,5, però tenim un problema, i és que el consum privat del país no s'accelera: tenim un consum privat baix. Segon problema: tenim una taxa d'atur alta; una taxa d'atur que, del 19,9, ha passat al 19,1. Consum baix, taxa d'atur alta.

Hi ha hagut solució en la creació de creixement que hem fet l'any anterior? Doncs, mirin vostès: s'ha creat ocupació al 3,6: 75.000 llocs de feina. Si volguéssim rebaixar l'atur fins al 10%, que és el que té la Comunitat, hauríem d'estar creixent a aquest nivell del 3,8 durant almenys deu anys més, la qual cosa resulta impossible si tenim en compte els cicles econòmics. És a dir –i concloc–, hi ha un tema de manca de creació d'ocupació per reduir l'atur al nivell que hauria d'estar, simplement a través de mesures de creixement.

Una altra qüestió. Estem en un país, com d'altres, en què hi han desigualtats socials: 13% de pobresa, i la mitjana de pobresa de l'àrea de Barcelona, segons el darrer informe de Càritas, és de vint-i-sis anys, és una pobresa jove, un nou fenomen important. Tenim en aquest país 500.000 persones en atur, i 500.000 amb contractes temporals: 1 milió de persones que tenen dificultats per veure el que rebran. Naturalment, això implica i explica, almenys en gran part, el tema del consum.

En aquesta situació en què, d'altra banda, hi ha temes ecològics significatius –només es reciclen menys del 4% dels residus de l'àrea metropolitana de Barcelona–, en aquesta situació de desequilibri social, de desequilibri ecològic, en què els joves tenen la taxa d'atur important, del 36, que els contractes temporals per a la joventut són del 60%, que el fracàs escolar en l'FP és del 50%, en aquesta situació es presenten aquests Pressupostos. I és per això que he hagut de fer referència a aquestes qüestions.

Nosaltres ens alegrem pels avanços que hem tingut, allà on els hem tingut, i, naturalment, hem de tindre en compte també aquesta situació de desequilibri a l'hora de judicar i valorar aquests Pressupostos que se'ns presenten.

Només dues mencions a les empreses. La recerca més desenvolupament a Catalunya, 1,1; inferior a l'Estat espanyol i inferior a la Unió Europea. Només un 35% de les nostres empreses, senyor conseller, són competitives internacionalment. Hem avançat, és just reconèixer que hem avançat, però encara el percentatge és baix.

Tenim, doncs, una sèrie de problemes significatius, senyors diputats, senyores diputades; i per acabar el marc, parlaré de la hisenda pública catalana.

Quatre són les característiques de la hisenda pública catalana els darrers cinc anys. Primer, increment del sector públic, que ha passat de representar el 8% del PIB, l'any 90, al 12,5 l'any 96. Increment dels dèficits públics en termes relatius: del 0,3 del PIB al 0,6. I endeutament creixent: de 290.000 milions a 715.000. I en això, senyor conseller, lamento no estar d'acord amb vostè, pel que he vist en l'anterior intervenció: nosaltres creiem que hi ha unes tendències estructurals de deute que són les que marquen l'endeutament, i hi haurien d'afegir aquest deute a llarg, part del deute a curt i part dels deutes als proveïdors.

Si fem una idea global –li haig de confessar que tampoc tinc les dades precises; em sembla que és difícil a vegades avaluar-les–, estariem sobre un bilió de pessetes. I això implica una càrrega financera que, del 4% del Pressupost, ha passat al 7,7%. Senyors, on estan les causes? Són externes i del finançament que ens ve de Madrid, o són internes? El tema extern ha jugat un paper; no hi entrarem nosaltres avui, no és el cas. Em referiré, amb la seva atenció, a les causes internes.

Mirin, això ho farem seguint una mica les característiques que a judici del nostre Grup té el Pressupost que avui se'ns presenta. Hem d'entendre que és per una Catalunya que he acabat de referir-m'hi abans. Primera característica: provisionalitat política. Han passat sis mesos des que ha començat el present exercici i és el mes de juny quan es presenten els Pressupostos. S'anuncia una retallada a la premsa de 105.000 milions de pessetes, que a aquesta cambra no se li explica, no s'explica a aquesta cambra. I finalment és en una compareixença que fa l'honorable senyor conseller el mes de maig, a requeriment del nostre Grup, on hi ha una explicació sobre aquesta retallada, que queda en 72.500.

Bé, nosaltres entenem que alguna explicació s'havia de donar a la cambra. Conseller, vostè ens ha parlat de la necessitat de veure l'evolució pressupostària de l'Estat, però, indubtablement, si vostès expliquen a l'opinió pública pels mitjans una retallada és lògic que a aquesta cambra se li donin comptes, i això no es va fer.

Aquesta provisionalitat significa unes expectatives per a les empreses i per al país que són incertes, i això té un cost en política econòmica: les expectatives incertes tenen cost en política econòmica.

Segona característica: un pressupost fortament restrictiu depèn de com fem els comptes. Certament, si comparem el 96 amb el 95, globalment hi ha un increment del 0,6; si descomptem la inflació, amb el 3,5, tindriem una reducció real del 2,9. Però, conseller, a partir d'ara jo faré uns altres comptes, els comptes els faré del 96 respecte al que es va gastar de despesa real el 95; em semblen més precisos per veure l'impacte de la retallada.

Si fem això, hem passat d'un bilió 832.000 milions a un bilió 630.000; la retallada és de l'11%, més la inflació, tenim una retallada efectiva i real del Govern de la Generalitat dels seus Pressupostos del 14,5%.

Bé, aquesta retallada del 14,5% tindrà un impacte sobre l'economia, indubtablement; un impacte que, de

forma directa, és de l'1,3% del PIB, però que entenc que podria arribar a ser l'1,9% del PIB.

Em dirà vostè que tenim Maastricht i que, per tant, ens veiem obligats a reduir despesa. Jo li hauria de recordar que un pressupost es pot equilibrar per tres mitjans: un, incrementant ingressos; dos, reduint despesa, i tres, millorant l'eficiència dels diners públics. Indubtablement, indubtablement, la qüestió següent és si el ritme i la intensitat de la reducció han de ser els que han estat, tenint en compte els efectes que pot tenir. Sobre algunes qüestions d'aquestes li intentaré parlar després.

Simplement referir-me que en la millora dels ingressos hem de tenir en compte que tindrem participació i tindrem capacitat de legislar i també tindrem altres qüestions, com són el frau, les desgravacions fiscals, etcètera, en un futur. En aquests moments, això no hi és –això, en aquests moments, no hi és.

Tercera característica –intentaré respondre al que acabo de dir mencionant les altres característiques–: uns Pressupostos, jo diria, imprecisos, senyor conseller, aproximats, amb manca de transparència i deficiència de gestió. La imprecisió o l'aproximació li diria a vostè recordant-li que entre el pressupostat el 95 i el que realment es va gastar, tant l'any 94 com el 95, les diferències són al voltant d'un 15 a un 17%; és a dir, hi ha una imprecisió, per tant, hi ha una diferència que és significativa, excessivament significativa. A Treball la diferència va ser del 34%; al DARP, es va duplicar; Economia i Finances va ser del 55%. És a dir que aquí tenim uns Pressupostos que aprofitem en aquesta cambra que volem controlar i que, després, quan aquests Pressupostos es porten a la pràctica, les diferències són excessives, permeti'm que li digui que són excessives.

La Sindicatura de Comptes, en la seva observació número 2 al Compte General del 93, ja ens ho explica i ens diu: «Es continuen produint modificacions de crèdits de despeses en comptes totalment previsibles inicialment. S'han de limitar a la utilització de les partides ampliables.» No ho diu aquest diputat, sinó que ho diu la Sindicatura de Comptes. És de desitjar que les partides ampliables tinguin certa reducció.

Però jo he dit abans que, a part d'aquesta qüestió d'imprecisió, tenien manca de transparència i deficiència de gestió. Mirin, nosaltres entenem que això passa en tant que «en la liquidació no es presenta la memòria d'avaluació de costos i rendiments» –introducció de la Sindicatura de Comptes, pàgina 12, al Compte General del 93–; «no és possible determinar l'import de les despeses fiscals perquè no hi ha registre –observació número 5 de la Sindicatura de Comptes–; «no es prepara una anàlisi dels compromisos dels saldos deutors i creditors d'operacions del tresor» –observació número 9 de la Sindicatura de Comptes.

En definitiva, conseller, pensem –com han fet altres grups de la cambra– que hi ha un problema de gestió dintre del Govern de la Generalitat que caldria encarar, que caldria millorar. Li afegiré algunes qüestions més.

Són necessaris, realment, tots els organismes que té la Generalitat? Al nostre criteri –naturalment, estem parlant de criteris polítics–, pensem que no sempre és això

justificat. Parlaré simplement del cas del Comissionat d'Universitats, que està a Presidència i que no ha entrat al Departament d'Ensenyament. Si féssim aquest trasvassament, el nostre Grup estima que podríem tenir un estalvi de 200 milions de pessetes, simplement fent aquest canvi administratiu.

Una altra qüestió. L'administració única, quan arribarà l'administració única a l'Administració de la Generalitat? Allò que fan els ajuntaments o que fan les comarques, etcètera, i aquí tenim l'administració provincial, la comarcal, la municipal... Aquesta simplificació de l'Administració de Catalunya que està present ens estalviaria diners, senyor conseller; segur que vostè estarà d'acord que ens estalviaria diners.

Un registre de subvencions, un pla per objectius ens permetria millorar totes aquestes qüestions. Un altre tema..., home!, hi ha despeses sumptuàries. Haig de reconèixer que, exactament, el que vostè ha dit: el 40% en despeses sumptuàries ha rebaixat aquest any el Govern de la Generalitat; certament, coincidim amb vostè, són exactament les xifres que teníem, i això és bo, i això és bo. La pregunta que ve d'aquí és com ja ha fet algun altre predecessor en la paraula: per què no s'ha fet abans? Permeti'm, això és una reflexió que de seguida ve al cap.

Hi ha altres tipus de despeses –de totes maneres, són 2.700 milions aquestes despeses de protocol, publicitat i conferències–, hi ha altres despeses que també són significatives. La política de lloguers i immobiliària de la Generalitat creu vostè que realment no és excessiva? Quant va costar la seu del DARP? Quin és el cost del Teatre Nacional de Catalunya? O sigui un pressupost amb restricció es pot permetre aquestes despeses? Podríem afegir algun altre exemple: les hores extra de la Generalitat. Dos milions d'hores extra l'any 95, amb un cost de 5.000 milions de pessetes. És a dir, entenem que hi ha d'haver hores extra, però caldria veure si totes són necessàries.

És a dir, per nosaltres, senyor conseller, existeix una manca de transparència i una gestió deficient en el Pressupost de la Generalitat. I, és clar, tot això també dificulta a vegades el control que aquesta cambra ha de fer sobre allò que el Govern de la Generalitat realitza.

Quarta característica: l'estat del benestar. Se'ns presenta un pressupost i se'ns diu: «Mirin, vostès, nosaltres anem a mantenir l'estat del benestar.» Li haig de reconèixer, certament, senyor conseller, que en el tema de sanitat i ensenyament, si mirem les xifres del 95 amb el 96, hi ha un increment positiu, que en el de sanitat no hi seria si descomptem la inflació, però, bé, ensenyament encara quedaria, però és de les excepcions, li ho reconec.

Però fem els comptes d'una altra manera, senyor conseller. Parlem del que gastarem aquest any respecte al que vàrem gastar el 95. Si fem aquests comptes, senyor conseller, a Ensenyament tenim una reducció, tenint en compte l'IPC, del 3,5 en termes reals, a Sanitat de l'1%. Però, parlem de Benestar Social, la reducció seria del 19%, i si parlem de Treball, del 45%. Home, estat del benestar amb un 19% de reducció a Benestar Social i amb un 45% real a Treball sobre l'any passat, ens sem-

bla que realment no podem parlar de manteniment de l'estat del benestar.

Miri, em referiré a dos o tres exemples que em semblen també importants. El tema d'Ensenyament. En el tema d'Ensenyament el creixement formal, del 95 al 96, és del 4%, 4,1; el que es va fer, si tenim en compte el que es va gastar realment el 95, és del 0,03, o sigui es manté congelat, però si tenim en compte la inflació hi ha una reducció del 3,5. S'acorda un augment de funcionaris per entrar en el tema de LOGSE –qüestió positiva–, s'acorda el 3,5 d'increment per als funcionaris i això ens dóna un 7 sobre el 95. Molt bé, descomptem i ho mirem sobre el que realment es va gastar, és un 4, si descomptem la inflació, un 0,5, però augmenta. Si això augmenta, senyor conseller, vol dir que tota la resta està obligat a disminuir en aquest Departament, perquè hi ha disminució real, i això vol dir que les despeses de formació del professorat cauen un 7,7 en termes reals; les transferències per a programes d'innovació, com el Programa escola-treball, cauen un 7,5. On estarà la qualitat que exigeix la LOGSE? La LOGSE no són només més funcionaris, sinó que són mesures de millora de la qualitat.

En el tema del Mapa escolar a mi no em surten els comptes. Els edificis, cau la inversió real en edificis d'un 21%. Com podem portar a terme el Mapa escolar de Catalunya que s'exigeix?

I un exemple més, si em permet vostè, de privatització. Vostès, sense assegurar l'ensenyament no obligatori –per això ho és– als centres públics continuen mantenint subvencions cap a centres privats de nivells no obligatoris: 3.400 milions.

Parlem del Departament de Treball. Miri, al Departament de Treball tenim, com li he dit abans, una reducció, que en termes reals –sobre el realment gastat el 95– és del 46%. Els plans d'ocupació en aquest país tenen una reducció prevista de més de 4.000 milions de pessetes, més del 30%, i això, senyors, és greu quan tenim les taxes d'atur que tenim.

Les jubilacions per treballadors d'empreses en crisi, de 1.320 milions passen a 260 milions.

Ens remetré ara a la Sanitat. Parlaré de pressupostos consolidats, de l'ICS i del Servei Català de la Salut. També si mirem 96-95 hi ha un augment del 0,4, però realment si mirem respecte a la despesa gastada l'any 95 només és del 2,5; en definitiva, cau realment un punt. I, naturalment, hem de tenir en compte la despesa en farmàcia i els interessos. Vostès han fet una previsió per farmàcia menor que la de l'any 95 i l'any 96, el que portem de temps, ja la farmàcia ha augmentat d'un 12%. El dèficit de farmàcia augmentarà, tindrem un dèficit aquest any de 20.000 milions de pessetes, que no han contemplat.

Vostès també fan unes previsions per a les xarxes d'hospitals públics que no cobreixen el que realment faran i traspassen, per tant, dèficit a la xarxa d'hospitals públics. En definitiva, s'aturarà la reforma a l'atenció primària.

Un altre exemple de privatització, la de l'Hospital General de Catalunya. L'Hospital General de Catalunya té

un concert —una entitat que, a més, no està sanejada—, té un concert de 2.000 milions aquest any, quan hi ha hospitals públics al Vallès que podrien fer aquests serveis; dóna també una idea d'una decisió que, a més, van prendre vostès en Consell Executiu sense passar pel consell de direcció del Servei Català de la Salut. En definitiva, és un acte polític amb unes prioritats polítiques per part del Govern.

Si ens referim a Benestar Social, la caiguda real és del 19 i els serveis socials tenen una caiguda del 9%: es redueix la partida de serveis socials de 1.300 milions de pessetes.

Per tant, nosaltres no veiem assegurat el tema de l'estat del benestar, però tampoc el reequilibrament territorial. Miri, les corporacions locals tenen una reducció en les seves transferències corrents i de capital del 12,5%, que en termes reals, per tant, és del 16%. Els ajuntaments han fet un esforç a partir del 93 per reduir endeutament i el Govern de la Generalitat els redueix les transferències d'un 16%. Ens sembla que això no pot funcionar, ens sembla que hauríem de fer un pla de sanejament per als ajuntaments de Catalunya i que la Generalitat creés un fons de cooperació local que fos suficient, perquè la càrrega financera dels ajuntaments és important.

Dues mencions més concretes, Badia del Vallès. Badia del Vallès encara està esperant la subvenció, la transferència que hauria de fer la Generalitat per la seva llei de constitució com a municipi. Un altre exemple: Barcelona encara està esperant la despesa de capitalització o de suplència.

Els ajuntaments, per tant, no tindran recursos per fer aquest reequilibrament, però tampoc el DARP. El DARP té una reducció important; si parlem només de les seves transferències corrents i de capital, té una reducció del 23% en termes reals. En definitiva, aquí tot el món rural, tota la Catalunya rural patiria aquestes conseqüències.

Em referiré, finalment, a dues qüestions més: el tema del medi ambient. La retallada de Medi Ambient, senyor conseller, és important; vostè ho ha reconegut abans i ha donat com a raó el tema dels fons europeus. És cert, ens arriben molts menys diners, però si mirem el que la Generalitat de Catalunya dóna a la Junta de Residus, que a la vegada haurà després d'anar a un programa de reciclatge, el que dóna la Generalitat cau de 4.500 milions l'any 95 a 2.600 l'any 96, tenim una caiguda. Pensin vostès que el programa és de reciclar el 40% dels residus. Què farem amb els residus, senyor conseller, si a l'àrea metropolitana només se'n recicla menys del 5%? Els cremem o els reciclem? Per reciclar fan falta diners, hem de posar en marxa tota una sèrie de campanyes de conscienciació, en definitiva, de llocs on abocar aquests residus de manera selectiva. La Junta de Residus no té diners, en té menys que l'any passat, en té un 40% menys.

Naturalment, voldria fer-li un esment d'un altre tema, que és el tema del turisme. Ho poso com a exemple: el turisme té una importància gran, sap vostè que és la primera indústria d'aquest país, més del 10% del PIB, i té una caiguda en la seva despesa del 45%. O sigui,

mirin, pensem que no reequilibrem territorialment, pensem que no reequilibrem socialment.

En definitiva, nosaltres hem fet una esmena de retorn perquè considerem que aquest Pressupost és tardà i provisional, excessivament restrictiu i rígid, no transparent, amb gestió deficient, redueix l'estat del benestar, no reequilibrat territorialment ni ambientalment. Naturalment, això ho fem des d'uns altres punts de vista, des d'uns altres tipus de polítiques econòmiques. Miri, per a nosaltres hi ha mesures que podrien permetre millorar el pressupost sense haver de reduir la despesa a aquests nivells o, almenys, fins i tot es podrien reduir d'una altra manera. Ja ho hem dit abans: l'Administració única a Catalunya. Li he dit abans: gestió per objectius i avaluació de costos i rendiments a la Generalitat. Li he dit abans: registre de suspensions. Li he dit abans: despeses sumptuàries. Li he dit abans: tot un control de les transferències públiques i tot un control de la despesa pública en termes corrents. Fent això, considerem que podríem reduir una part d'aquesta qüestió que aquí se'n planteja.

D'altra banda, el nostre model de societat, doncs, és diferent, i estem legitimats per fer-lo. Pensem que els joves, per exemple, en aquest país tenen greus problemes: hem dit el fracàs escolar, la taxa d'atur, etcètera. Aquí hauríem d'establir habitatges de lloguer per als joves i, certament, com el senyor Martí Carnicer ha dit, ha marxat aquella partida que hi havia a la Secretaria de Joventut per a habitatge, d'adquisició d'habitatge per als joves, ha desaparegut: 1.600 milions de pessetes. També haurien de tenir contractes fixos, un nou contracte d'aprenentatge i una despesa de 2.000 milions de pessetes, com a mínim, per convertir contractes temporals en fixos en els joves de menys de vint-i-cinc anys. I naturalment, dotar de diners per tot el tema del fracàs escolar. Hauríem de treballar amb una perspectiva: el país ha de competir en qualitat, i si volem competir en qualitat hem de tenir treball fix, ben format i amb participació a l'empresa; això vol dir acabar amb la precarietat del mercat de treball i reduir la precarietat en el mercat de treball, i una reducció subvencionada públicament, amb premis públics, de la jornada de treball, com ja ha començat a fer el Govern basc. Hauríem d'impulsar també altres tipus de canvi: nosaltres defensarem prioritàriament tot el tema d'ensenyament públic; el Mapa escolar, que es porti a terme; en sanitat, l'atenció primària; els recursos per a la societat, la gent gran; defensarem també que als ajuntaments es creï un fons de cooperació local de 20.000 milions de pessetes; atendre la sol·licitud de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis; entendre, doncs, que l'objectiu a la llarga és que els ajuntaments passin cap a incrementar la participació en la despesa pública; al món rural, un pla d'equiparació de serveis, de cooperatives agràries, d'accés per a crèdits dels joves als camps, i en medi ambient, sobretot —sobretot—, senyor conseller, la Junta de Residus, dotar-la amb 5.000 milions de pessetes, que és el més important.

Simplement dues coses més per acabar: el tema de la normalització lingüística —també a nosaltres ens preocupa el tema de la normalització lingüística, que va te-

nir una retallada del 26,3%— i el tema del 0,7%: creiem que és important que mantinguem aquesta idea de solidaritat amb el 0,7%; urgeix un consell català de cooperació i una llei catalana de cooperació amb el desenvolupament.

Senyores diputades, senyors diputats, en aquest temps que he tingut he intentat establir quines són les característiques de la societat sobre les que s'aplicarà aquest Pressupost, el Pressupost que se'ns dóna, quines serien les nostres prioritats, i sobre aquest tema, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, sota aquestes prioritats, està disposat, doncs, a parlar-ne i a dialogar, i són aquestes, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, les característiques que han justificat la nostra esmena de retorn als pressupostos que se'ns presenten.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar, el conseller senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, oferia el senyor Novella la seva última..., la part d'intervenció d'oferiment de diàleg, que intentarem, efectivament, a la vista de les esmenes, doncs, veure les possibilitats, tot i que realment en la intervenció del senyor Novella, doncs, demana o planteja una sèrie de temes que fàcilment compartiríem, però que no lliguen amb l'objectiu que és prioritari d'aquest Pressupost, que és un determinat objectiu de dèficit, tenint en compte el que són els ingressos i tenint en compte l'estructura de despeses que té la Generalitat.

Concretament, el senyor Novella —i ho he apuntat i m'he deixat altres coses— demana un increment del Fons de cooperació local, un increment de les transferències als ajuntaments i al món local en general; demana un tractament millor a l'Ajuntament de Barcelona, el tema de Ciutat Badia de passada, però també s'inscriu en aquest ordre de coses; l'atenció preferent a la Catalunya rural, i per tant, el DARP, i per tant, més al Departament d'Agricultura; diu que hi ha una prioritització en l'ensenyament i en la sanitat, que, efectivament, en termes comparatius amb els altres departaments com a mínim el senyor Novella reconeix que hi ha un esforç en aquestes dues àrees, però no obstant això diu que aquest esforç és insuficient i que l'atenció primària pot quedar totalment marginada, i que, per tant, en la sanitat, comparat amb la despesa, doncs, realment el Pressupost és fluix; que en Ensenyament hi ha una baixada de la inversió pública, que és així —hi ha una baixada de la inversió pública del 8,5%, ho he dit jo—, i que, per tant, més recursos a l'ensenyament; que perquè puguem dir que aquests pressupostos respecten l'estat del benestar, doncs, s'haurien de posar més recursos també a Benestar Social, que té una baixada considerable sobre el que realment es va gastar; després planteja —i amb tota la raó— el tema del medi ambient; reconeix el tema dels fons europeus, però diu que ho

hauríem de compensar amb més aportació, perquè hi ha un tema de residus a Catalunya que tots compartim; normalització lingüística, tots tenim també el mateix interès i, per tant, més recursos a la normalització lingüística; Tercer Món, en aquest Pressupost mantenim l'aportació al Tercer Món, amb una partida de Presidència i altres partides dels departaments —recordo que aquesta és una quantitat que fou votada unànimement pels grups de la cambra en el Pressupost anterior i que fou pactat entre els diversos grups, mantenim aquesta quantitat, però el senyor Novella diu que s'hauria de fer un esforç... En tot això, senyor Novella, d'acord; el que passa és que no en surten els números, no quadra, això, no quadra. No surten.

No es pot retallar d'altres partides, no es pot retallar més de capítol 1, no es pot, tenint en compte, a més a més, els traspassos i tenint en compte l'augment del 3,5%. Es podria fer una política molt més dràstica de supressió de personal, i es farà en el futur, però no es pot en aquest Pressupost. No es pot anar més enllà en la retallada del funcionament, del capítol 2. Vostè mateix, senyor Novella, reconeix l'esforç fet en les despeses sumptuàries, ho reconeix, i és així: el 40%. Li agraïxo que ho reconegui, però potser vostè considera que es podria anar més enllà; potser sí, però representaria poc per a totes les peticions d'augment que vostè ens fa. No es pot anar més enllà.

Hi ha el tema de les inversions culturals. Vostè diu que efectivament potser s'ha tingut una visió excessiva en determinades inversions culturals. És cert, és cert. Nosaltres hem tingut, probablement, un període en el qual hem fet una política que responia a la política d'un estat en determinades inversions culturals i que ara ens vindrà, per cert, el tema del manteniment: l'Auditori, el Teatre Nacional, el Museu d'Art, el Museu d'Art Contemporani i altres coses que em deixo, realment, responen a un nivell que és superior a les nostres forces. Quan dic «les nostres» vull dir les nostres i les de l'Ajuntament, i probablement les de l'Estat, que les tres administracions van conjuntes en alguna d'aquestes inversions. Però s'ha fet, ho tenim. En aquests moments això s'ha d'intentar que funcioni.

El tema de les hores extra. Té raó vostè: s'han de reduir al màxim. Hi ha determinades funcions, no obstant, de policia o de bombers, o de conductors d'automòbils, en els quals les hores extra sempre seran obligades i no hi pot haver reducció en determinats casos; en altres sí —hi entrarem. En la simplificació de l'Administració, també: jo he dit avui que hauríem de suprimir organismes autònoms. En tot això, hi entrarem, però en el Pressupost d'enguany —i vostè pot criticar el passat, òbviament— no hi ha lloc per atendre totes les peticions d'augment que vostès fan i que són molt justificades però molt grans. Miri, en Treball, per altra banda, vostè parla de determinades reduccions —no li vull discutir les xifres—, però en Treball s'ha adoptat una solució de partides ampliables, que és dolenta, la Sindicatura recomana que no es facin i jo estic d'acord amb la Sindicatura, però de vegades és absolutament imprescindible, per atendre determinades demandes socials, utilitzar la tècnica perversa de les partides ampliables.

En el quadre macroeconòmic que vostè ha presentat al principi –i que aporta matisacions al que jo he dit, però entenc que no contradiccions–, vostè té el costum, senyor Novella, per les vegades que hem estat en debats, o bé televisius o bé en aquest Parlament, d'agafar sempre les xifres de l'EPA. Són les xifres que vostè prefereix. I jo agafo sempre les xifres de l'atur registrat de l'Inem, que són les que prefereixo. Però, de totes maneres, agafant les seves xifres, que són les de l'EPA, el primer trimestre del 95 a Catalunya 20,2 contra 23,5 a nivell de tot l'Estat; quart trimestre del 95, 19,9 contra 22,8 a nivell de tot l'Estat; 19,5 el primer trimestre del 96, contra 22,9 a nivell de tot l'Estat. Hi ha una millora, petita, vostè creu que no és suficient i jo també, però hi ha una millora: el comportament de l'economia ha permès generar ocupació –també agafant les xifres de l'EPA, que són les que vostès prefereixen. Com també vostè ha parlat de la competitivitat de les empreses catalanes, ha dit: «Només afecta un percentatge massa petit, tot i que hi ha hagut millora.» Sí, hi ha hagut millora, hi ha hagut una millora importantíssima en la internacionalització, i això té molt a veure amb la competitivitat. Efectivament, jo crec que, malgrat tot, la nostra economia en el 94, 95 i espero que en el conjunt del 96 va millorant i va progressant, encara que sigui a un ritme que no ens satisfà suficientment.

L'altre tema que vostè ha tractat és el de la provisionalitat política. Jo crec que no hi ha hagut provisionalitat política: hi ha hagut un retard que jo abans he explicat, degut a unes eleccions autonòmiques que van impedir fer el Pressupost abans del primer de gener de l'any en curs, i que després hi ha hagut unes eleccions generals que d'alguna manera, doncs, incideixen també..., diu «la supeditació» –no ho ha dit vostè, ho ha dit un altre portaveu–, «la supeditació de la política catalana a la política espanyola». No sé si és supeditació, però que hi ha una relació em sembla que és tan evident, i sobre tot aquells partits que estan lligats a nivell de tot l'Estat ho estan d'una manera encara molt més clara. Per tant, en aquest aspecte jo crec que negar que hi ha una interrelació, una interferència amb la política espanyola, com també existeix en la política europea, doncs, em sembla que seria absurd ara que aquí ho debatéssim, i tots sabem que és així. I per tant, el resultat de les eleccions del 3 de març evidentment tenia la seva importància, tenia la seva importància, algú ho ha dit abans i aprofito per testar: «Oh!, ja es van decidir uns crèdits extraordinaris per a les comunitats autònomes...» Sí, però un nou pressupost pot canviar-ho tot, pot reduir-ho o pot augmentar-ho; no té res a veure que el Govern anterior hagués fet uns crèdits ampliables per a les comunitats autònomes. Per tant, jo crec que no hi ha hagut provisionalitat política; hi ha hagut sempre una majoria estable en aquest Parlament, sempre s'ha sabut que hi havia unes retallades determinades, amb unes excepcions fetes i unes prioritzacions, i el Pressupost recull aquestes retallades de 72.000 milions de pessetes; les recull, no consten en el resultat final perquè s'hi han d'afegir uns traspassos i uns increments –vostè, senyor Novella, ho sap–, però recull, en definitiva, les excepcions que es coneixen des dels primers mesos de l'any.

Bé, jo volia dir que, sobre els ingressos, hi haurem d'incidir; són uns ingressos que ens causen dificultats i, a més a més de l'acord, del pacte de governabilitat i d'investidura, que fa referència sobretot al 30% sense topalls i a altres partides de finançament, jo volia dir que en el tema de la sanitat consta en els pactes que es crearà una ponència conjunta per estudiar aquest tema, i nosaltres esperem que aquesta ponència, que ja s'ha constituït, avanci molt en aquest tema, i que les racionalitzacions i els ajustaments siguin diferents. I també en el tema de la LOGSE, on també el candidat a president del Govern, avui president del Govern, senyor Aznar, va prometre també una ponència conjunta. Vostè ja es pot imaginar, l'aplicació de la LOGSE, les dificultats que ens crea en el nostre pressupost, és a dir, que es faci una llei a Madrid que comporti despeses molt elevades per a les comunitats autònomes sense preveure el seu finançament, és un tema greu. LOGSE que nosaltres vam votar, per cert, i que el Partit Popular s'hi va oposar precisament per aquests motius.

Polítiques d'inversió i de lloguers. Miri, estem intentant rebaixar tots els lloguers. Polítiques d'inversió: vostè ha citat el DARP, pot haver-hi exemples en què realment la política d'inversió no hagi estat prou encertada, però, concretament en el tema del DARP s'ha fet un cens emfitèutic que equival a un lloguer i que, concentrant cinc edificis en un, representa una rebaixa del lloguer global que pagava el DARP de 15 milions de pessetes. Per tant, jo crec que la inversió és una inversió que es converteix en cens emfitèutic, és a dir, pràcticament en un lloguer i que representa un estalvi. No dic que tots els casos siguin iguals però precisament el cas que vostè ha citat dona la casualitat que ens representa un estalvi en la despesa corrent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, jo he intentat, al llarg de la meua exposició anterior, fer un dibuix més ampli del que vostè havia fet en una primera part del discurs sobre la societat catalana, i he intentat a partir d'aquí explicar, d'una forma racional, basada en les xifres i en els números, quina és aquesta situació. I a partir d'aquí, he volgut també, perquè comprendreu vostè que no és la meua tasca ni podria fer-ho ara, l'oració d'un nou pressupost alternatiu, he intentat dibuixar quines són les prioritats polítiques que vostès presenten que al nostre Grup no ens semblen bé. Però hem d'entendre'ns i hem de partir d'un primer punt. Som on som després d'un seguit d'anys de govern de la Generalitat de la coalició que hi és. És a dir, que l'entendament que tenim ara, que la situació de càrrega financera, etcètera, etcètera, és fruit d'un procés i d'una gestió que el Govern del qual vostè és conseller ha fet a través d'un seguit d'anys. Aquesta és la primera qüestió.

No es tractava tampoc de fer una demanda genèrica de qüestions. He ofert un diàleg al final i he establert uns punts prioritaris per a nosaltres. Jo li puc dir a vostè que sumant aquestes quantitats no augmenta el Pressupost que vostè té. L'únic és que és un pressupost elaborat amb altres prioritats i d'altra manera. És a dir, no fem cap carta de demanda sinó que fem unes altres prioritats polítiques, i així voldria i demanaria, que ho entengués com jo he entès això de vostès. En definitiva, estem plantejant prioritats polítiques diferents, senyor conseller. Perquè miri, hi ha una qüestió que a mi em sembla que el Govern de la Generalitat ha d'assumir. Quan vostès parlin d'uns indicadors econòmics, parlin de tots; no parlin d'un, de creixement..., parlin de tots. Parlin de l'atur que hi ha, parlin de la desigualtat social, parlin de temes de competitivitat internacional, però de tots, perquè, si no, la radiografia no és exacta. Jo ja els ho he reconegut en una sèrie de qüestions, però hem d'aportar-ne d'altres.

Miri, jo, certament, estic molt preocupat pel tema del jovent en aquest país. Naturalment no els vaig a dir que l'atur que hi ha l'han generat vostès. Seria una afirmació massa simplista per a un economista. Però vostès sí que tenen la responsabilitat de governar i hi han aquestes situacions. Home, jo entenc que amb una taxa d'atur juvenil del 36,2, que els plans de formació ocupacional baixin en aquest país 4.000 milions de pessetes, això és una equivocació política important. I que es pot pagar fins i tot amb cohesió social, com vostè deia abans. I això és una prioritat política, senyor conseller. Permeti'm que li ho digui amb tota sinceritat.

Un altre tema, la contractació temporal tan alta que té el jovent implica una precarietat de vida que li dificulta tota una sèrie de qüestions. Almenys, cert jovent. I això també és una prioritat política que a la llarga pot tindre potser un cost social. Un altre tema: no hi ha suficient habitatge públic de protecció oficial. No n'hi ha. I aquest jovent on anirà? El fracàs escolar –li deia jo a vostè– a la formació professional és del 50%. Si reduïm les partides que haurien de millorar aquesta qualitat, què farem? És a dir, jo, com a diputat, naturalment, el nostre Grup analitza una situació i intenta donar una resposta. És a dir, no és demanar per demanar; simplement estem establint altres prioritats i així voldria que vostè ho entengués.

Un altre tema que ens sembla important. Home, escolti'm, a veure, tot el tema que estem fent ara i aquest Pressupost tan restrictiu que vostès ens plantegen, per què és? Entenc que no és per una voluntat política; naturalment, la voluntat política és donar més serveis als ciutadans; és lògic, no? Aquí hi ha una necessitat, conseller. Hi ha una necessitat d'un deute que ha anat creixent, que és molt ampli, que encara no coneixem o jo li diria a vostè que encara aquest diputat no pot conèixer amb exactitud quant és. Considerant tot el deute, les tendències estructurals i que ha sigut creixent, i degut a això, vostès es veuen obligats a fer aquests retalls. Hi hagués Maastricht o no hi hagués Maastricht, vostès haurien de fer certs retalls. El tema és per què ha passat això. I nosaltres entenem –i així ho hem afirmat– que hi ha un tema de gestió inadequada –gestió inadequada. He donat alguns exemples, eh?, de partides

ampliables; he donat exemples de reforma de l'Administració, que es podria millorar. M'agradaria que estigués aquí present algun conseller que semblava que tenia assignada aquesta tasca, a veure quin resultat ha tret. Sembla que hi ha més dificultats de les que podrien aparèixer. Hi ha tot el tema de l'Administració única a Catalunya. Per aquí estalviaríem diners. És a dir, hi ha tots uns temes de funcionament que jo els he suggerit a vostès que seria possible realitzar: programes per objectius amb valoracions. Això es fa, i vostè ho sap perfectament, a la gestió privada. Podríem aplicar-ho a la gestió pública.

Li he parlat, també, de despeses que no sé si són necessàries totes. Vostè me n'ha reconegut algunes, és a dir, estem de reconeixement mutu en alguns aspectes, eh? –vostè me n'ha reconegut algunes, qüestió que li agraeixo. Li he parlat del cas del Comissionat d'Universitats: per què no entra a Ensenyament i tenim menys despeses genèriques per treballar més en temes concrets d'ensenyament? És a dir, per aquí podem treballar, senyor conseller, i, des del nostre punt de vista, hi han temes de deficient gestió, de gestió inadequada.

D'altra banda, hi ha un tema que ens sembla important. Vostès diuen: «Mantenim serveis públics de caràcter social», i jo li he fet unes xifres –unes xifres, no me les he inventades, aquí està, a la cambra, vostè després les podrà estudiar–, i això es veu que no, es veu que no. Vostè em dirà: «Home, sí, és veritat que de les retallades jo retallo menys de Sanitat i Ensenyament.» És cert això, senyor conseller, és cert això, i ho reconec. Però, indubtablement, són importants. Hi ha uns serveis bàsics en què hi ha un compromís social: Mapa escolar, tot el tema dels centres bàsics de salut, etcètera, que no es podran desenvolupar. Entenem que no es podran desenvolupar. I això, naturalment, és un qüestionament polític, també, em sembla a mi, de primera magnitud, no?

Li he parlat dels ajuntaments i li he mencionat algun cas, com l'Ajuntament de Badia, perquè és que el cas de l'Ajuntament de Badia és paradigmàtic, no? Ha fet ja alguna intervenció, interpellació o alguna intervenció en aquest sentit, l'illustre diputat senyor Roc Fuentes. Per què? Per què després ja d'uns anys, després d'uns anys de constitució de l'Ajuntament de Badia, Badia no té uns serveis?, perquè els que havien de traspasar no s'han traspassat del tot. I aquí hi ha un problema. És un exemple, però passa en molts ajuntaments. Fins on arribaran els ajuntaments, que han fet un esforç –que han fet un esforç, senyor conseller–, i a mi m'agradaria que es pronunciés sobre això. És possible un pla pactat amb els ajuntaments a través d'una reestructuració dels comptes municipals i més ajut per part de la Generalitat? S'ha fet a altres indrets, per què no es fa aquí? M'agradaria que vostè em contestés concretament aquestes coses que jo li plantejava. El tema de la capitalitat de Barcelona algun dia l'haurem d'abordar, no sé si ara és el moment, però algun dia l'haurem d'abordar en aquest Parlament.

Li he parlat, també, del tema agrari perquè, bé, sap vostè que la Catalunya litoral és una, i després la Catalunya interior és una altra, i dintre del tema agrari hi han les comarques més deprimides. I em semblava

significatiu. I per altra, a nosaltres el tema del medi ambient, senyor conseller, ens sembla important; i li estic parlant de pocs diners dintre del Pressupost. Jo li estic dient a vostè: l'any 95 l'aportació de la Generalitat a la Junta de Residus va ser de 4.500 milions. Aquest any vostès en tenen previstos, 2.600. I estic parlant de 2.500 milions per arribar als 5.000 que la Junta de Residus necessitaria per reciclar més, per donar més informació al ciutadà, etcètera. No penso que això sigui eixamplar massa el Pressupost. Em sembla que li estic fent qüestions molt concretes. Senyor conseller, nosaltres considerem que hi ha hagut un problema de deficiències en la gestió. Considerem que la reducció del dèficit i de l'endeutament es pot fer via millora en l'eficiència. I aquí és una obligació del Govern de realitzar-ho —aquí és una obligació del Govern de realitzar-ho. Em dirà vostè que han fet el que han pogut. Bé, el criteri nostre és aquest. I ja li he donat algunes dades.

Segona qüestió. Entenem que hi han alguns elements que són prioritaris. Nosaltres els hem marcat i aquests són, i és important per qüestions de cohesió social, per qüestions, fins i tot, de formació de capital humà, que no es perdin. I per últim, jo li diria a vostè que, home, quan parlem de Catalunya fem una qüestió: mirem com estàvem fa deu anys respecte al conjunt d'Espanya i mirem com estem ara. I comparem això, perquè partim d'una situació millor. Vostè sap tan bé com jo que en els cicles econòmics, quan hi ha expansió Catalunya sempre creix més que Espanya i quan hi ha crisi baixa més que Espanya. És normal que ara estiguem creixent més nosaltres que els espanyols, que el conjunt d'Espanya. És a dir, en definitiva, això és el normal, el que sempre ha passat.

En definitiva, senyor conseller, sí que penso que hi va haver una provisionalitat. Penso que era aquesta cambra la que havia de saber la retallada, la que havia de discutir —com ho vam fer després a la Comissió, quan vostè va vindre—, i aquesta cambra no es va informar. Aquesta cambra fins al mes de maig no es va informar. I jo em temo que hi havia certa provisionalitat política, certes decisions que no eren encara fermes. Aquesta és la nostra interpretació. I això tenia una repercussió tant en el funcionament de l'economia catalana en general com en la possibilitat d'aquesta cambra de controlar les actuacions del Govern.

Per últim, sobre el tema de les ampliacions de crèdits, dues qüestions, senyor conseller. És cert que hi ha partides d'ampliació que pel seu propi caràcter un govern ha de tenir, però tot el llistat d'ampliacions que tenim aquí a Catalunya, i amb la intensitat que el tenim, penso que no és un bon indicador d'una bona gestió. Res més, li agrairia, si és possible, que em fes contestes concretes als plantejaments que jo li he fet.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyores diputades.

El president

No demanant la paraula el senyor conseller, per al torn de contra té la paraula el diputat senyor Codina, per un

temps màxim de noranta minuts, donat que hi ha hagut l'acumulació de les tres esmenes a la totalitat.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no pateixin que no esgotaré ni de molt el temps que em tocaria, aquests noranta minuts, i no ho faré per dues raons: una, perquè l'hora ho imposa una mica i el compromís que hem adquirit els portaveus abans de començar aquesta sessió, i per l'altra, perquè en un debat d'aquestes característiques, on el conseller d'Economia i Finances ha anat contestant a cadascuna de les intervencions que hi han hagut per part dels grups, no són excessives les qüestions innovadores que pugués incorporar a la meua intervenció, ja que és obvi que la nostra línia d'actuació de Grup Parlamentari està, òbviament, en línia amb el Govern, i per tant, per aquesta raó, doncs, no hauria de ser repetitiu. Intentaré no ser-ho.

Pujo a la tribuna en nom del Grup de Convergència i Unió per fer un torn en contra. I ho dic perquè podia haver optat per haver fet un torn de posicionament, però em sembla que en un debat d'aquestes característiques és bo que quedi clar que el que fem el Grup de Convergència i Unió en aquest cas és fer un torn en contra de les esmenes presentades pels grups, en aquest cas Esquerra Republicana, Grup Socialista i Iniciativa per Catalunya, les tres. I també ho hem volgut fer en un sol torn, perquè era reiteratiu, possiblement, en molts dels aspectes, haver-ho fet de grup en grup, perquè hi han hagut molts punts de coincidència; hi han hagut molts temes que els diferents grups, en presentar i defensar les seves esmenes a la totalitat, han estat reiteratius en el sentit que les seves preocupacions podien haver estat —i han estat, en alguns casos— en la mateixa línia.

Podríem, també, haver fet una altra cosa, i és pujar a aquesta tribuna com han fet els altres portaveus, amb un discurs escrit i, per tant, pressuposant què és el que explicaria el conseller en la seva intervenció, i possiblement, fins i tot en algun cas, pensant el que diria en la rèplica. Aquesta no és la situació que utilitzo habitualment, i en aquest cas em sembla que molt menys i, per tant, intentaré fer la meua intervenció de la forma clàssica; és a dir havent escoltat el conseller, havent escoltat als grups de l'oposició la defensa de les seves esmenes a la totalitat i, per tant, centrant-ho en aquesta dinàmica. Per parlar d'un pressupost que des de la nostra perspectiva —sembla que..., ho reconec des del primer moment— és bo, és el pressupost possible que es podia presentar en aquests moments. Insisteixo que en aquests moments; per què no abans?

S'ha dit per part de tots els grups que possiblement estiguéssim veient aquest pressupost una mica fora de temps, que es podia haver vist a principi d'any, fins i tot en les darreries de l'any passat. Aquesta és una opció que no s'ha emprat d'una forma genèrica, perquè hi havien convocades les eleccions i, per tant, l'activitat parlamentària no hi era en l'època de l'any que habitualment toca, però en canvi s'hauria pogut fer abans. A mi em sembla que és absolutament defensable que s'hagi produït en la forma i en el temps en què s'ha

produït. I s'ha produït, per una banda, perquè el Govern així ho ha volgut i, per altra, —com reconeixia i recordava el diputat Martí Carnicer— perquè en la segona llei que vam aprovar en aquesta cambra, en aquesta legislatura, una esmena addicional, que es va incorporar a la segona d'aquestes lleis, vam adquirir, el Grup de la majoria el compromís, i es va traduir en aquella Llei, que, abans del 30 de juny, portàvem a debat el Pressupost que en aquests moments estem discutint.

Però a ningú se li escaparà que el que estem fent en aquest Pressupost, en molt bona part, és una continuïtat del que havia estat el Pressupost del 95; ho és pel temps, ho és per les condicions i, en tot cas, el que s'ha pogut fer en això —i, en tot cas, el que s'ha pogut fer en això— ha estat acabar en el termini que ens ha ocupat la seva elaboració, el seu debat, influït, i és clar que sí, per la situació política general i per una situació electoral que —com ha dit el conseller— havia de portar un govern que podia ser el mateix o en podia ser un altre, però que ni un ni l'altre estaven en condicions, com després s'ha demostrat, de poder fer el que és el Pressupost de l'Estat, hem estat lligats de mans i fins ara tampoc, tampoc fins ara, s'hauria pogut fer el que s'ha fet: és a dir, avui debatrem aquesta primera etapa del Pressupost; els propers dies debatrem les esmenes en comissió, i, finalment, el mes de juliol, poder tenir el Pressupost aprovat.

Un pressupost que s'emmarca des de dues coordenades claríssimes: una —ja s'ha dit—, Maastricht, i, l'altra, la defensa en tot el possible, pel que fa a la defensa de l'estat del benestar. Al llarg de la meua intervenció aniré exposant i demostrant que aquesta voluntat, per part del Govern, tant pel que fa a Maastricht com al manteniment de l'estat del benestar, ha estat no només un nord sinó un compromís, i això, i en aquest moment, i així, en aquest Pressupost queda absolutament palès. Per què aquesta defensa de l'estat del benestar? Explicava el conseller que hi ha hagut un retall, finalment, de 72.000 milions de pessetes, però amb l'excepcionalitat que qui s'ha escapat d'aquest retall ha estat Governació, per les raons que explicava el conseller a l'entorn del desplegament de la policia autonòmica; han estat, però, Sanitat, Ensenyament i ho ha estat també Justícia, pels traspassos.

Vull fer especial menció d'Ensenyament i Sanitat. Si entenem la política o l'estat del benestar d'una forma molt més àmplia que no pas com està recollit en el nostre ordenament el que és la Conselleria de Benestar i, per tant, en el seu debat hi hem d'incloure Sanitat i hi hem d'incloure Ensenyament, precisament aquests dos departaments no només no han estat afectats pel retall, sinó que han estat sensiblement incrementats. Per tant, la voluntat i, fins i tot, en alguns casos, en aquelles matèries que no són competència exclusiva de la Generalitat, s'ha volgut recolzar i s'ha volgut recollir aquestes deficiències, carregant amb accions —hi insisteixo— que sovint no haurien de ser exclusivament de la Generalitat, s'ha volgut recollir i s'ha produït aquest increment.

Un altre tema que ha sortit a debat per part de tots els grups ha estat el retall en la inversió i, en canvi, no tant retall en alguns casos, com deia suara, del que és el funcionament o el manteniment, el capítol de manteni-

ment. El senyor Martí Carnicer ha fet una mica, jo penso que des de la seva habilitat i el seu coneixement de l'economia, ha volgut fer un joc que a mi m'agradaria deixar clar. Quan es parla de retall de funcionament, no sempre —i això em sembla que és obvi, però deixin-me que ho comentí—, no sempre ha de representar un increment o un retall de la despesa en el seu funcionament, i li posaré dos exemples molt clars que també han sortit.

Un pel que fa a la reforma d'ensenyament, a l'ESO. No hi haurà increment pel que fa a la inversió. Molt bé. Però, en canvi, hi haurà un increment important pel que fa al manteniment, al funcionament. Són més de 2.200 nous professors —professors/professores—, que hauran d'incorporar-s'hi i que, per tant, hi haurà un increment importantíssim pel que fa a la despesa de funcionament i, en canvi, no per això forçosament s'han d'haver fet noves escoles. No dic amb això que no se'n necessitin, però és obvi que el fet que el capital més important es produeixi en el personal, per tant, en el funcionament, en el seu manteniment, no té per què estar en línia directa, en relació directa, amb la inversió.

I deixi'm que posi un altre exemple que també entendran perfectament: per exemple, en el món de la sanitat —el senyor Novella hi ha fet esment. És clar, en el món de la sanitat, un hospital que s'hagi inaugurat l'any 95, un hospital que s'hagi construït amb diners, amb pressupost de l'any 94 o de l'any 95, comença a generar despesa de funcionament a partir de la seva inauguració. Des d'aquell moment hi haurà increment del funcionament, és clar, perquè hi haurà un equipament humà i hi haurà una despesa del mateix usuari, i hi haurà una despesa que s'anirà, no només mantenint sinó incrementant, pel que fa al manteniment i, en canvi, pel que fa referència a la inversió, ja haurà estat feta, s'haurà acabat en un moment determinat; haurà estat mentre s'haurà construït, mentre el pressupost ha contemplat la seva construcció i el pagament d'aquesta construcció.

Per tant, no es pot lligar o no necessàriament ha d'anar lligat, i en aquests casos concrets que m'he permès de comentar-los, tant en sanitat com en ensenyament, no té res a veure que hi hagi hagut una reducció en el capítol de capital i, en canvi, hi hagi hagut un increment en el capítol de funcionament.

I, per altra banda —també ho recordava el conseller—, quin govern, quan ha de fer un retall important com el que ha fet el nostre, i com el que ens proposa el conseller Macià Alavedra, no ho fa bàsicament en la inversió? Bàsicament es fa a la inversió; ho va fer al seu moment el ministre Solbes, ho haurà de fer el ministre corresponent del Partit Popular i ho haurà de fer sempre tothom, entre altres coses perquè s'imaginem, per un moment, que les retallades, en comptes d'anar al capítol d'inversió, anessin als capítols de funcionament? Hi hauria moltíssima gent que en aquest moment estan ocupant llocs de treball que es podria veure afectada, es podria veure afectada en una situació d'aquestes característiques.

Per tant, qualsevol govern, del tipus que sigui, de la ideologia que es vulgui, quan ha de fer un retall

d'aquestes característiques acostuma a fer-ho en la inversió, com ho fem tots i cadascun de nosaltres en les economies personals, en les economies familiars. Per on retallem? Per allò que podem evitar de fer però no allò que, indubtablement, hem de continuar fent.

Per tant, aquest debat que s'ha produït al llarg d'aquest matí, sobretot aquest debat crític pel que fa a la retallada en el capítol d'inversions, em sembla que no només està justificat sinó que, des de la nostra perspectiva, queda claríssim que el que s'ha fet, que la proposta que hi ha és la que tocava. Retallar dol, i dol a tothom; ens dol a tothom, a qualsevol. Des de l'oposició, des del Govern, o quan els del Govern puguin estar a l'oposició, i viceversa, i també en el món particular de cadascun de nosaltres. És clar que dol retallar!, i és que algú es podria sentir satisfet de retallar?, perquè, si no, quan es retalla vol dir que has de renunciar a aspectes del teu propi programa que hauries portat endavant i que hi has de renunciar perquè no pots arribar a tot arreu i a partir d'aquell moment, doncs, has d'aplicar una política que, quan es governa, s'ha de tenir en compte. És diferent un discurs del Govern d'un discurs de l'oposició, i és més diferent encara quan des de l'oposició –i em referiré concretament al Grup d'Esquerra Republicana– no fa només un discurs d'oposició sinó que m'ha sabut més greu que fes un discurs amb mentalitat d'oposició, que és diferent. Es pot fer un discurs d'oposició i una altra cosa és fer un discurs amb mentalitat d'oposició, perquè Esquerra Republicana no ha ofert ni una sola alternativa, ni una. Hi ha hagut una crítica permanent, hi ha hagut una crítica permanent –ja ho ha dit el conseller–, que jo obviaré de qualificar, perquè em sembla que tampoc cal, però que en el fons i darrere d'aquest discurs no s'ha ofert ni una sola alternativa, i no només... (*Pausa.*) Ja ho faran, si volen ho passen per escrit. No n'han fet, podem rellegir el *Diari de Sessions*.

He dit en la meua intervenció que em sabia greu que hagués estat així perquè, per altra banda, m'hauria agradat molt més sentir propostes alternatives, que poden no ser compartides, sempre respectades, però hi són; però el discurs d'avui del senyor Huguet ha estat un discurs d'oposició amb mentalitat d'oposició.

Ha fet algun comentari el senyor Huguet, que m'agradaria poder entrar a les contestes i al meu posicionament pel que fa a aquestes esmenes dels grups. Senyor Huguet, ja li demano disculpes si no ho he entès bé, però si ho he entès, li diré, que, com a mínim, m'estranya. Ha dit que, a diferència d'Itàlia, i ha citat el Vèneto, concretament, que de cada dotze persones –dotze ha dit?–, cada dotze persones hi havia una empresa. És una dada que jo no coneixia, si l'he entès bé, és per fer-hi reflexionar. Suposo que hi deu haver, doncs, molts autònoms o alguna solució d'aquestes característiques perquè, si no, és difícil de poder-ho assolir. Vaja, com a mínim, entenc que vostè també estarà d'acord amb mi que, possiblement, aquesta solució a Catalunya sigui substancialment diferent de poder-se aplicar, per les característiques del que és la regió del Vèneto o el que és la nostra.

Hi ha fet una comparació amb els pressupostos de Navarra, que és molt lliure i molt illustratiu poder-ho fer, i ja s'ha dit, els comentaris de Navarra..., malaura-

dament per a nosaltres, la situació no és la mateixa i, per tant, avui, el debat que tenim és amb les eines que tenim. Una altra cosa és que vostès i tots estiguem en el si d'una comissió debatent les possibilitats d'un nou finançament, però avui, el debat d'avui és amb les eines que tenim, i les eines que tenim avui, doncs, són les que són, no les que vostè desitjaria i les que possiblement puguin sortir en un debat en els propers dies.

I després reconeix l'estalvi que hi ha hagut en la qüestió de la propaganda, deia vostè, però, de totes maneres, diu: «Escolta, sí, hi ha una rebaixa important però després sortirà per un lloc o altre, sortirà pels instituts...» Ha fet aquest comentari. Jo el voldria reprendre, aquest comentari, perquè d'aquí a uns pocs dies tornarem a aquest hemicicle a dir: «Escolti, els pressupostos...», i sortiran, vostè ho ha dit: «instituts» –ha dit– «d'aquests que tenen els diners però que no els gasten, només són per a ells». Doncs, parlem-ne, un segon; si volen parlem-ne un segon. S'està referint a l'Institut Català de la Dona, per exemple? S'està referint a l'Institut de la Mediterrània, que ho ha dit, també? S'està referint a qualsevol, qualsevol –triï'l– d'aquests instituts? Vostè sap que, bàsicament, el que fan aquests instituts és una tasca de formació, d'informació i de suport a unes matèries determinades? Escolti, i això li estranya –senyor Carod-Rovira, no faci brometa d'aquest tema, home, que sap que vostè i jo n'hem parlat molt i fins i tot el seu posicionament polític va anar canviant en funció que va anar coneixent alguns d'aquests instituts... (*Remor de veus.*) I, per tant, aquest mecanisme de la crítica als instituts, senyor Huguet, li asseguro que quan vostè els propers dies treballi en el Pressupost se n'adonarà que la mecànica que genera la pròpia feina de l'institut, no dona i no estan pensats per ser elements actius d'una forma directa sinó que són elements pensats per unes característiques determinades, que vostè pot no estar-hi d'acord, però que estan clares. No estan per a la propaganda; revisin aquests instituts, revisin-los. Quan s'ho hagi mirat, tornem-ne a parlar, però revisi en aquests instituts, quines partides hi ha destinades al que vostè en diu «la propaganda». (*Remor de veus.*)

Escolti, i perdoni, estic fent un torn en contra. Jo els he escoltat, a vostè i a tothom, amb molt de respecte; he discrepat del que han dit, però m'han dit el que han volgut. M'ha dit, o ens ha dit, el que ha volgut. Per tant, deixi'm que, amb la cura que em caracteritza, doncs, vagi fent i els vagi recordant aquells aspectes en què, si més no, pugui estar en desacord amb vostès.

Amb relació a la retallada d'inversions, el comentari que he fet abans genèric, doncs, ja és suficient. No cal.

I per acabar amb Esquerra Republicana (*remor de veus*), amb la intervenció d'Esquerra Republicana –amb la intervenció d'Esquerra Republicana (*veus de: «Ah!»*)–, voldria fer un parell de comentaris més i amb això acabaria el que fa referència a l'esmena presentada per Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

Deia que el programa de la pobresa, i ho ha tret com un exemple, diu: «Al programa de la pobresa hi ha 1.000 pessetes.» Està denunciant-ho, no? Home!, al programa de la pobresa hi ha 1.000 pessetes com, al seu dia,

quan vam fer el programa de reinserció, aprovat per aquest Parlament, el vam obrir amb 1.000 pessetes. Al cap de dos anys o al cap d'un any estava a 2.000 milions i ara a unes xifres molt i molt importants. Per tant, no es pot fer brometa amb el que és una decisió política, que quan es té una certa experiència parlamentària se sap que quan s'obre una partida d'aquestes característiques és, precisament, per obrir el debat, per poder-hi presentar esmenes i perquè, al llarg de l'any, en puguem anar parlant.

Bé, he dit que amb això volia contestar, posicionar-me respecte a l'esmena d'Esquerra Republicana. Per acabar amb aquest tema, deia el senyor Huguet: «Vostès han de triar entre el que és una política nacional o una política de *lobby*.» És a dir, o se centren aquí o vagin a fer de *lobby* a Madrid, tanquin no sé quantes conselleries i amb això en tenen prou. A nosaltres ens sembla que no. A mi em sembla que és perfectament compatible una cosa amb l'altra. La política nacional no ens la poden discutir ni vostès ni ningú; poden no estar-hi d'acord, però que fem una política nacional no ens ho pot discutir ningú. I que al costat d'això estiguem fent una política de *lobby* a Madrid, i què? Això és dolent? És bo, no? Si sumem els dos aspectes, entenem que tenim més possibilitats, un amb l'altre no tenen per què ser excloents.

Pel que fa referència a l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, el tema de la presentació dels Pressupostos, del perquè..., també l'he comentat abans en termes generals, abans de referir-me a l'esmena d'Esquerra Republicana. Començaré, doncs, per aquells aspectes que em sembla que no són coincidents, per poder anar avançant.

Deia el senyor Martí Carnicer: «L'any passat va haver-hi una majoria que va estar donada entre Convergència i Unió i el Grup Socialista, i aquest any la majoria dels pressupostos sembla que es treuran amb Convergència i Unió i el suport del Grup Popular» —sembla, sembla. És clar, hi ha una qüestió important i molt diferent, i em sembla que això no se li escaparà a ningú, i és que l'any passat nosaltres vam pactar amb el Grup Socialista en una situació de majoria absoluta, i aquest any pactem amb el Partit Popular, amb el Grup Popular, des d'una situació política diferenciada. És a dir, què vull dir amb això? Home, que és diferent; perquè vostè deia: «No és el mateix pactar amb el grup de l'oposició majoritari que fer-ho amb un dels altres grups.» Doncs, miri, ho vam fer, sense caler, amb el grup majoritari de l'oposició quan nosaltres teníem majoria absoluta, i vam fer-ho l'any passat i ho vam intentar fa dos anys. Vostès recordaran que el novembre del 93, en el despatx del conseller Alavedra, en unes reunions a les quals jo també era present, vam intentar arribar a acords amb el Grup Socialista, i finalment no va ser possible; va ser-ho l'any passat, i aquest any ha tornat a no ser-ho, i de fet ho hem conegut molt avançat el procés. Per què? El senyor Martí Carnicer deia: «No hem arribat a pactar o no hem arribat a tenir acords, bàsicament, per una qüestió de números» —deia—, «entre 30.000 i 40.000 milions de pessetes amunt o avall.» Però també ha dit una altra cosa que a mi m'agradaria poder-la centrar: ha dit que «el no-compliment o l'incompliment d'alguns

acords, o el no-compliment satisfactori d'alguns acords, ha fet o ha ajudat que no hi hagués l'acord.» Jo crec, senyor Martí Carnicer, que si vostè vol ser sincer, les raons, les sabrà vostè i el seu Grup, les de debò; les que es puguin explicar seran les dels 30 o els 40.000 milions de pessetes, potser sí, però aquest suposat incompliment que avui es coneix no seria utilitzat. Jo estic segur que per aquesta raó no ha perillat el pacte, per aquesta raó no hem deixat de pactar. Podem haver deixat de pactar, potser, pels 30 o el 40.000 milions de pessetes, però aquesta novetat que aporta de l'incompliment d'alguns acords, això no hauria estat motiu.

Quan el novembre del 93 discutíem el Pressupost del 94 vam estar molt a punt de l'acord; quan el 94 discutíem el Pressupost del 95, ho vam aconseguir, i ara a mi em sembla que les diferències són mínimes, i li ho dic ben sincerament. Jo crec que amb el Partit Socialista, que amb el Grup Socialista avui no hem pactat, no hi ha un acord, per les raons que vostès coneixeran; jo me n'imagino d'altres, més d'escenari, més de conveniència política..., absolutament respectable, només faltaria!; pactar uns pressupostos és el moment més important de l'any legislatiu, si es pacta o no es pacta; però jo crec que obeeix a altres raons, que a vostès finalment els han portat a tenir un camí que primer semblava que sí, que potser sí, que potser no, però al final..., i finalment refredar-ho, i no ha estat possible.

Però voldria recollir una invitació que m'ha semblat entendre —i, si és només una apreciació meva, em sabrà greu, però em sembla que ho ha deixat anar—: d'aquí a pocs dies o d'aquí a pocs mesos, començarem a parlar del Pressupost del 97; m'ha semblat entendre, per part de la intervenció del Grup Socialista, que, si es tenen en consideració una sèrie de temes i de qüestions, en podríem parlar. Sàpiga el Grup Socialista que, com sempre, com el 93, el 94, el 95, estarem en disposició d'escoltar el Grup de l'oposició, el Grup majoritari de l'oposició, per poder-ne parlar, i tant de bo —i tant de bo— aconseguim acords que ens permetin treure el pressupost amb unes majories tan àmplies com quan ahir, quan em repassava el *Diari de Sessions* i en aquest debat que estem tenint avui hi havia 96 o 97 vots en contra de les esmenes i, per tant, a favor del Pressupost..., home, doncs, està bé; per tant, està molt bé. Si tenim possibilitats, l'any 97, de tornar-ne a parlar i aconseguir acords, fantàstic, i, si a més aquest acord pot ser ampli i també amb el Grup Popular, doncs, molt bé.

Ha tornat a sortir el tema de GISA. En el tema de GISA, recordo que l'honorable i, a l'ensem, excel·lentíssim senyor Armet, en el moment que es va produir el debat en la Comissió de la Sindicatura de Comptes, ell va fer-hi un incís important en la seva intervenció, i en cap cas es va deixar de reconèixer —en cap cas es va deixar de reconèixer— que la tasca que estava fent GISA, com a gestió, era una obra important; tenia altres..., i sobretot anava pel tema del dèficit i del deute, si era un dèficit o no era un dèficit amagat —cosa que el conseller ha explicat perfectament, i em sembla que aquest dubte ja no hi és—, però, la bona gestió de GISA, el senyor Armet no la va qüestionar, i em sembla que no la qüestiona, en aquests moments, no la qüestiona ningú.

I, finalment, senyor Martí Carnicer, una cosa que ha dit el conseller i que vostè l'ha volgut passar per alt, però a mi em sembla que és important, perquè als debats que tenim jo i vostè cada any a l'hora de debatre el Compte general de la Generalitat, doncs, surt, i és el que fa referència a la càrrega financera. Vostè la passa per alt perquè és bona per al Govern, i el conseller la treu perquè és bona per al Govern. És clar, un 8% de càrrega financera..., i a la gent que està avesada al món de l'Administració pública en general, però sobretot a l'Administració local, li costaria trobar altres entitats locals que estiguessin amb unes càrregues financeres d'aquestes característiques. Sabem que els sostres són el 25, molt pocs hi arriben, però que hi ha un nombre important d'entitats locals a Catalunya que estan en unes xifres molt i molt altes. Està al 8%, que és important; estàvem al 5, té raó, tant de bo estiguéssim al 3, sí, però aquesta dada, que és una dada que ens permet, és una de les poques que ens permet fixar realment el que vostè i jo hem parlat moltes vegades del got mig ple o mig buit, home, és una dada important. El 8% de càrrega financera, com recordava el conseller, és una bona situació pel que fa referència a aquesta matèria.

Bé, i passo a Iniciativa per Catalunya. A Iniciativa per Catalunya jo li he de dir que el seu discurs, igual que els altres però d'una forma especial, m'ha semblat interessant, molt ben estructurat i, com deia el conseller, en moltes coses podríem estar d'acord, si fossin possibles. És a dir, s'ha fet, a diferència –i ho dic amb tota cordialitat i modèstia, si volen– d'altres anys, he notat un discurs molt positivista, si fos possible; és a dir, fan un reguitzell de peticions lògiques i que s'hi podria estar d'acord, possiblement, en unes altres condicions econòmiques del conjunt del país. Però, no tant per això com pel que ara li diré, és pel que em sembla que és absolutament sincer i honest vostè dir-ho i jo reconèixer-ho. Vostè ha dit: «Escolti, és un model de societat diferent, estem diferenciats, perquè estem parlant d'un pressupost destinat a un sector o un altre de la societat...», no a un sector o altre de la societat, sinó a models diferents de la societat; i té raó, senyor Novella, té raó. Nosaltres hem fet un pressupost –no cal ni dir-ho– marcat, com deia al principi, entre Maastricht i la defensa de l'estat del benestar, acompanyat del que és la nostra ideologia política, el que és el nostre programa polític. Vostè en té un altre, vostè ha fet unes propostes que, essent respectuoses, que podríem compartir en alguns casos i en altres no, perquè òbviament hi ha una diferència de model que fa que sigui materialment impossible, en tema pressupostari, no en altres –com vostè sap perfectament–, no en altres qüestions, trobar punts d'acord al cent per cent... En alguns altres, com aquest és el cas, és lògic que, si en un moment determinat s'han de produir discrepàncies importants, ho sigui, evidentment, el del debat pressupostari. Per tant, això no ens hauria d'estranyar gens.

Li agraeixo el reconeixement que fa pel que fa referència al tema de la rebaixa del 40%, del 40,1% de les despeses sumptuàries, perquè aquest era un discurs que anava sortint, encara que deixi'm que li digui que vostè i algú més han dit: «Escolta, doncs, això, si ara ho retalleu, per què no ho retallàveu abans?» Això seria un peix que es mossegaria la cua, perquè, és clar, en un

moment o altre hem de començar-ho a fer, i si es fa en el moment que més cal fer-ho, doncs, seria bo que es reconegués –com ha fet vostè–, però no ens demani explicacions del perquè aquest era un altre...

Bé, per tot plegat, senyor president –no vull allargar-me més–, i tot i que el debat és apassionant, aquest dels pressupostos, per anunciar que votarem en contra de les tres propostes que se'ns han fet per part d'Iniciativa, d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista, i dir, abans d'acabar, que en el període que s'obre a partir d'avui mateix encara ens queda la possibilitat de poder negociar, amb molt poc marge, però encara ens queda alguna possibilitat de negociar amb esmenes puntuals. Fem-ho; saben que ho hem fet sempre, i, encara que, insisteixo, el marge pugui ser molt i molt curt, la vocació del nostre Grup està a trobar acords al més ampli possible. Si no l'hem trobat en esmenes d'aquestes característiques perquè era impossible, pel que fa referència a les esmenes a l'articulat, i especialment a l'estat de despeses, fem-ho, negociem-ho, parlem-ne i vegem si som capaços de trobar punts d'acord.

Senyor president, senyories, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Queda tan sols la possibilitat, que és plenament reglamentària, del Grup Popular de posicionar-se entorn d'aquestes esmenes. Té la paraula per fer-ho, en nom del Grup Popular, el diputat senyor Curto, que té un espai màxim de trenta minuts, perquè acumula les tres intervencions.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots recordaran que des del mes d'octubre de 1992, en què el Parlament de Catalunya vam substanciar el debat de Maastricht i les posteriors esmenes o debats pressupostaris també del 92, 93, 94 i 95, recordaran –dèiem– que el Grup Popular hem vingut insistint reiteradament que algunes aportacions expressades des de la col·laboració, des del compromís i des de la responsabilitat poguessin merèixer, estes aportacions, la consideració, com a mínim, de ser discutides, perquè més enllà de les dimensions quantitatives d'un pressupost, que sempre és qüestionable, lo prioritari consistia llavors en la recuperació del control general de l'Administració, i amb lo temps se tracta de la credibilitat d'unes previsions de dimensió també qualitativa amb tres principis que ara, el 1996, resulten essencials: en primer lloc, la necessària acceptació dels diferents plantejaments; en segon terme, la indispensable concordança de les proposicions, i per últim –com no podia ser d'altra manera–, lo voluntari manteniment dels acords conseqüència d'una nova situació parlamentària que demana criteris d'obligatorietat política.

I estos principis que, per necessitat o per intel·ligència, o per les dos qüestions, ha assumit lo Govern de la Generalitat, determinen que, a més, les exigències internes, la coherència en la política general, el major protagonisme de Catalunya no només en l'àmbit estatal, sinó també en lo concert de l'Europa actual, constitueixen en essència la decisió i el suport del Grup

Parlamentari Popular a la pròrroga dels Pressupostos de 1995, amb les variants aplicables a l'exercici de 1996, com a orientació i com a decisió de doble motiu: per una part, l'impuls de la nostra economia i la contribució a la creació d'ocupació, i, per una altra part, la reacció en lo compliment –com ja s'ha dit– dels compromisos de Maastricht per a formar part de la unió monetària en los terminis fixats pel Tractat.

Per consegüent, ja sigui com a grup parlamentari, però en tot cas com a partit en situació de Govern de l'Estat, me semblaria una actitud especialment injustificable, fins i tot des del punt de vista personal, no afrontar avui la responsabilitat de facilitar esta acció de l'Executiu de la Generalitat, concretada en l'aprovació de lo que representa la iniciativa legislativa més transcendental que de forma anual se debat al Parlament de Catalunya.

I, amb estes consideracions inicials, l'exercici de responsabilitat parlamentària que permetrà que Catalunya disposi d'un pressupost per a 1996 està plenament justificat en una decidida correcció de tendències encaminades a la contenció que es revelen com a contràries a aquelles que, probablement i de manera imprudent, imposen polítiques econòmiques allunyades de l'austeritat.

L'últim informe semestral que ha publicat l'OCDE és tan implacable com rigorós; implacable perquè proclama dubtes sobre el compliment dels criteris de dèficit i endeutament per a 1997, i rigorós perquè reconeix que l'encert en l'ajust fiscal proposat pel Govern central consolida lo creixement econòmic més enllà del període considerat. Per això, i en termes generals, l'orientació de la pròrroga pressupostària és correcta; i en perfecta sintonia, esta pròrroga pressupostària, en perfecta sintonia amb los Pressupostos generals de l'Estat, qualsevol esforç d'ordenació es justifica plenament atenent lo seu criteri restrictiu.

I és així com l'estimació dels ingressos per al 1996 és del tot rigorosa a partir del realisme i de la mateixa tendència que garanteix o ha de garantir que la seva liquidació no provocarà desviacions.

Si ignorem l'emissió de deute en tant que no és un ingrés a què es pugui recórrer de manera reiterada i excloem la Seguretat Social, los ingressos de la Generalitat se redueixen un 0,7%, equivalent a 8.000 milions de pessetes; si hi incloem la Seguretat Social, los ingressos creixen, com ja s'ha dit, un 0,6%, equivalent a 10.000 milions de pessetes, però cauen en termes reals, en considerar la previsió sobre la inflació. Això significa que la disminució real dels ingressos adequadament reconeguda en los Pressupostos objecte d'este debat obliga a un esforç addicional per a l'efectiva reducció del dèficit, independentment de l'aplicació del sistema de finançament acordat, que permetrà una nova estructura dels ingressos per al 1997, entre altres factors per la via de la corresponsabilitat fiscal. I per principi teòric –i és una precisió que volem formular–, per principi teòric, los sistemes de finançament de les comunitats autònomes, ja siguin per concert, ja siguin per règim general, lo sistema de finançament no té absolutament res a veure amb la generació de distorsions fiscals que identifica unes comunitats amb dèficit i unes altres

amb superàvit. Dèficit i superàvit són, en tot cas, elements de la política financera que permeten incorporar o detraure recursos d'una economia i, en tot cas, són una conseqüència del cost i del nivell dels serveis públics i són una conseqüència de la càrrega tributària que recau sobre cada comunitat.

Doncs, bé, a pesar del caràcter restrictiu del Pressupost que avui se sotmet a la nostra consideració, som conscients que a Catalunya, on les previsions de creixement se situen en un 2,8% del producte interior brut i, per contra, la reducció del dèficit no financer en un 4,2%, és a dir, passar de 46.300 milions a 43.800 milions al tancament de 1996, som conscients, deia, que a pesar d'este esforç apreciable, lo criteri general de reducció podria resultar insuficient per dos motius a examinar: primerament, perquè l'índex de confiança industrial apunta a una certa contracció del creixement esperat, i en segon lloc, perquè la previsió d'increment anotada a l'impost sobre transmissions patrimonials que figura als Pressupostos de la Generalitat entorn a un 4% depèn, com tots sabem, i és sensible a les alteracions de creixement econòmic amb repercussions sobre el dèficit públic des del punt de vista de la recaptació. Sempre poden existir raons diferents respecte a les polítiques de reducció o de contenció, sobretot en aquelles partides que tenen una incidència directa en l'eficiència de l'economia. Per això, qualsevol política d'ajustament genera dos tipus de problemes, les solucions dels quals s'hauran de determinar quan hagi vençut el 1996, este període d'excepcionalitat: d'una part, lo problema d'avaluar la quantia global de la reducció, i d'una altra part, la fixació o la reassignació de recursos als centres de decisió. A l'hora de reduir un pressupost, la tendència més senzilla consisteix a aplicar un percentatge de caiguda lineal; la tendència menys arriscada rau a atribuir l'ajustament allí on es genera menor resistència, i en canvi, la tendència més correcta representa l'estudi per tractar de forma diferenciada los conceptes del prescindible i del necessari, és a dir, les despeses que responen a la cobertura de necessitats bàsiques, promoció del creixement i creació d'ocupació i les despeses que responen a transferències per a objectius de naturalesa no prioritària.

En lo cas de Catalunya, on afortunadament se manté la tendència que els ingressos corrents són superiors a les despeses corrents, existeix també el perill evident que a mitjà termini se pugui deteriorar la situació pressupostària general, perquè si la reducció de la inversió consolida l'ajornament d'obres d'infraestructura que són imprescindibles, i per imprescindibles després s'han d'executar, les conseqüències provocarien, per la via de les operacions de capital, desviació de la tendència positiva entre ingressos i despeses. I en esta situació, que a més d'excepcional nosaltres entenem que és de la màxima eventualitat, val la pena posar al descobert que, en assumir la responsabilitat de la no-disposició de 72.000 milions de pessetes, lo Govern esgota moltes possibilitats en termes de pressupost respecte a aquells departaments considerats impulsors de l'economia, però en canvi, i coincidint amb lo rigor de l'OCDE, genera expectatives de futur amb relació a dominar lo ritme de creixement del dèficit, a la conten-

ció de l'endeutament, a l'estabilitat dels preus i a influir en la progressiva reducció dels tipus d'interès.

Per consegüent –per consegüent–, Indústria, Comerç i Turisme, Agricultura i, sobretot, Obres Públiques i Política Territorial, amb una caiguda de 4.000 milions de pessetes, han de ser departaments a considerar en lo pròxim exercici pressupostari. I la decisió responsable no pot generar dubtes, perquè si bé és cert que l'impacte que té la inversió en obra pública sobre la taxa de creixement és de resultats immediats, també és just reconèixer que les prioritats dels acords de Maastricht determinen lo seu compliment, per damunt de qualsevol consideració que puntualment podria ser justificable. És evident que 4.000 milions de pessetes en infraestructures d'ús general executades on existeixen necessitats reals, tenen un efecte multiplicador molt superior a qualsevol altra inversió, inclosa la privada, ja sigui per la creació de llocs de treball directes o de producció, ja sigui per la millora de la competitivitat de les empreses implicades. I, per l'altura i per la transcendència del present debat parlamentari, però sobretot per la significació que representa un acord polític en matèria econòmica i pressupostària, és obligat deixar constància que, precisament per a neutralitzar la caiguda de la inversió, s'imposa una adequada política de privatitzacions, orientada a incrementar la capitalització social del país i, com a resultat, la reducció de l'impacte d'ajustament per a les inversions d'obra pública. I en este sentit, la comptabilitat i les normes comunitàries impedeixen destinar este tipus de recursos procedents de les privatitzacions a reduir lo dèficit però no el deute, i permeten també la creació de societats mixtes amb capital privat que puguin finançar projectes d'infraestructura i d'equipaments. Ara el Govern central té la responsabilitat d'agilitar les normes legals que compatibilitzen estes dues prioritats, és a dir, manteniment dels plans d'inversió i la reducció del deute públic exigint al tractat de Maastricht.

I si en los últims sis anys la política de privatitzacions executada pel Govern anterior ha suposat un bilió de pessetes, ara es tracta d'incorporar al mercat de capitals aquelles empreses públiques que no presten cap servei a la nostra comunitat, però aplicant també lo principi de transparència per mediació del corresponent control parlamentari. I tot això se refereix també a l'àmbit de les nostres competències, perquè la realitat a expressar obertament és aquella que consisteix a reconèixer que a Catalunya l'actual composició del Pressupost de la Generalitat i les desviacions històriques importants –no així del 95, que probablement ha sigut més correcte–, han provocat, estes desviacions, una situació d'esgotament d'estratègies que només poden dominar amb reformes estructurals, si es vol dramàtiques, a partir ja dels Pressupostos de 1997. En tot cas, entenem que per a canviar l'orientació actual ha sigut necessari este esforç especial de contenció, fins i tot aquell que, en part, afecta la nostra economia productiva, equivalent a 63.000 milions de pessetes en lo capítol d'inversions, però també som conscients que hem d'afrontar la norma de rigidesa pressupostària sense desviacions, l'aplicació i la disciplina en los principis d'eficàcia i d'eficiència, lo reconeixement del criteri de subsidiarietat i, per últim, l'acceptació que els recursos del contribuent

català no vénen de Madrid, sinó que passen per Madrid, com a expressió constructiva que invita a diferenciar lo total que paguem del volum que rebem.

I és inqüestionable, per raó avui de la seva excepcionalitat, que la caiguda de la inversió era i és l'única sortida possible en una estratègia a curt i mitjà termini, en tant que les despeses corrents, capítols 1, 2 i 4, no poden reduir-se només per la simple voluntat de voler reduir-los. Per això, i per exemple, no són significatives les limitacions a les transferències corrents, que creixen només un 2,5%, sinó que el vertader problema lo constitueix –i així ho volem assumir–, lo vertader problema és l'endeutament estructural i la disposició de la partida d'interessos que, objectivament, probablement podria arribar a 92.000 milions de pessetes, és a dir, 15.000 milions per damunt de la consignació prevista inicialment. I en lo mateix ordre de comentaris, i per raó del seu impacte i la seva rellevància, les mesures adoptades pel Govern de l'Estat, conseqüència dels acords subscrits al seu dia, s'inscriuen clarament en un procés de suport a l'economia productiva, faciliten la confiança en l'activitat empresarial i modifiquen la imposició fiscal en aspectes especialment sensibles des del punt de vista de l'empresa familiar.

Ha iniciat també el Govern central una fase de liberalització de sectors protegits de la competència que incideixen en l'estructura dels costos i en la falta de competitivitat, per la prestació de béns i de serveis en relació amb els mercats exteriors, i per últim, ha resolt lo Govern, com hem dit, una política de privatitzacions d'empreses públiques i participades, tot això en la direcció d'encertar una millor orientació dels sectors productius, generar seguretat en la iniciativa privada i empresarial i millorar les condicions bàsiques que permetin una taxa més elevada del creixement econòmic. I les seves conseqüències inevitablement provocaran desplaçament de l'estalvi privat cap al consum i cap a la inversió, però només en la mesura de generar confiança política per virtut de les nostres aportacions. El 1995 la taxa d'estalvi nacional va arribar a un rècord històric, equivalent al 24% del producte interior brut; això significa que les economies familiars i domèstiques retenen sense gastar la «friolera» de 80 bilions, amb «b», de pessetes, dels quals 15 bilions romanen blocats en fons d'inversions i 3 bilions se situen sota la rajola o el calcetí per afrontar eventuais situacions de falta de liquiditat.

Mesures econòmiques de moderació fiscal i de reformes estructurals, que, al marge de ser criticades amb reaccions legítimament interessades, a vegades amb vaguetats retòriques sense massa consistència, al marge de la crítica, deia, són decisions que, per aplicació universal, tenen coherència en lo marc de la Unió Europea, que també es consolidaran en lo pròxim pressupost de l'Estat per al 1997. Països com Alemanya, que pretén reduir lo seu Pressupost en 46.000 milions de dòlars adoptant mesures de congelació salarial als funcionaris públics, o França, amb reduccions de la despesa pública que poden oscil·lar entre 9.000 i 14.000 milions de dòlars, o Itàlia, on lo Govern de Romano Prodi, que compost per nou excomunistes, però també per dos exgovernadors del Banc d'Itàlia, tota una garantia de

compromís amb l'ortodòxia, intenta suprimir, Itàlia, un dèficit de 8.000 milions de dòlars a base de privatitzacions a gran escala i a base d'aplicar reformes al sistema de prestacions socials. Estos antecedents determinen que no es tracta de mesures que només manifesten posicions partidistes o ideològiques, sinó que el problema de fons és neutralitzar uns desequilibris comuns en una Europa carregada de serioses dificultats, on cada país haurà de complir, a més, quatre requisits previs per a participar en una nova economia global: estabilitat política, economia oberta, sistema jurídic comprensiu i just i una adequació tecnològica per a tota la població.

Fins ara és evident –i tots ho han vist– que les consideracions polítiques han prevalgut sobre les estimacions econòmiques, de la mateixa manera que les decisions a curt termini han predominat sobre les polítiques a llarg termini. Al final, la crua realitat de les xifres que sentència la raó determina que una política equivocada que recolza un país en l'autoexclusió dels criteris de Maastricht sofrirà elevació immediata dels tipus d'interès, multiplicarà el desplaçament a la inversió privada, amb la consegüent caiguda de l'estalvi, produirà inestabilitat en los tipus de canvi i possibilitarà lo deteriorament general del clima de negocis. Amb paraules més clares, aquell país que no estigui en lo moment ordenat als tractats de Maastricht: dèficit, endeutament, inflació, especulació i corrupció. I encara que dèficit i endeutament són dos magnituds a neutralitzar amb criteris d'urgència prioritària, la inflació s'ha convertit en lo valor més creïble que representa l'esforç d'un país. De la inflació prevista pegen directament los salaris privats i dels funcionaris; depèn també l'augment de les pensions, i indirectament s'activa la caiguda dels tipus d'interès, a la vegada que es neutralitza lo servei al deute, i tot això amb conseqüències favorables al conjunt del que és una despesa pública.

Per consegüent i a la vista d'estos antecedents, los sindicats s'hauran de pronunciar respecte al poder adquisitiu per al 1997, les empreses hauran de congelar lo preu final dels seus productes, a càrrec, fins i tot, del seu compte de resultats i el Govern haurà de millorar l'eficiència administrativa per impuls d'una política de liberalitzar i de privatitzar empreses i sectors. Ha manifestat moltes vegades este portaveu en molts de debats pressupostaris que, independentment de respectar los principis clàssics de la pressupostació, lo seu rigor amb la consegüent transparència, un pressupost ja no és avui només una simple estimació d'ingressos i de despeses, sinó que un pressupost concretat en l'àmbit i en les competències de la Generalitat de Catalunya és un element de dinamització econòmica amb efectes estrictament econòmics, més enllà de l'administració conscient en el nostre cas d'1,6 bilions de pessetes amb alguns antecedents a considerar, sobretot pel que fa referència, ja com s'ha dit aquí, i la incidència que han tingut les partides enemigues, si es pot dir així, d'este portaveu: estudis i treballs tècnics, protocol, publicitat, conferències, reunions..., que baixen un 40,1% i l'endeutament viu net que creix un 6,98%, equivalent a un acumulat de l'ordre de 800.000 milions de pessetes sense considerar altres quantitats.

Per això, senyores i senyors diputats, tots los precedents de política pressupostària en l'àmbit de les nostres competències, per raó del seu caràcter expansiu o vegetatiu o indeterminat, s'han de desestimar com a model i com a orientació i, en tot cas, atenent la reacció del mateix president de la Generalitat, quan reconeixia que tots hem gastat per damunt de les nostres possibilitats, s'imposa la decisió de polítiques restrictives encara que generin tensions i resistències políticament costoses. I és així com s'arriba al convenciment d'un acord bilateral de suport parlamentari al Parlament de Catalunya no només en l'aprovació dels pressupostos, sinó també en l'aplicació invariable de la decisió del Parlament de Catalunya en lo seu origen, sense possibles desviacions, per rigor del que ha de ser l'exercici pressupostari del 1997. I si –com és cert– los Pressupostos de la Generalitat per al 1996 retallen les inversions a departaments amb incidència directa sobre la nostra economia per raons de necessitat ineludible i per motius de responsabilitat política que compartim, també és de justícia proclamar que tot això forma part d'una estratègia perfectament controlada que, en influir sobre l'evolució de l'economia amb criteris generals, les mesures econòmiques, monetàries, fiscals i pressupostàries permetran millorar la situació financera de les petites i mitjanes empreses, la seua capacitat de generar beneficis, lo manteniment dels mateixos plans d'inversió i la consegüent creació dels necessaris llocs de treball.

I a pesar d'este tipus d'afirmacions, expressades per mi des del més absolut convenciment i coincidents també amb valoracions imparcials de solvents institucions i de notables analistes i experts, a pesar d'este convenciment, queda una pregunta d'obligada formulació que apareix com a debat permanent en los països compromesos amb la tercera fase de la unió econòmica i monetària: pot realment –i això també es pregunta la societat–, pot realment una reducció general d'impostos estimular l'activitat econòmica en el seu conjunt? La resposta tècnica és que no necessàriament, però en el cas de la nostra economia la resposta és afirmativa perquè el nivell de pressió fiscal ha arribat al que es considera lo màxim possible i lo màxim suportable. Efectivament, les fonts d'ingressos estan esgotades i així lo impost sobre la renda i el patrimoni recapta menys que el 1990 en tant per cent del producte interior brut, les cotitzacions socials a penes han avançat, lo creixement de l'IVA el 1995 va suposar desviació negativa respecte a la previsió inicial, i els impostos lligats a la producció i a la importació estan vertaderament paralitzats. I si la impressió colectiva, la del carrer, se manifesta en lo fet que l'esforç fiscal és lo màxim possible o el màxim suportable i anar més enllà equival a generar frau i significa desincentivar l'activitat, és lògic afirmar que una ordenació adequada dels impostos per la seua naturalesa estimula l'agregat total de les nostres activitats productives. I qui com nosaltres conviu amb los ciutadans que suporten este tipus d'alteracions sap apreciar en virtut de les seues revelacions més espontànies com les polítiques són generoses o són agressives en tant que algunes envestides afecten les mateixes economies, ja siguin familiars, ja siguin empresarials.

I, agradi o no agradi, les mesures econòmiques, fiscals i de reformes estructurals han sigut assumides com a benefici col·lectiu sense distinció de rics o pobres, i en opinió general la necessitat d'un ajust se dispensa per la seua excepcionalitat. Tot lo contrari equival a negar una evidència probablement per raó legítima d'una oposició inevitable, que esta oposició ningú més que est portaveu la respecta i la comprèn perquè considero que, a més, eleva la responsabilitat parlamentària individual, l'oposició necessària enforteix la coherència política de tots los grups i dignifica lo mateix debat com a expressió democràtica que prestigia lo referent institucional que representa el Parlament de Catalunya.

Este és, senyor president, lo sentit del nostre posicionament. I a la vista del contingut i de l'excepcionalitat dels Pressupostos del 96, lo Grup Popular anunciem que votarem en contra, també, les tres esmenes a la totalitat objecte d'este punt de l'ordre del dia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat... El senyor conseller em demana la paraula, i la té.

El conseller d'Economia i Finances

President, la intervenció del senyor Curto segurament mereixia un comentari ampli, però, degut a l'hora, a mi només em resta donar-li les gràcies pel suport que en nom del Grup Popular acaba d'expressar des de la tribuna. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat en aquest moment el debat, se sotmeten a votació conjunta les esmenes a la totalitat de retorn al Govern.

Les senyores diputades i diputats que estiguin d'acord amb les esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats, que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Les esmenes a la totalitat de retorn al Govern han estat rebutjades per 55 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a aquesta tarda a tres quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Política Terri-

torial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable

I assumim el tercer punt de l'ordre del dia d'aquesta llarga sessió: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Cultura del Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. Pot prendre la paraula el conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, voldria, abans de tractar els eixos o fonaments sobre els quals es recolza aquest Projecte de llei, subratllar l'esforç portat a terme pels grups parlamentaris durant la seva tramitació a la Comissió de Política Cultural. La voluntat d'entesa del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern s'ha vist acompanyada d'una molt bona predisposició per part dels grups parlamentaris, circumstància que ha permès arribar a un acord força generalitzat i que jo agraeixo sincerament.

Les noves tecnologies de la informació que es fan realitat en aquest cas en el cable i que permeten la utilització de dispositius selectius en la recepció de la televisió són contemplades per primera vegada en un text legislatiu a l'Estat espanyol.

La lectura del preàmbul d'aquest Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable permet adonar-nos que ens trobem davant d'un text d'importància cabdal.

L'exposició de motius del Projecte de llei ens parla de les relacions transparents que han de respectar la igualtat en el tracte entre l'operador i els programadors independents, que garanteixin la lliure concurrència i que evitin situacions de domini de mercat, així com de la necessitat d'impulsar una televisió de qualitat a Catalunya.

El Projecte de llei fa una valoració positiva de la comunicació local —emissores de ràdio i televisió— i n'estableix la disponibilitat de difusió. El text que avui s'aprova fixa la difusió de la comunicació local com una de les obligacions del concessionari. Especial significació té, en aquest cas, el paper a jugar per la normalització lingüística. La fixació de mesures de protecció de la llengua catalana de l'esmentat projecte de llei no és altra cosa que l'expressió de la preocupació de tots en un tema tan emblemàtic per al Parlament de Catalunya.

1000

Sobre el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, he de dir que aquest Parlament té l'oportunitat de donar un pas endavant en la defensa dels drets dels seus ciutadans i que el Govern de Catalunya valora molt positivament l'ampli consens en aquest tema manifestat pels diferents grups parlamentaris. Entrant més a fons en el tema que he avançat de manera succinta, és del tot necessari assenyalar que la finalitat bàsica d'aquest Projecte de llei és la creació d'un marc regulador prou transparent perquè es donin les condicions de lliure concurrència i s'evitin situacions de domini de mercat que malbaratarien la possibilitat que el país pogués disposar d'una programació audiovisual per cable de qualitat.

La incorporació en aquest Projecte de llei, com a obligació al concessionari, de la normativa vigent a què, en matèria de continguts, estan subjectes totes les televisions que emeten per ones terrestres, entre les quals hi ha la Llei 8/1995, de 27 de juliol, d'atenció i protecció a infants i als adolescents, és un element que, sens dubte, ho reforçarà, i més quan no podem parlar de la televisió com un mitjà més de comunicació.

La televisió ha esdevingut el centre de la comunicació de la societat. La televisió apella tots els sentits humans d'una manera contínua i sense esperar interacció. Si considerem que l'alfabetització general és un fet relativament nou en la història humana, la televisió recupera i perfecciona les formes de comunicació històricament més utilitzades: la imatge i el so.

La televisió és el mitjà de comunicació de masses per excel·lència. El Projecte de llei fixa també, com a obligació del concessionari, la difusió de la ràdio i de la televisió local i estableix percentatges significatius en la seva oferta en llengua catalana. El món de la comunicació ha esdevingut en els darrers anys un element clau en la configuració dels espais culturals i econòmics.

La globalització de la comunicació en relació amb la creació d'un mercat mundial d'una cultura del consum, homogeneïa i de l'emergència de la informació com una mercaderia, porta a una lògica de concentració amb els riscos d'un mercat únic i d'un model de consum cultural únic.

Evidentment, en aquesta dinàmica es contraposen les polítiques actives dels governs europeus, autònoms i estatals, i les actituds conscients o no de la població: el valor de la tradició, dels costums, dels sentiments nacionals.

La Llei 25/1994, del 12 de juliol, de televisió sense fronteres, referenciada en l'informe jurídic que acompanya el Projecte de llei, és, sobretot, la resposta de l'Europa dels estats. Des de realitats nacionals més febles, la resposta és exercir de manera conscient i activa el dret a la diferència. L'espai comunicacional català troba en la comunicació local l'expressió més diferenciada: la localitat, valor cultural i vertebrador d'una societat.

Fins i tot, des d'un punt de vista econòmic, la mateixa lògica que ens porta a la globalització del mercat de la comunicació afavoreix l'existència de mercats nínxol

que permeten petites experiències comunicacionals com les televisions locals i les faran rendibles econòmicament. En aquest sentit, el *Llibre verd de l'audiovisual* diu: «Les economies d'escala en la producció de programes seran sempre importants, però apareixeran nombroses oportunitats per a programes destinats a audiències reduïdes i especialitzades. Aquest element és important, atès que la fragmentació cultural d'Europa ha constituït un factor negatiu per a la competitivitat de la indústria audiovisual europea. L'explotació de la diversitat cultural pot convertir-se en una oportunitat.»

La comunicació local és una manera d'integrar-nos amb garanties d'identitat en l'espai de comunicació europea, espai que avui la realitat de Catalunya, on funcionen prop de dues-centes emissores de ràdio i gairebé cent emissores de televisió local, ens permet de qualificar com d'important tant pel seu nombre com pel que representen de plural i de representatiu de la societat catalana.

Si no tinguéssim aquest actiu tan important i amb tantes possibilitats, l'espai comunicacional català seria molt feble, amb riscos de ser creat des de fora i sense respecte a la nostra identitat nacional.

El Consell Audiovisual de Catalunya ha de ser considerat com una eina molt important, obert a la societat i als sectors implicats, de transparència política i un fòrum de reflexió sobre l'audiovisual.

A la fi de la darrera legislatura el Senat espanyol va crear una comissió específica sobre els continguts televisius i va impulsar un ampli debat sobre aquells, comissió que va presidir precisament una senadora catalana i en la qual va participar molt activament un diputat d'aquesta cambra en la seva condició de senador pel Parlament de Catalunya. Nombroses persones en representació d'institucions públiques i privades, així com de les principals institucions europees creades amb funcions bàsiques de control sobre l'audiovisual, van debatre el tema i van aportar els seus punts de vista i les seves experiències. Del Dictamen final del Senat, vull remarcar-ne unes línies per la seva importància: «La televisió no substitueix la informació més detallada que dóna la premsa, ni substitueix la riquesa de la lectura; capta fàcilment l'atenció als infants, però mai no suplirà les funcions de l'escola.» No obstant això, l'únic que sembla insubstituïble és la mateixa televisió. Es diu que la televisió crea addicció, especialment en aquelles persones mancades de recursos o de formació, o que no se'n poden estar per passar-s'ho bé.

En qualsevol cas, la seva presència és innegable i imparable. És a totes les llars i en moltes per duplicat. Això fa pensar que allò que transmet la televisió no ens pot ser indiferent. Com qualsevol altre producte fet per al consum, els continguts televisius estan sotmesos a la lògica del mercat. Són una mercaderia més, la pretensió fonamental de la qual és no perdre clientela, aconseguir la màxima audiència, una lògica que pot arribar a ser perversa quan el que es produeix és un bé considerat públic accessible a tothom, un bé cultural. La necessitat de servir un públic que no és homogeni i d'aconseguir audiències milionàries porta a la televisió

contradiccions considerables. El que és adequat per als adults no ho és per als infants; el que atreu més l'atenció immediata del telespectador no és el més profitós humanitàriament. La competitivitat entre les cadenes acaba fent oblidar els interessos i les preferències del telespectador. Contrastar la qualitat d'un producte cultural no és una tasca fàcil i, en canvi, sí que ho és lliscar per la pendent del deteriorament i la banalització. Una televisió poc curosa amb els seus continguts, abandonada a la inèrcia d'un mercat que deixa a la mà invisible la resolució dels conflictes i dels problemes, ha estat, en alguns casos, el resultat de la nostra experiència en televisió. Llevat d'algunes programacions i dels espais informatius que tenen un interès polític considerable, altres s'han abandonat a la inèrcia d'unes forces i d'uns poders comercials que sacrifiquen irremissiblement la gran debilitat social o humana a l'economia.

Una de les missions d'un estat de dret és protegir els individus dels diferents poders que els puguin agredir. Els mitjans de comunicació en general i la televisió en particular disposen d'un poder de la paraula i de la imatge gairebé il·limitat. La Constitució i el seu desplegament legislatiu assenyalen els límits d'aquest poder i cal considerar si aquesta limitació és correcta, tant pel que fa a la protecció de la dignitat dels ciutadans i a la protecció de la infància, com pel que fa a la protecció de la llibertat d'expressió i de creació, dos drets fonamentals que mereixen ser preservats i defensats per igual.

Avui el poble de Catalunya, gràcies al seu Parlament, podrà disposar d'un òrgan assessor del Govern de la Generalitat amb l'objecte de vetllar per l'objectivitat i la transparència de la programació audiovisual, vigilància i control que han de fer més efectives les mesures que preveu la legislació vigent i que han de protegir els drets bàsics de les minories, la infància i la joventut, així com la dignitat de les persones en la programació i en els continguts publicitaris. Aquest òrgan té el seu precedent en el Consell Assessor de la Televisió a Catalunya, creat per Decret del Govern de la Generalitat de data del 14 de setembre de 1995 i dependent del Departament de Presidència, òrgan que ha estat funcionant fins ara i que es pot considerar en certa manera l'embrió d'aquest Consell Audiovisual de Catalunya.

M'agradaria concloure aquesta intervenció recordant unes paraules del president de la Generalitat, que esmenta dues sèries de valors no contradictoris, sinó complementaris: tradició i progrés, arrels i projecció, identitat i universalització, tecnologia i cultura humanística, tota vegada que precisament en el text que avui presentem es donen tots aquests conceptes. No serem un país normalitzat fins que els mitjans de comunicació, independentment de la seva titularitat, convergeixin tots en un fet tan cabdal per a nosaltres com és la defensa de la identitat nacional i cultural de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Algun diputat vol prendre la paraula per fer la presentació del Dictamen?

(Pausa.) No essent així, comença el debat sobre la discussió de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. Hi ha una esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no surt publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, conjuntament amb les altres esmenes a l'articulat. Aquest error serà degudament esmenat en el proper Butlletí. D'acord amb l'article 102 del Reglament, es passa al debat d'aquesta esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En tot cas, el que el nostre Grup farà, si li sembla, senyor president, és aprofitar l'avinentesa per fer el posicionament i l'explicació de vot, tot alhora, de manera que amb una intervenció acabarem.

La Llei que avui s'aprovarà segurament és més coneguda per embolics i per històries externes que no pas pels aspectes que n'hàgim pogut discutir o bé a la ponència o bé a la cambra. S'ha parlat de si Telefònica s'aliava amb aquesta o amb aquella cadena de televisió; que si el Grup Popular, el Partit Popular, promovia concursos en alguns municipis on estava governant; que si a Barcelona es feien proves ja; que si mil i mil rumors i històries diverses. Els ciutadans s'han trobat segurament enredats en un vertader embolic d'informació a l'entorn de la implantació del cable. Fins i tot en molts ajuntaments s'estan iniciant tràmits, en aquests moments, al voltant del cable i en aquests dies s'estan aprovant mocions en molts ajuntaments –per no dir a la pràctica totalitat– del nostre país. Se'ns ha venut, d'alguna manera, que el cable servirà per donar un servei de televisió més ampli i a la carta –aquí hi ha els dos exemples aquells tan famosos del pagar per veure, és a dir: «Jo vull veure el Barça el diumenge a la tarda, diumenge a la tarda pago i veig el partit», o bé el famós exemple aquell de la pel·lícula, aquella pel·lícula que s'estrena i que, pagant una quantitat, jo la puc veure directament a la meua televisió. I de fet, això és veritat, per tant el tema de la televisió és cert, però també és cert que al darrere del cable hi ha tota una implicació molt més gran: la preparació de noves xarxes que permetin donar un servei integral de telecomunicacions: telèfon, dades, informació, serveis de valor afegit i televisió.

Fa més de tres anys es va obrir a l'Estat el debat polític per legislar la implantació de noves xarxes que competeixen amb el monopoli de Telefònica en el marc del procés de liberalització que s'està duent a terme a tot el món. De fet, les xarxes de televisió per cable existeixen des de fa temps. La primera que es reconeix com a tal va ser el 1947, als Estats Units, i en aquests moments i a casa nostra, l'any 1996, en molts pobles i urbanitzacions del nostre país ja n'hi ha. És evident que la seva tecnologia no està a l'última; són de cable coaxial, no estan interconnectades i tan sols permeten una oferta més àmplia de televisió, normalment agafada de satèl·lits o d'un vídeo comunitari.

Fruit d'aquest procés, el 22 de desembre passat va ser aprovada la Llei 42/95, de les telecomunicacions per cable. El projecte inicial va ser molt corregit en la seva

tramitació parlamentària, donant un major protagonisme –potser no tot el que caldria– a municipis i comunitats autònomes a l'hora de definir els àmbits territorials en què es concediran les llicències per a la construcció de les noves xarxes i de les altres millores substancials, com la no-discriminació de tarifes als usuaris. Malgrat això, encara falten molts detalls per definir i queden alguns aspectes que no ens agraden i que ens representen –almenys des del nostre punt de vista, del Grup Parlamentari que represento– dubtes molt importants.

A nivell tècnic, el Consell de Ministres encara no ha aprovat el Reglament tècnic i de prestació del servei, amb la qual cosa, d'entrada, ja ha incomplert el termini de dos mesos fixat en la mateixa Llei. En ell s'han de fixar extrems, com la relació contractual amb els usuaris, condicions tècniques i econòmiques d'establiment i d'implantació, circumstàncies per les quals certes àrees puguin quedar temporalment no cobertes en una demarcació, les tarifes màximes, la protecció de joves i infants davant les programacions televisives ofertes, la interrelació de serveis i les mesures per evitar les subvencions creuades entre els serveis.

També és cert que en presentar aquesta Llei avui aquí hi ha hagut tot un procés, un procés que neix de la Llei –com hem dit abans– 42/95, però que també s'ha vist afectat d'una manera molt important a Catalunya, i amb una participació molt important del món municipal, tant a través de la Federació de Municipis de Catalunya com de l'Associació Catalana de Municipis. Les converses d'ambdues institucions amb la Generalitat de Catalunya han implicat, d'entrada, un primer acord en el que feia referència al tema de les demarcacions. El fruit, doncs, potser, no sé si més important, però el primer fruit d'aquestes converses ha estat donar a conèixer l'acord d'impulsar una divisió de Catalunya en tres demarcacions d'aproximadament dos milions d'habitants cadascuna.

Nosaltres no voldríem anar contracorrent; suposem que aquesta és la decisió més correcta, però també expressem dubtes al respecte. Evidentment, a partir d'aquí els ajuntaments hauran de decidir en Ple si s'adhereixen o no a la demarcació en què l'acord els inclou, cosa que s'està fent en aquests moments. Els dubtes, d'on vénen? Doncs vénen, per exemple, de preguntar-nos quina capacitat de decisió els resta. Per exemple, només els municipis de més de 50.000 habitants poden constituir-se per si mateixos en una demarcació; els municipis de menys d'aquesta quantitat han d'agrupar-se amb d'altres fins arribar a aquest mínim, decisió que queda supeditada per la Llei al vistiplau de la Generalitat. És evident, de tota manera, que si no s'adhereixen en principi queden fora del desenvolupament d'una nova i moderna xarxa de telecomunicacions ben interconnectada. I em sembla que amb això queda clar que els dubtes continuen planant per damunt de tota la història.

Segurament s'han desaprofitat alternatives que podien haver donat molt més joc, des de la municipalització total amb una interconnexió assegurada per la Generalitat o fins i tot una comarcalització o una regionalització que dividís Barcelona, la zona de més densitat demogràfica –i, per això, de menys cost per cablejar per

habitant–, entre tres o quatre regions radials que compreguessin tot el territori català. Finalment, s'han primat els grans grups tecnofinancers; d'alguna manera aquestes demarcacions impliquen inversions aproximadament de 2.000 milions de pessetes de capital i, evidentment, això implicarà també un desenvolupament ràpid i extens. Tot i així, es deixen grans diferències quant a les inversions que cadascuna d'aquestes demarcacions necessita: de 33.000 pessetes per habitant a la demarcació de Barcelona-Besòs; a 85.000 pessetes a la de l'oest, que inclou l'Hospitalet i tot el que seria la província de Tarragona i la província de Lleida, i les 75.000 pessetes de la nord-est, amb Girona, Terrassa, Sabadell, Granollers, Manresa, Mataró, Mollet, etcètera.

Fins aquí hem vist breument quin és l'estat, una mica hem expressat aquells dubtes que planen per damunt de la història, però de dubtes encara n'hi ha més. Quin és l'estat del mercat en aquests moments? Quines són les inversions reals que fan falta? Fins a quin punt els ajuntaments podran obtenir ingressos i en quina mesura? Sembla ser que tothom veu en el cable un pastís, un pastís on ficar-hi cullerada. Nosaltres entenem que la realitat no és ben bé aquesta. El mercat encara és feble, la penetració no arriba al 10% de les llars cablejades. Encara que és cert que l'oferta de serveis no està desenvolupada i la seva amplada és determinant del seu atractiu. Molts d'ells ja són disponibles amb bones prestacions per a l'ús particular per via de l'actual cable telefònic, com les anomenades «autopistes de la informació». Fins i tot per a l'ús professional existeixen actualment sistemes de la mateixa qualitat que els que podran ser oferts en breu termini per les noves xarxes, i més específics. D'altra banda, sembla lògic pensar que el seu desenvolupament serà lent, també, per motius sociològics, ja que no té el component d'ostentació de l'estatus social visualitzable dels telèfons mòbils. A més, tant el temps com la renda disponibles per al lleure són i seran minsos en una societat atrafegada, amb nivells elevats d'atur i precarietat laboral i en època de retalls pressupostaris, com hem vist aquest matí, per arrodonir el dèficit públic.

Malgrat això, els grans capitals, entitats financeres, grups mediàtics, grups internacionals de telecomunicacions, operadors i indústries volen concursar per construir les noves xarxes, ja que saben que aquesta és la porta d'entrada per implantar-se a llarg termini com a nous operadors de telefonia bàsica. D'altra banda, encara que la tecnologia ja és prou madura, els equips es confeccionen pràcticament a mida del client i les xarxes poden anar evolucionant segons la demanda existent de cada servei. Dit d'una altra manera, el problema no és tecnològic, malgrat no existir un sistema consolidat per oferir la gamma completa de serveis de telecomunicacions. Avui l'opció és començar a construir l'obra civil i la infraestructura de cables de fibra òptica que connecti tots els indrets del territori que no canviarà. Aquestes són sinergies sempre utilitzables en el futur. A més de tota la inversió necessària, convé saber que el cost de l'obra civil és la part més important de qualsevol plantejament de cablejat, i significa més del 70% del total de la inversió.

Feta aquesta introducció, nosaltres voldríem exposar-los tres conclusions importants, que d'alguna manera resumeixen la part essencial del nostre discurs. Primera conclusió: les telecomunicacions són l'eix central de les modernes societats de fluxos. Segona conclusió: la Llei del cable obre la possibilitat de construir una xarxa de telecomunicacions per al nostre país alternativa de l'actual monopoli, i segurament que alternativa, fins i tot, d'un cert model territorial, i que pot esdevenir una valuosa eina per avançar en el cada vegada més apressant reequilibri territorial i econòmic de Catalunya; ahir mateix, en un altre tema, en una interpellació estava parlant del reequilibri econòmic, i els vaig dir: «Demà, quan parlem del cable, també parlaré del reequilibri econòmic i territorial de Catalunya, perquè, en definitiva, pot ser una eina per a aquest reequilibri territorial i econòmic.» I, finalment, i tercer –i segurament més important–: és hora de plantejar-se i reclamar competències plenes en telecomunicacions; és absolutament necessari per al nostre futur com a país.

Les esmenes presentades pel nostre Grup anaven en diferents línies; el cert és que en aquests moments no més queda viva l'esmena a la totalitat, però el que són les esmenes parcials han estat totalment retirades –retirades, consensuades, transaccionades o acceptades. Jo, de tota manera, sí que voldria fer un repàs a grans trets d'aquelles esmenes que havíem presentat. Per una banda, havíem presentat tot un seguit d'esmenes en temes lingüístics, que no eren les úniques: curiosament n'hi havia d'altres, però que no anaven precisament en el mateix sentit que nosaltres li havíem donat; amb les esmenes de temes lingüístics bàsicament volíem garantir que hi havia d'haver uns mínims –i, si fos possible, que aquests mínims no fossin tan mínims– en aquesta Llei que permetessin que el català no fos discriminat; no hem d'oblidar que en molts àmbits el català està minoritzat i en clara inferioritat de condicions i que algun dels aspectes que regula aquesta Llei poden ser claus per al desenvolupament de la llengua en la moderna societat que tenim a tocar i que no és altra que la societat de la comunicació i la informació. També plantejàvem, amb aquestes esmenes, una major relació entre demarcacions; som conscients que aquest és un dels temes en què estem més encasellats per la llei de referència espanyola; no estaria malament que, per motius lingüístics i culturals, hi poguéssim haver una major interrelació entre demarcacions –des de l'òptica nacional seria absolutament lògica–; ens condiciona, però, un altre cop una altra lògica que, potser, des del nostre punt de vista, no n'és tant. Un altre aspecte de les esmenes, i que en aquest sentit penso que ha estat extraordinàriament important per arribar al consens a què s'ha arribat en aquesta Llei, era el Consell Audiovisual de Catalunya; per nosaltres és molt important haver consensuat la regulació d'aquest Consell, i des del nostre Grup valorem molt positivament aquest fet, entre altres coses perquè, si s'ha fet un esforç important per aconseguir el màxim consens possible amb les entitats municipalistes, i aquest consens s'ha pogut traslladar avui aquí fins al Parlament, era lògic que aquest consell fos, d'una banda, reflex de tota la feina feta prèviament i, de l'altra, garantia de futur d'aquest mateix consens, i en aquest sentit reclamo d'alguna manera avui, aquí,

la possibilitat que, tenint en compte l'àmplia composició d'aquest Consell i les fonts diverses de què pot beure, sigui també fidel reflex de les forces polítiques: si hem estat capaços de consensuar la llei, siguem capaços després de treballar conjuntament. D'alguna manera, aquest és el missatge que voldríem donar.

També voldria reconèixer el paper testimonial d'algunes esmenes, esmenes que, evidentment, no podien ser aprovades o, en tot cas, si eren aprovades evidentment no tenien cap mena de futur legal, entre altres coses perquè, com he dit abans, hi ha una llei de referència, tal com vaig dir ahir també, que encasellava absolutament la llei. Però de vegades el paper que hem de jugar alguns grups parlamentaris és d'oposició, amb voluntat d'oposició i amb voluntat de govern, però també de canviar, intentar canviar o fer veure que hi ha coses que s'han de canviar, encara que en aquests moments no es pugui. I en aquest sentit algunes esmenes potser absolutament testimonials eren necessàries per demostrar que hi ha una altra manera de veure les coses i que, segurament, si haguéssim pogut legislar al nostre gust, hauria anat molt millor aquesta Llei, finalment.

Voldria destacar també dos aspectes importants per al nostre punt de vista –i amb això acabaria. No és casualitat, ja que això dissortadament passa en altres ocasions, que hem de legislar en funció del que altres han legislat abans, amb els dos inconvenients que això implica: en primer lloc, el marc ja està definit i, per tant, és limitatori per definició, i, en següent lloc, no tenim possibilitats de superar aquest marc, malgrat que de vegades, per interessos nacionals, seria bo de poder-ho fer. En segon lloc, tenint en compte que el reglament de la Llei per cable espanyola no ha estat encara desenvolupat, i vista l'actitud del Partit Popular, aquí en aquesta cambra i amb aquesta Llei, hem d'expressar la nostra preocupació –d'entrada preocupació, després ja veurem què serà–, preocupació que suggeriríem de compartir amb tots els grups i d'estar atents, perquè d'entrada no albira bones perspectives per a alguns aspectes, mínims si vostès volen, però per a alguns aspectes de la normalitat nacional. És evident que alguns grups d'aquesta cambra compartim i desitgem alguns mínims de normalitat nacional que d'altres no, i, en tot cas, sobretot tenint en compte que el reglament està pendent, deixem avui aquí expressada la nostra preocupació.

En tot cas, senyor president, el nostre Grup es reserva la possibilitat de retirar més endavant l'esmena a la totalitat, per qüestions tècniques, i, per tant, la meua intervenció acabaria aquí, però, en tot cas, després quedaria pendent el tema de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra... No hi ha torn en contra. Els grups parlamentaris poden fixar la seva posició: en primer lloc, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc agrair al senyor Benach i al Grup d'Esquerra Republicana que ens permetin, gràcies a no retirar ara l'esmena a la totalitat, poder intervenir, ja que, com a diputat novell, em vaig oblidar de reservar l'esmena a la totalitat, amb la qual cosa ara no hauria pogut explicar una cosa que crec que és important: com un grup que ha presentat una esmena a la totalitat, una esmena a la totalitat amb text alternatiu, i vint-i-quatre esmenes, passa a una situació de consens, bàsicament amb la resta de grups parlamentaris, excepte en algunes qüestions amb el Grup Popular, i pot avui dia afirmar que tenim una llei que més o menys és a satisfacció de tothom. I crec que la meva obligació aquí és poder explicar des de quina lògica, des de quina coherència, nosaltres hem pogut arribar, mitjançant el diàleg amb el Govern i amb el Grup majoritari i la resta de grups, a aquest consens.

La nostra valoració del Projecte de llei presentat pel Govern és la següent: en primer lloc, en aquest Projecte de llei es veuen dos blocs clarament identificables, un primer bloc que és el desenvolupament normatiu d'aquelles competències que la Llei de telecomunicacions per cable adjudica a la Generalitat, és un bloc que bàsicament, fins i tot en molts articles, és la traducció al català de textos de la llei estatal, un bloc que fins i tot permet molt poques esmenes, perquè tant des d'un punt de vista jurídic com tècnic està molt delimitat, i un segon bloc, que és aquell que regula la creació del Consell de l'audiovisual. És per això la nostra esmena a la totalitat amb text alternatiu; nosaltres creiem que era més pertinent fer dues lleis, una llei que fos aquella que desenvolupés la regulació de la telecomunicació per cable, en concret de les qüestions de televisió, i una segona llei específica, per anar a la creació d'aquell Consell de l'audiovisual.

En segon lloc, dels continguts del Projecte de llei fem la següent valoració: estem d'acord que les competències que es delega a la Generalitat enlloc d'estar regulades per decret ho siguin mitjançant llei; creiem que és un mecanisme més prudent, fins i tot estem contents que, aquesta llei, la puguem aprovar abans que el Govern de l'Estat hagi aprovat el reglament, i creiem que això ens protegeix més respecte a possibles normes, lleis o reglaments que puguin sortir del Govern de l'Estat. En segon lloc, valoràvem que era insuficient el desenvolupament dels principis inspiradors de la programació, fins i tot molt per sota d'aquells que informen la Llei de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En tercer lloc, hi havia un tractament de la qüestió de la pluralitat lingüística no satisfactori, i, evidentment, el Consell de l'audiovisual era únicament i exclusivament entès com un òrgan assessor del Govern, de lògica i de designació governamental, molt continuista del que havia estat al seu moment el Consell de la televisió, creat per decret el setembre del 95.

Des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds vàrem valorar que calia fer un esforç d'utilitzar la presentació d'aquest Projecte de llei com a instrument i excusa per obrir un diàleg –evidentment, en primer lloc, amb el

Govern i amb el Grup majoritari– per tal d'aconseguir una llei que millorés i garantís l'oferta audiovisual, la seva programació, que salvaguardés el pluralisme i evités possibles arbitrarietats o arbitrarietats que s'havien donat en el passat, respecte a les adjudicacions i concessions de les freqüències de ràdio i televisió, que és un dels principals instruments de què disposa el Govern de la Generalitat respecte a aquest sector. I és amb aquesta voluntat que vàrem obrir el diàleg amb el Govern, un diàleg en què nosaltres vàrem proposar dos possibles escenaris: l'escenari ideal del nostre Grup, coherentment amb el programa que vàrem presentar a les eleccions autonòmiques, era que volíem un consell a l'estil francès, un consell de la comunicació, diem nosaltres, o un consell de l'audiovisual, en poden dir altres, al qual el Govern delega les competències que té en aquesta matèria; o un segon escenari, de mínims per al nostre Grup, que era anar a crear un consell que fos alhora assessor i consultiu, però que tingués instruments reals d'influir i de mediatitzar l'acció governamental. Evidentment, el Govern i el Grup de Convergència van optar per la de mínims, i com que malauradament nosaltres avui dia no tenim la força suficient vam haver d'acceptar aquest escenari.

Amb tot, valorem, hi insisteixo, positivament l'esforç de diàleg, creiem i valorem que aquest diàleg ha estat en positiu, i és per això que nosaltres entenem que avui dia el Projecte de llei incorporant totes les esmenes acceptades i transaccionades, tant en el treball de la Ponència com en el treball de la Comissió, diguéssim, ha representat un salt qualitatiu respecte al Projecte de llei presentat. Avui dia tenim, per a l'aprovació pel Ple del Parlament, un projecte de llei que incorpora una ampliació dels principis que inspiraran la programació, i s'hi incorpora la promoció de la dona, per nosaltres un element fonamental, la defensa i preservació del medi ambient, la no-discriminació per qualsevol tipus de raó, i, a la qüestió de normalització lingüística, s'hi afegeix el foment de la cultura catalana, així com de la llengua aranesa. En la disposició addicional s'incorporen també com a articles d'aplicació, aquest article 3, és a dir, tot el referit als principis inspiradors de la programació, i, alhora, s'incorporen uns aspectes per nosaltres importantíssims i que modifiquen, en part, aquest Projecte de llei, que és que tot un seguit d'articles no tan sols afectaran els mitjans dependents de la Generalitat, els mitjans dels quals la Generalitat és autoritat concessionària, sinó que, alhora, també incorpora els mitjans radiofònics, els quals la Generalitat té el títol d'habilitar.

Un altre aspecte que s'incorpora en aquest Projecte de llei –i per nosaltres important– és tot el que afecta el Consell de l'audiovisual. A les nostres esmenes i a esmenes que han estat acceptades ens referíem que calia anar d'un consell assessor a un consell que, alhora, fos consultiu –aquesta esmena ha estat acceptada– i que aquest consell tingués autonomia funcional, aspecte aquest que també ha estat acceptat; que la seva composició no sols fos de designació governamental, que calia incorporar el món local i que calia també que el Parlament tingués veu a l'hora de decidir els seus integrants. L'acceptació d'aquests criteris ens permet parlar avui d'un consell menys governamental, i, sobretot,

d'un consell que incorpora, a part del Parlament, el món local, és a dir, que tindrà en compte els interessos i les opinions del món local en tot el que és l'opinió que pot formular aquest Consell sobre aspectes que afectaran molt directament la presència de la ràdio i la televisió local. I en les funcions –aspecte angular a l'hora de constituir el Consell– s'han incorporat, a proposta del nostre Grup i mitjançant transaccionals, que el Consell assessor informi amb caràcter preceptiu no vinculant dels projectes de llei, que emeti opinió respecte a l'hora de legislar per part del Govern, i, sobretot –i per nosaltres aquest és un element cabdal–, que el Consell sigui informat de les concessions i adjudicacions tant de ràdio com de televisió. Evidentment, la incorporació d'aquest nou apartat a les funcions del Consell permetrà evitar el que ha succeït en el passat, i especialment el que van ser les adjudicacions de la freqüència modulada, és a dir, un nivell d'arbitrarietat o de discrecionalitat per part del Govern fortament criticable, i que el nostre Grup ja en el seu moment va criticar; creiem que aquest pot ser un instrument i pot ser un element que eviti en el futur aquest tipus de situacions i que, alhora, pugui ajudar a salvaguardar el fet de la pluralitat.

Quines són aquelles propostes nostres en què no hem pogut arribar a un acord amb el Grup de la majoria, i a partir d'aquí que hem cregut convenient retirar? La primera, ampliar les funcions d'aquest Consell a la resta de mitjans de comunicació social, és a dir, que aquest Consell no tan sols afecti el que seria l'article 16.1 de l'Estatut, sinó també l'article 16.2. Un altre aspecte que nosaltres plantejàvem i que no ha tingut l'acceptació del Grup de Convergència i Unió, ha estat aquell que afectava incompatibilitats. I un tercer aspecte que el Consell fos informat també dels ajuts i avals que donés la Generalitat a les empreses concessionàries de ràdio i de televisió.

Amb tot, hi insisteixo, pel nostre Grup la valoració és positiva. Aquesta Llei ens permetrà tenir una radiotelevisió més digna, més plural, on els poders públics, alhora, puguin ser menys intervencionistes a aquest respecte. Fem també una valoració positiva de la voluntat i capacitat de diàleg del Govern, del Grup de Convergència i Unió; vull, en aquest sentit, i a nivell de l'experiència personal, felicitar també l'actitud del senyor Codina a l'hora, diguéssim, d'intentar trobar sempre solucions allà on hi havia atzucacs, amb nosaltres i amb la resta de grups. Creiem que hi ha un canvi qualitatiu en l'actitud de Convergència i Unió i en l'actitud del Govern respecte a les qüestions que afecten la comunicació, sempre tan sensibles i sempre tan delicades. Aquest ha estat important, el fet, i sobretot el fet respecte al passat, i sobretot creiem que això és un bon precedent per al futur. Perquè –i amb això acabaré la meua intervenció– cal ser conscients que ahir vam fer un debat sobre una moció, que afectava la televisió per ones, la televisió local per ones, avui fem aquest debat; però evidentment estem als inicis dels debats que hi han d'haver, perquè tot això de la televisió, sent important, no és el més important de tot el que seran les telecomunicacions per cable. Caldrà discutir quan, qui, com es cablejaran les nostres ciutats, com es garantirà que el cable sigui un servei universal, com omplirem

aquesta multitud de nous canals que aniran apareixent, com aquí marquem diferències entre el públic i el privat. És a dir, hi ha tot un seguit de debats de futur pendents i és per això que valorem i, diguéssim, esperonem el Grup de la majoria, el Govern, a seguir amb aquest clima de diàleg.

Per tot això el nostre Grup donarà suport al Projecte de llei amb totes aquelles esmenes acceptades i transaccionades. I, per últim, voldria acabar, demanaria al Grup Popular que per sentit comú, per sentit de la sensatesa i de l'oportunitat, retressin les seves esmenes, especialment aquelles que afecten la pluralitat lingüística, i se sumés a aquest consens.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari Popular per posicionar-se sobre l'esmena a la totalitat d'Esquerra Republicana de Catalunya. No es posicionen...?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyor president, és que m'havia distret quan, des d'allà, no sé què feien, unes castanyetes, així (*rialles*). Senyor president, lo Grup Popular, també per economia de temps, farà un únic posicionament quan defensi les cinc esmenes que manté al text articulat.

Però, a més, senyor president, si m'ho permet, nosaltres, en virtut de les paraules que s'han manifestat, senyor president, el portaveu d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, voldríem aprofitar esta oportunitat per a manifestar-li que amb molt de gust recollim i alabem la seua manifestació. Però, en tot cas, precisar-li que la sensatesa i el sentit comú no estan íntimament lligats que retiréssim o no unes esmenes, sinó que són qüestions totalment diferents.

El president

Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, acumularé en una única intervenció també l'explicació de vot del Grup. Senyor president, avui, com comentava l'honorable conseller, ens trobem davant d'una llei notablement important. De fet, sota el nom de Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, ens trobem amb dos projectes estratègics relacionats amb el món de la comunicació: el Projecte de cable i el Projecte del Consell audiovisual.

De fet, l'esmena que presentàvem a la totalitat es fonamentava bàsicament en dos aspectes. En un primer lloc, perquè pensàvem, i encara pensem, que els dos projectes eren prou importants per ser objecte cadascun del seu propi projecte de llei; i, en segon lloc –com explicaré més endavant–, el concepte de Consell

Audiovisual de Catalunya que proposàvem era un model molt diferent a l'inicial del Projecte de Llei.

Començava la meua intervenció fent referència a la importància d'aquesta Llei. Efectivament, avui el món de la comunicació, i en especial el món de la comunicació audiovisual, ha esdevingut un factor estratègic que, de fet, travessa el conjunt de la societat, que condiciona en bona part el desenvolupament de la mateixa societat i que està marcant, a més, el ritme a vegades frenètic i de difícil conducció de la mateixa evolució de les nostres societats. Nicholas Negroponte en el seu llibre *El món digital* afirma que estem passant d'una societat centrada i relacionada a partir dels àtoms a una altra relacionada pels bits. Aquest és, segons Negroponte, el gran canvi que estem vivint i que viuran les nostres societats. Ens trobem, de fet, en el pòrtic de l'era de les societats de la postinformació i els canvis que avui comencem a veure, a sentir, a intuir, modificaran les condicions de vida, les maneres concretes de viure i de treballar, modificaran també les relacions socials i globalitzaran encara més un món cada vegada més interdependent i possiblement, i malgrat alguns informes –al meu parer– excessivament optimistes, separaran un món que a hores d'ara ja està prou dividit i fragmentat.

He volgut fer referència a aquest llibre perquè assenyalava un nord, uns escenaris que, al meu parer, condicionaran el futur del món de la informació i de la comunicació. Per això mateix, aquesta Llei, tot i les limitacions constitucionals derivades del marc legal que assenyalava el senyor Benach, tenen aquesta importància estratègica. Per això és tan significatiu el model audiovisual i tan important el model d'autoritat audiovisual. Pels socialistes, una política audiovisual ha de centrar-se en les següents prioritats: promoure i assegurar unes televisions públiques de qualitat. Ens trobarem, en el futur, amb la possibilitat d'escollir trenta, quaranta, cinquanta televisions, canals, de tot tipus i alguns molt lluny de la qualitat esperada i sotmesos a la lògica del negoci privat. En aquest context, hem d'assegurar que les televisions públiques siguin pluralistes, que abonin els valors democràtics, la promoció cultural, educativa i convivencial del país, que gaudeixin d'una credibilitat i legitimació pública i que, per tant, siguin transparents, objectives, plurals i lliures. En segon lloc: desenvolupar una indústria audiovisual forta, estable i competitiva, peça clau per sostenir i reforçar el nostre sistema cultural. Tercer: impulsar la recerca tecnològica i els canvis derivats d'aquesta; en certa manera, acompanyar la mutació tecnològica que viurem sense precedents; vetllar per la democratització i la universalització del món audiovisual, tasca difícil en un context marcat cada vegada més per la desreglamentació i per la concentració i l'oligopoli que s'estan produint en els mons dels *media*.

En aquest context de prioritats polítiques hem de situar la Llei del cable i el Consell Audiovisual. El cable, com vostès saben, ha estat utilitzat i desenvolupat prioritàriament al Canadà, als Estats Units, a Bèlgica i en un segon nivell a Gran Bretanya, Alemanya. L'aplicació futura del cable incidirà bàsicament en tres aspectes: el primer, com a factor fonamental en el progrés

dels sistemes de la televisió i en la nova organització que viurem en l'espai audiovisual; segon, com una tecnologia privilegiada per la constitució dels serveis integrats de comunicació; i en tercer lloc, com a catalitzador de desenvolupaments de les indústries d'electrònica, telemàtica i de comunicacions.

En el present Projecte de Llei –i en som conscients tots plegats– les possibilitats reals de decisió sobre operadors, concessionaris i criteris estaven molt mediatitzades per la Llei 42/95, del 22 de desembre. Aquesta Llei, pendent encara –com han esmentat els oradors precedents–..., està encara pendent de reglament, però aquesta Llei 42/95 marca els criteris bàsics i els aspectes generals del cable, assenyalant, però, els àmbits propis que ha de reglamentar cada autonomia. Des d'aquesta òptica i des d'aquestes limitacions, creiem positiu el fet, primer, d'evitar situacions de domini de mercat, establint un marc de relacions transparents que respectin igualtat en el tracte entre l'operador i els programadors independents; segon, la incorporació a la xarxa de cable de la radiodifusió de cada municipi; tercer, l'extensió a les xarxes de cable de la normativa vigent per a la televisió difosa per ones terrestres, i tots aquells aspectes que hem treballat amb la Comissió referents al pluralisme lingüístic i cultural del nostre país, a la normalització lingüística i a la promoció de la cultura catalana i aranesa.

Les nostres esmenes parcials, que han estat transaccionades durant els treballs de la Ponència, no diferien substancialment de la primera part d'aquest Projecte de Llei i ha estat relativament fàcil arribar a un acord. Les diferències bàsiques, però, i que justificaven l'esmena que hem retirat de retorn, feien referència a la segona part de la Llei, al Projecte de Consell de l'audiovisual. El text finalment acordat es queda a mig camí entre el Projecte de Llei i el nostre projecte. Simplificant una mica, hem passat d'un model present en el Projecte de Llei, de consell assessor depenent únicament de l'Executiu, a un altre en el qual els representants seran elegits a terços pel Parlament, el Govern i les institucions municipalistes. Aquests canvis i d'altres que s'han produït durant els treballs de la Ponència, ens han portat a fer possible el pacte i l'acord final.

Les esmenes que nosaltres presentàvem se situaven en una altra lògica: nosaltres proposàvem un consell audiovisual en la línia de la proposta de la comissió especial per als continguts televisius del Senat que va treballar en la passada legislatura; Comissió coneguda popularment com Comissió Victòria Camps. Aquella proposició recomanava la creació d'una autoritat independent destinada a exercir les funcions d'assessorament, d'estudi, de vigilància i control i de comunicació amb la societat. En aquell estudi, acordat per tots els grups presents en el Senat, s'insistia en el fet que aquests consells de l'audiovisual haurien de ser «institucions amb una direcció i gestió encarregades a experts o tècnics designats amb la major objectivitat possible a fi que puguin actuar amb independència respecte a les autoritats públiques, siguin governamentals o parlamentàries» –i estic llegint– «i respecte als poders econòmics, empresarials o financers vinculats a la indústria audiovisual»; així es podrà garantir la pluralitat,

l'autonomia i la imparcialitat de l'organisme i impedir la interferència del Govern de torn en el sector audiovisual.

Malauradament, aquell projecte acordat a la comissió del Senat, de què també cal recordar que el diputat Codina formava part, va quedar frenat per les eleccions generals anticipades.

Amb el text acordat per la Ponència, ens hem quedat a mig camí; en no ser un organisme autònom o independent, en no ser elegit tot ell pel Parlament, no podem dir que sigui una autoritat independent. D'altra banda, les funcions són sensiblement menors a les recomanades per la Comissió del Senat; són, però, superiors, notablement superiors, al text inicial, especialment en els aspectes de consulta, elaboració d'informes i sobre la informació sobre les concessions i adjudicacions. Entre el Consell Assessor vigent, que quedarà derogat, entre el Consell proposat en el Projecte de Llei i el que finalment s'ha acordat a la Ponència hem fet un primer pas important i significatiu en aquest món audiovisual, i per això nosaltres donem suport al treball fet per la Ponència i en la Comissió.

Senyor president, senyores i senyors diputats, res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió... No hi ha pronunciament? *(Pausa.)*

Abans de passar a votació l'esmena a la totalitat d'Esquerra Republicana de Catalunya, i atès el suggeriment del senyor Benach, que ha previst la possibilitat de pronunciar-se sobre la retirada de l'esmena –veig que s'aixeca–, li dono la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Moltes gràcies, senyor president. Evidentment, seria d'una illògica «aplastant» no retirar l'esmena a la totalitat en aquests moments. Jo voldria aprofitar l'avinentesa, en qualsevol cas –no ho he fet abans perquè també m'hauria semblat incoherent del tot– per agrair l'esforç que s'ha fet per part de tots els membres de la Ponència, del senyor Codina i de la resta de membres d'aquesta Ponència, per la feina feta i pel consens a què s'ha arribat. Lògicament, vist com ha anat tot plegat, retirem l'esmena a la totalitat.

El president

Retirada l'esmena a la totalitat, no procedeix la votació, i passem ara al debat de les esmenes del Grup Popular. Per defensar aquestes esmenes, per presentar-les i defensar-les –són esmenes als articles 5 i 6–, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Senyor president, senyores i senyors diputats, si em permet el president, defensaré conjuntament totes les esmenes reservades, que són la 19, 20, 27, 29, 32 i 34.

Primer desenvoluparé cinc punts que, a tall de resum, donaran a entendre el que serà el nostre posicionament.

En primer lloc, nosaltres ens felicitem –i crec que no som els únics que ens felicitem, sinó els mateixos grups també– pel fet de poder fer realitat aquesta llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable; ens felicitem també per la celeritat a tenir aquesta llei; ens felicitem també pel clima de diàleg i consens en la tramitació d'aquesta llei, i finalment, ens felicitem perquè moltes de les esmenes que vàrem presentar queden recollides en el text final del Dictamen. Ens preocupa, en canvi, tal com queden dos articles del Projecte, concretament el cinquè i el setè, perquè, en opinió del Grup Parlamentari Popular, ambdós tenen clarament elements ingerents i el que això suposa de manca de llibertat. Aprofundiré en aquests cinc punts.

Per nosaltres era ineludible aconseguir per a Catalunya, en el termini més breu possible, una llei d'àmbit autonòmic en matèria de telecomunicacions per cable. No hem d'amagar que el Projecte presentat no ens va semblar el millor possible, ni de bon tros, però l'esperit del Grup de la majoria i de la resta de grups ha estat suficientment obert, suficient de diàleg i amb ànim de consens, la qual cosa ha facilitat el treball i, sobretot –i penso que és de ressaltar–, ha animat el treball parlamentari. És per això que felicitem el Grup de la majoria, felicitem també el clima i, molt especialment, felicitem el ponent, el diputat senyor Codina.

Per nosaltres també en aquesta Llei havien de quedar clars tot un seguit de principis contemplats en el programa amb què vàrem presentar-nos a les eleccions autonòmiques, que podríem resumir en pluralisme i en una decidida aposta per la societat civil. Aquests principis serien: despolititzar la funció pública; separar Govern de Parlament; defensa de totes les llibertats, ens agradin o no; no-ingrència de l'Administració pública en la societat civil; desregularització de la iniciativa privada; facilitar l'activitat als qui generen riquesa; donar el màxim protagonisme als usuaris –en aquest cas, telespectadors– i als professionals –en aquest cas, periodistes–, i l'especial cura en la protecció dels infants i els adolescents. En el fons, defensar la societat civil davant el Govern; en el fons, creure en el pluralisme; en el fons, creure en la llibertat, i en el fons, no tenir por de l'individu com a tal ni quan s'agrupa.

Fruit d'aquest esperit que abans he esmentat, considerem suficientment recollits molts d'aquests principis, però ens hauria agradat avançar més. Tal com és i ha estat el posicionament del nostre Grup en els debats dels diferents projectes de llei presentats a aquest Parlament, volíem una llei gens intervencionista; volíem una llei que creés un consell audiovisual amb caire assessor i consultiu, de perfil molt més professional, amb una regulació més completa i definitiva i estructurada i amb una clara adscripció –Presidència, en aquest cas– des del Govern; on trobàvem a faltar les entitats municipalistes, i ja hi són; on trobàvem a faltar la intervenció del Parlament en els nomenaments, que ja hi és; on trobàvem a faltar els professionals, com el Col·legi de Periodistes, les facultats de Ciències de la Informació, que encara no hi són, i on, finalment, trobàvem a faltar els telespectadors, i sembla que la seva absència anirà per llarg.

En altres qüestions, però, érem molt més ambiciosos. Nosaltres –ja ho he dit abans, i ho torno a repetir– sempre hem confiat en la societat civil i en el pluralisme, i és per això que, malgrat la intenció de consensuar la Llei, mantenim les esmenes que defensem.

L'article 5, un dels esmentats, el considerem, com a mínim, innecessari, quan no burocràtic i intervencionista; no aporta res quant a seguretat jurídica ni de l'operador, ni del programador independent, ni dels usuaris. Quina és, doncs, la seva finalitat? Fa una certa flaire de recel de llibertat i de paternalisme, i una vegada més pot ser que el Govern consumeixi el temps d'aquells que creen riquesa amb tràmits innecessaris.

Pensem i recordem a la cambra –pot ser interessant– que hi ha dos principis fonamentals de Govern. El primer és que, quan una cosa ja funciona i funciona bé, el millor és que el Govern no s'hi fiqui, no fos cas que l'espatllés. I el segon: s'ha de legislar com si governés l'oposició; i pensin en aquest article, segons qui governés.

En l'article setè, l'altre esmentat, ens costa d'entendre si acceptem la pluralitat com un bé, no com una imposició, ni com un càstig, ni com un problema; ens costa d'entendre si considerem l'oficialitat de les dues llengües de Catalunya, consagrades en el nostre Estatut, i ens costa d'entendre si creiem no ja en la llibertat lingüística, sinó simplement en la llibertat *per se*. No ens agraden les imposicions, les imposicions dels poders públics, ni les d'abans ni les que es poguessin produir ara; no ens agraden les quotes ni els percentatges. Ens agrada, i cada vegada més, la llibertat. (*Remor de veus.*) El Grup Popular sempre ha defensat i defensarà el foment, el respecte, el prestigi, l'impuls de l'ús social del català, però sempre s'ha oposat i s'oposarà a qualsevol mesura que representi imposició coactiva en el terreny lingüístic. Menció especial mereix l'article setè, apartat quatre. Ja quasi no és una qüestió de pluralisme lingüístic; és possiblement una qüestió, simplement, d'aquesta paraula que els ha agradat tant, de «llibertat». Entenem que ni el Govern ni el Parlament tenen per què ficar-se en qüestions que pertanyen a la lliure decisió dels actors socials en el seu àmbit privat.

Per tot l'exposat, i fruit del que creiem que és un respecte escrupolós de l'esperit i la lletra de la Constitució i de l'Estatut, el nostre Grup Parlamentari demana el recolzament d'aquesta cambra a les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades i senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, senyores i senyors diputats, pujo avui novament a la tribuna, en representació del Grup de Convergència i Unió en aquest moment, per fer un torn en contra de les esmenes que acaba de defensar el Grup Popular, i al mateix temps, senyor president, ja li anun-

cio que faré, acumularé el torn de posicionament, i amb una sola intervenció ho podríem deixar enllestit.

I pujo, a més, amb una sensació agredolça. Dolça, ha quedat clar, queda clar, perquè de la forma que s'ha anat produint el debat, en ponència, en comissió, passadissos, al carrer, per telèfon, hem aconseguit un avenç important; hem aconseguit que una llei..., ahir n'aprovàvem una per unanimitat, que era la Llei del Pla estadístic de Catalunya, una llei molt tècnica –i així ho dèiem, i així ho reconeixíem tots els que hi vam intervenir–, però la d'avui és una llei que té una forta càrrega social, una forta càrrega política, i tot i així hem aconseguit un ampli consens de tota la cambra –gairebé de tota la cambra. Això seria la sensació dolça.

La sensació una mica agra és no haver-ho aconseguit en la seva totalitat, des del respecte, òbviament, des de l'agraïment a la defensa ideològica, que està pel damunt dels pactes, des d'aquest respecte i d'aquest reconeixement li faré el torn en contra, en la línia d'expressar-li per quines raons no hem pogut arribar finalment a assumir sis esmenes només, que és el que ha quedat viu.

No vull deixar de dir que encara tinc l'esperança que després d'aquesta intervenció, havent fet com ha fet el discurs el Grup Popular, després d'haver fet el discurs encara reflexionessin en la possibilitat de retirar-la. L'objectiu de la manifestació pública del seu posicionament s'ha efectuat lliurement, des de la màxima llibertat, com vostè recordava, i hi hauria la possibilitat, encara, que fes aquest gest; que, si no el fa, està en el seu perfecte dret i, per tant, cap més comentari. Però el convido, en aquests minuts que queden encara, abans de la votació, a..., si poguéu fer aquest punt de reflexió.

Com vostè deia, hi havien, hi han, bàsicament, en aquest grup d'esmenes, dues qüestions molt i molt centrals i molt identificades. Una, el que vostè en diu «de màxim respecte a la llibertat», en aquest cas dels operadors, per a poder actuar amb una plenitud que, des de la seva perspectiva, tal com està redactat el text del Projecte, li dona la sensació que no és prou. Aquest és el posicionament pel que fa referència a la primera part, al primer grupet de les esmenes. Jo podria fer-ho –però per no cansar la cambra no ho faré–, llegir o fer adonar les senyores i els senyors diputats que, amb una lectura acurada del text del Dictamen, tinc tota la sensació que aquesta cautela que vostè posa en el moment que planteja les esmenes és excessiva, sota el meu punt de vista, perquè, en definitiva, què diuen?, què diu el text?: que haurà de donar-ne compte a l'òrgan competent –haurà de donar-ne compte. És a dir, em sembla que el gest que se li demana, doncs, no podia arribar a tenir el qualificatiu d'intervencionista; però és igual, si vostès continuen pensant que això és així, és lògic que mantinguin l'esmena. D'aquí la meua reflexió, de vejam si en un debat parlamentari que del que es tracta és d'això, de parlar, doncs, som capaços, uns als altres, de convèncer-nos, sobretot quan una llei com aquesta hem reconegut tots que té una càrrega social i política molt important.

I l'altre aspecte és molt més delicat, des de la nostra perspectiva és més delicat, perquè vostès, aquest punt de reclam a la llibertat, el porten fins a l'extrem de voler limitar en el text quina és la garantia que el Govern posa per al tema del català. I fan una esmena, jo diria, que, si haguessin conegut el text final, és a dir... –i vostè em corregirà, i no tindrà cap inconvenient a retirar-ho si és que no és així–, però tal com està ara en aquest moment el text, que regula no només el que ja preveia el text inicial, sinó que garanteix que hi hagi el 50% en català, m'imagino que per aquesta lògica vostès haurien fet una esmena, diríem, amb més èmfasi, perquè avui, tal com en aquest moment està el text del Dictamen de la Comissió, aixeca el llistó de com estava inicialment. Per tant, amb aquesta lògica, probablement, doncs, vostès haurien fet amb major èmfasi una defensa de la seva esmena, i amb més contundència.

Aquí, és clar, és... Jo ja ho entenc, que és molt difícil poder-los convèncer, perquè és el nucli fonamental d'aquesta Llei –un és l'audiovisual i l'altre és aquest–, i és el que volem, que es garanteixi al 50%; i vull que –si em permeten les senyores i els senyors diputats– quedi molt clar que, quan parlem del 50%, parlem del 50% del 50%. És a dir, hi ha una reserva del 50% per a qüestions europees, per entendre'ns, i, de l'altre 50%, que pot ser en alguna de les llengües oficials de Catalunya, nosaltres diem..., ha quedat finalment, gràcies a una esmena d'Esquerra Republicana i una transacció entre tots els grups, que no sigui..., que sigui el 50% d'aquest 50. És a dir, estem parlant del 25% de reserva garantida en català.

Aquesta ha sigut la discrepància i aquesta ha estat la meva primera expressió en pujar a la tribuna, de sensació de no prou satisfacció; m'hauria agradat molt més que hagués estat possible que hagués sortit amb la majoria de tots els grups. Com vostè ha reconegut, el treball que s'ha fet, l'estil que s'ha emprat, podia conduir fins a cert punt a albirar aquesta esperança.

Pel que fa al torn en contra, no em quedaria res més a dir. Només, una altra vegada, invitar-los a la reflexió, perquè insisteixo que crec que l'objectiu l'han acomplert. Han fet el discurs, queda recollit, estudiïn encara la possibilitat, d'aquí fins a l'acabament d'aquest debat, de retirar-les.

Per la resta, és una llei que jo ara no entraré, com han fet els altres grups, a explicar les seves esmenes, sinó que faré un comentari més genèric. Esquerra Republicana ha fet una explicació i una anàlisi molt acurada de quin és el món actual, no tant pel que fa referència a la Llei que ens ocupa en aquest moment i al debat que ens ocupa en aquest moment, sinó en relació amb la Llei estatal i quines seran les conseqüències i quin marc és el que ens trobarem, i que és un marc que ens ha de preocupar i que hem d'estar sobretot amatents sobre què és el que passarà; però, en definitiva, l'acord final ha sigut absolut i, per tant, res a dir-hi.

Pel que fa referència als comentaris d'Iniciativa per Catalunya, voldria deixar molt clar que en aquesta Llei s'ha arribat a un consens total, com veuen, pràcticament total, però perquè les lleis arribin a un acord total s'han d'iniciar d'una manera determinada: algú ha

de començar a treballar el tema, algú ha de presentar les esmenes i algú ha d'estar predisposat a la negociació. En aquest cas, vull fer un reconeixement públic a Iniciativa per Catalunya - Els Verds perquè va estar el primer grup que va tenir la voluntat i la possibilitat que, amb el diàleg, amb la negociació, amb les renúncies que tot això suposa, finalment fos l'eix vertebrador del que seria el text final.

Esquerra Republicana, molt immediatament, s'hi va poder afegir, és a dir, vam trobar molt ràpidament punts de contacte. Al Grup Socialista hi havia diferències substancials –el diputat Carbonell ho explicava–: hi ha una primera part de la Llei en què era fàcil, diríem, posar-se d'acord. Per què? Perquè era clar que hi havia un model, que era el que presentava el Govern i que el Grup de la majoria el vam defensar i el vam portar fins a l'última conseqüència, de, en una sola llei, parlar del que seria el desenvolupament de la Llei del cable aplicat a Catalunya, per una banda, i, per altra banda, la creació del Consell Audiovisual a Catalunya. Iniciativa per Catalunya no va dir-ho, va fer-ho; va presentar dos textos i el Grup Socialista, sense presentar dos textos, explicava que el seu model anava més en aquesta línia.

Per tant, pel que fa referència a la primera part, no hi havia grans punts de desacord i va ser fàcil posar-nos d'acord. Hi havia una altra part, tota la que fa referència al Consell Audiovisual, en què estàvem absolutament oposats. És a dir, l'expressió que el diputat Carbonell diu: «Home, hem trobat un punt mitjà entre l'un i l'altre» ho hem trobat en el conjunt de la Llei, però precisament en aquest punt hem de reconèixer que eren models molt diferenciats. Vostès pretenien un Consell amb unes característiques determinades i el que pretenia el Projecte de Llei era diferent, i ho ha relacionat amb la Comissió del Senat, que va ser una mica la que va inspirar què és el que s'havia de fer en tot això, la Comissió de continguts televisius. La Comissió de continguts televisius, que va acabar els seus treballs al final amb unes jornades on la participació de tècnics i experts va ajudar a arrodonir les conclusions, anava més en la línia que vostè apunta que no pas com finalment quedarà el text; això és cert, però jo li ho puc dir perquè, conjuntament amb un altre..., l'honorable conseller de la Presidència deia: «Un diputat d'aquesta cambra que en aquell moment era senador...», érem dos diputats d'aquesta cambra senadors, que els dos estàvem en la mateixa comissió, el senador Roig i qui els parla. Doncs bé, aquella Comissió va néixer com una comissió d'estudi, va fer una bona feina i va acabar amb unes conclusions, conclusions d'una comissió que ningú ha portat a terme, ningú, ni el Govern de l'Estat, avui per avui, ni cap comunitat autònoma.

Catalunya, en aquesta oportunitat, també ens hem avançat i hem creat un Consell Audiovisual en la forma que ens ha semblat que podia ser operatiu avui per avui, sense renunciar que l'evolució dels temps i tot plegat, el mapa polític, més que polític el mapa televisiu: tal com quedin les televisions locals, les televisions per cable, etcètera, com quedi tot plegat pot fer reflexionar i en un altre moment poder anar una mica més enllà, però ens sembla sincerament que on hem arribat

1010

és un punt de trobada, que ens hi podem sentir a gust tots i per bastant de temps, fins i tot el Grup Popular, que en aquest tema no hi ha mantingut cap tipus de reserva ni cap tipus d'esmena.

Per la resta, senyor president, només em queda, després que la brillant exposició que ha fet el conseller explicant la Llei i tot el que han dit la resta de ponents dels altres grups parlamentaris, seria absurd per part meua endinsar-m'hi encara més.

Vull acabar, doncs, en el capítol d'agraïments, que em sembla que, si sempre és important, en aquesta ho és d'una manera especial; ho ha sigut l'actitud de tots els ponents, el senyor Guillot, el senyor Carbonell, el senyor Benach, en el cas del Grup Popular una mica repartit entre els tres que hi han hagut al llarg del debat —el senyor Ariza..., i finalment el representant que..., el senyor Francàs, que ha actuat avui i el darrer dia de la Comissió—; ha sigut també molt important la col·laboració dels serveis de la cambra, tant de la lletrada com del secretari, i d'una forma especial, perquè no seria just que ho amagués, ho ha estat l'actitud de la Conselleria de la Presidència, del seu conseller i del seu secretari general, que em van donar des del primer moment l'encàrrec de trobar el consens necessari perquè en una qüestió tan delicada com ja s'ha dit en aquest moment, tan delicada com és el tema de la televisió per cable, s'aconseguís el màxim consens possible.

I, senyor conseller, s'ha aconseguit, i espero que, finalment, el Grup Popular encara pugui reflexionar i afegir-s'hi.

Senyor president, senyores i senyors diputats, conscients, n'estic convençut, tota la cambra del que farem en aquest moment, els agraeixo la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Consumits el torn a favor i el torn en contra de les esmenes del Grup Popular, procedirem a la votació d'aquestes esmenes.

Per tant, anem a votar les esmenes als articles 5 i 7, presentades pel Grup Popular.

Els vots a favor d'aquestes dues esmenes, que es posin dempeus. (*Alguns xiulets en un sector de l'hemicicle.*)

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup Popular han estat refusades per 13 vots a favor i 98 en contra, sense cap abstenció.

Abans de passar a la votació del text del Dictamen, del qual ja no queda cap esmena viva, caldria que el secretari primer donés lectura a les esmenes tècniques que hi ha a l'article quart i a la disposició transitòria. Per favor, senyor Escudé, procedeixi a la lectura.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Es tracta de dues esmenes tècniques diferents. La primera és a l'encapçalament de l'article 4 i diria així: «1. Sens perjudici de les obligacions que estableix l'article 11 de la Llei 42/1995, de 22

de desembre, de les telecomunicacions per cable, l'operador de cable té les obligacions següents:

»a) Distribuir a tots els abonats connectats a la xarxa els serveis de difusió següents: »Primer, els serveis de radiodifusió de gestió directa. Segon, els serveis de...»

El president

Facin el favor de guardar silenci, per respecte a la lectura.

El secretari primer

»Els serveis de difusió de titularitat municipal que pertanyin a la mateixa demarcació, si llurs titulars ho sol·liciten. Tercer, tots els serveis de radiodifusió i televisió que la Generalitat qualifiqui d'interès públic.

»b) Reservar, com a mínim...» i a partir d'aquest moment el text ja és idèntic al que apareix al Dictamen.

I l'altra esmena tècnica modifica la disposició transitòria, que tindria el següent redactat: «Tots els titulars de les xarxes de televisió per cable que disposin de títol habilitant s'han d'adaptar al que estableix aquesta Llei. Amb aquesta finalitat, han de presentar un programa d'adaptació en el termini de sis mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei o bé conjuntament amb la presentació de la sol·licitud de participació en el concurs corresponent. Aquest programa ha d'ésser aprovat, si escau, per l'òrgan competent. La plena adaptació al que estableix aquesta Llei s'ha de fer en un termini màxim de tres anys des de l'entrada en vigor de la Llei de l'Estat 42/1995, de telecomunicacions per cable.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Aquestes esmenes tècniques les podem considerar aprovades per assentiment de la cambra? (*Pausa.*) Si és així, passàrem a votació del conjunt del text del Dictamen, és a dir de l'article 1 a l'article...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Votació separada?

El Sr. Curto i Casadó

Votació separada dels articles 5 i 7, los dos conjuntament.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Curto i Casadó

I, a més, senyor president, per una qüestió d'ordre, este diputat li voldria demanar la paraula, sense que això signifiqués un abús en este moment de la meua intervenció, perquè este portaveu, senyor president, és conscient que no pot interrompre les votacions, però també demanaria a la presidència, i, en tot cas, a algun dipu-

tat d'algun grup parlamentari, que ens deixin expressar la nostra llibertat de vot, perquè si quan un grup parlamentari rep algun xiulet en relació amb el sentit del vot, i els que no sabem xiular, senyor president, hem de portar «pitos» aquí dins, carraus i coets, sembla que entràriem en una dinàmica que no convindria massa a la seriositat del Parlament.

El president

Senyor diputat, tindrà tot el dret a l'explicació del seu vot, que és un torn que correspon a tots els grups.

Anem a la votació. D'acord amb la petició que vostè m'acaba de fer, anem a votar primer... (*remor de veus*), anem a votar primer tots els articles de la Llei i les disposicions transitòria i final, menys els articles 5 i 7, i després votàriem aquests dos articles, d'acord amb la votació separada que m'ha demanat.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb tots els articles de la Llei, llevat dels dos que farem votació separada, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Tots els articles de la Llei, menys els que ara seguidament votarem per separat, han sigut aprovats per unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

I anem ara a votar, d'acord amb la petició del Grup Popular, els articles 5 i 7 de la Llei.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text dels articles 5 i 7 de la Llei que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra? (*Alguns xiulets en un sector de l'hemicicle.*)

Abstencions? No hi ha abstencions.

Els dos articles amb votació separada, el 5 i el 7 de la Llei, han sigut aprovats per 101 vots a favor i 14 vots en contra.

Per tant, queda aprovat definitivament el Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable pel resultat que acabo d'indicar.

I, consumit el temps del debat d'aquesta Llei, recupereu el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

El divuitè i dinovè punts de l'ordre del dia són dues mocions subsegüents a la interpellació al Consell Executiu, sobre la política lingüística, un, i sobre normalització lingüística, l'altre, que tramitem conjuntament. Per presentar la primera, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, amb el seu permís, faríem la defensa de la nostra Moció i, si la presidència s'hi avé, ens posicionàriem també sobre la Moció següent, que és del Grup de Convergència i Unió i que fa referència exactament al mateix tema.

El president

D'acord.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyories. D'ençà de l'aprovació de la Llei de normalització lingüística, el 1983, els acords d'aquest Parlament en matèria de normalització lingüística són acords que han estat sempre fruit del consens, fruit de la unanimitat; han estat l'expressió de la voluntat dels grups parlamentaris i, quan un text ha estat presentat, després, a través d'esmenes, en primer lloc, més endavant a través d'esmenes transaccionals, sempre s'ha procurat evitar els vots en contra, al Parlament de Catalunya, en iniciatives vinculades a l'àmbit de la política lingüística.

Aquesta actitud final de consens i d'acord comporta un estat d'ànim favorable al diàleg, un comportament de grup procliu a l'entesa, conscient que per arribar a acords cal cedir una mica en les posicions pròpies de cada grup i que, per fer cap a una situació que sigui l'expressió més aproximada de l'opinió majoritària de la societat tots hem de cedir en alguns dels nostres punts. En conseqüència, doncs, en política lingüística, tancar-se al diàleg, atrinxer-se en l'autisme de sigles, buiqueritzar-se en posicions ultraminoritàries, és posar-se de manera voluntària al marge de la majoria de la societat catalana, al marge del consens bàsic i, doncs, en contra de l'entesa desitjable. I la llengua a Catalunya és un tema clau, fonamental i delicat, i ho és perquè afecta la identitat col·lectiva i els sentiments personals, i jugar amb això seria molt perillós. És per aquest motiu que voldríem que en aquesta Moció es produís el mateix consens que en ocasions anteriors, motiu pel qual manifestem la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya de negociar tant com sigui possible per arribar a entendre'ns.

Els quatre punts de la nostra Moció s'inicien amb un punt relatiu a la unitat de la llengua catalana, una unitat que ha estat, de temps ençà, repetidament qüestionada, i em permetran que els llegeixi un text. Diu així: «Des del 1979 no han faltat veus favorables a la fragmentació lingüística, amb argumentacions del tot irracionals que mai no han obtingut el suport de la comunitat científica. Filòlegs romanistes d'arreu del món sempre han coincidit a considerar com a única la llengua que s'estén de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó i la ciutat de l'Alguer, a Sardenya. En qüestions de llengua, és convenient que l'acció política estigui d'acord amb el coneixement científic.» He d'advertir-los que aquesta afirmació no és pas una part de la declaració ideològica d'Esquerra Republicana de Catalunya, ni ens remetem al text fundacional de l'organització armada Terra Lliure, ni és tampoc el fragment de

cap discurs patriòtic del líder de la coalició nacionalista al Congrés dels Diputats, el senyor Molins, en qualsevol dels seus habituals discursos patriòtics, sinó el text literal d'una moció de caràcter *abertzale* presentat pel Partit Popular fa molt poquets dies a l'Ajuntament de Manresa i que, òbviament, amb aquesta contundència expressiva, va tenir el suport sense reserves de tots els grups municipals d'aquell municipi, el mateix suport que abans un text semblant ja havia obtingut en el Parlament de les Illes Balears.

El punt número 2 fa referència a la immersió lingüística, és a dir, al procés a partir del qual, prenent com a base la llengua pròpia de Catalunya, segons marquen les lleis, els escolars i les escolars, al final del seu aprenentatge bàsic en el sistema docent, estan en condicions de garantir que han adquirit una competència lingüística, un coneixement suficient de les dues llengües oficials de Catalunya. I aquesta és una afirmació que nosaltres valorem de manera molt positiva. Aquesta afirmació, la diuen tots els tribunals possibles, tant els d'aquí com els d'allà; ho diu també, per si amb els tribunals de justícia no n'hi hagués prou, la senyora García Valdecasas, de renom universitari de llarga tradició i solera, quan afirma, per exemple, que a Catalunya no hi ha problemes amb la llengua castellana, i ho diu, sobretot, el que és més important, el sentit comú de la gent d'aquest país. Saber no ocupa lloc, assegura la saviesa popular, i realment ha de ser molt trist situar-se no només al marge sinó en contra del sentit comú de la gent, és a dir, doncs, de la saviesa popular.

El punt tercer és un punt que té dos apartats en el seu contingut: un, que fa referència al suport i a la defensa de l'ús de la llengua, que volem que aquest Parlament encomani al conjunt de la societat catalana; hem de confessar que hem estat poc originals mantenint aquest redactat, perquè no és més que una simple còpia d'allò que el Grup Popular va presentar al seu moment al Parlament balear, i, per tant, nosaltres sempre..., no tenim mai cap reserva a situar-nos darrere d'aquells que obren camí, d'aquells que són l'avançada en l'àmbit de la normalització lingüística, cultural i nacional. Per tant, fem pròpies aquestes paraules del Grup Popular a les Illes Balears. (*Rialles.*)

El segon punt, el segon apartat d'aquest punt fa referència al reconeixement institucional que aquest Parlament hauria de fer de l'actitud d'aquelles persones i d'aquelles entitats que, en distints moments, en el conjunt del domini lingüístic de la llengua catalana, han treballat per la plena normalització lingüística, fins i tot aquells que ho feien en aquelles èpoques difícils on, per cert, trobàvem a faltar que s'alcessin determinades veus en favor de la llibertat dels idiomes, i que també ens recordessin tot això de les lleis inexecrables i inaturables del mercat, sobretot pel que fa referència a les indústries de la cultura. Per tant, també en aquest punt fem homenatge a qui l'hem de fer.

I el quart punt és un punt que, òbviament, té com a objectiu plantejar-nos que, sense moure'ns ni un moment d'allò que és un valor molt preuat per tots, com és la línia de consens polític i de convivència social que sempre ha caracteritzat aquest Parlament en matèria de

política lingüística, que ja ens plantegéssim decididament de reformar en aquest legislatura el que és la Llei de normalització lingüística. El president Pujol, en una resposta a una pregunta oral que jo mateix li formulava en nom del Grup d'Esquerra Republicana, va assegurar-nos que sí, que en el transcurs d'aquesta legislatura la Llei de normalització lingüística seria reformada; tot i que en el nostre Grup, pel caràcter més aviat agnòstic de molts dels seus membres, som més aviat allò que en diríem homes de poca fe, hem de confessar que en aquest cas ens el creiem, el president de la Generalitat, entre altres coses perquè estem absolutament convençuts que el president de la Generalitat no mentiria mai, i menys encara davant dels legítims representants del poble de Catalunya. Per tant, d'aquí ve el convenciment que, sentint les paraules del president, en aquesta legislatura la Llei serà reformada.

Aquest és el sentit, el caràcter, la literalitat de les nostres propostes. I pel que fa referència a l'altra Moció presentada en aquesta mateixa sessió plenària, conseqüència d'una interpellació de la diputada senyora Bruguera, del Grup de Convergència i Unió, el nostre Grup també hi votarà de manera favorable, entre altres coses perquè, malgrat el que deia, en uns casos, agnòstics, com érem alguns, amants de la lírica i la poesia com som la majoria de nosaltres, no podem fer altra cosa que donar suport a una moció que es basa en aspectes tan concrets com són aprofundir, potenciar i estudiar: tot el que sigui aprofundir creiem que és una cosa saludable, que estimula els sentits col·lectius dels pobles, i, per tant, en la línia de l'aprofundiment sempre ens trobaran; també en la línia de la potenciació i, no cal dir, en la línia de l'estudi: llegir no fa mai mal, absolutament, el que passa és que si en algun moment poguéssim fer un pas endavant i, a més d'aprofundir, potenciar i estudiar, finalment tinguéssim l'originalitat de ser capaços d'anar per feina i, en definitiva, reformar la Llei, seria, com hem dit en més d'una ocasió, segurament una sensació molt propera a la felicitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades dues esmenes. La primera, pel Grup de Convergència i Unió; per presentar l'esmena, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, el que faria seria primer defensar la nostra Moció i, al mateix temps, posicionar-me i explicar l'esmena aquesta.

El president

D'acord.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyors diputats, senyores diputades, fa uns dies que jo estava fullejant un llibre que es titula *Ser catalán. Qué es eso?*, que va ser escrit l'any 84 per en Josep Maria Puigjaner i la seva esposa, l'Adriana López Garrido, que és una catalana d'adopció. El llibre va ser escrit, precisament l'any 84, amb la voluntat que fos un instrument útil a totes aquelles persones que busquen respostes senzilles i entenedores a totes aquelles qüestions que giren entorn de la catalanitat. En tractar de la llengua es feien una pregunta que se l'han feta molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i deien: «Per què parlar català si ens entenem en castellà?» I responien amb tres raons bàsiques. Deien: «Encara que és veritat que ens entenem tots en castellà, no és menys cert que el coneixement de la llengua pròpia del país és la clau mestra que permet arribar a tots els racons de la casa, de la casa que hem escollit per a viure-hi, i això dóna seguretat, tranquil·litat i satisfacció.» Afegien, a més, que «l'esforç que sempre cal per aprendre una llengua és una mostra de generositat i de respecte a la persona que l'aprèn, i que pot ser compensada per l'agraïment i la valoració positiva dels catalans d'arrel, però que, en el cas de Catalunya, aquest esforç es converteix en solidaritat, en un compromís a favor d'una llengua que ha hagut de superar molts obstacles en el passat i que encara en el present lluita per assegurar el seu futur.» I el tercer deia, també, que «el coneixement d'una llengua obre les portes d'altres, sobretot de les de la mateixa arrel; el domini de dues llengües proporciona, a més d'elasticitat mental, una acumulació de recursos i referències que se situen a mig camí de l'aprenentatge de la tercera.» A més, deia que «en el cas del català, cal afegir que aquest és necessari per ocupar determinats llocs de treball, i, per això, és una raó més per tal de conèixer-lo i de parlar-lo».

Per acabar, per això, encara aquest apartat, feien sis recomanacions, nobles, justes i solidàries, tenint en compte que la llengua surt, segons deien, «de un bache histórico profundo». Jo només he recollit les dues últimes: ens aconsellaven «persuadir-se que el futur de la llengua catalana està en mans de tots els ciutadans d'aquest país, de tots sense cap excepció», i deien: «cal recordar sempre que l'estimació a la llengua pròpia de Catalunya és la forma més autèntica de demostrar l'estimació a aquest país».

Senyores i senyors diputats, aquest posicionament no respon a un fet aïllat, sinó que és compartit per amplis sectors que no han trobat moltes vegades ni l'ambient adequat ni l'estímul suficient perquè la seva actitud tingui una traducció pràctica. I aquest crec que és el pas que, per raons de justícia, hauríem de donar ara, perquè tothom pugui sentir-se a casa seva, sentir-se més dins del conjunt de la societat en què viu, i, seguint els raonaments del llibre, tenir els mateixos drets i les mateixes obligacions i, sobretot, identificar-se amb el lloc on es viu, amb qui i com es viu.

És en aquest sentit, doncs, que el nostre Grup ha presentat la Moció subsegüent a la interpellació sobre normalització lingüística. L'hem presentat basant-nos en dos punts: el primer tracta d'aprofundir en el coneixement de la situació real del català i del seu ús social.

Vostès saben que hi ha informes contradictoris; des de les respostes recollides dels cens, que mostren una situació francament positiva, fins a les donades pels sindicats o pels diversos grups que treballen a barris, o per persones de diferents procedències, totes elles, tothom fa valoracions diverses i moltes vegades fins i tot divergents. És per això que crec imprescindible que els grups parlamentaris puguem fer la nostra pròpia valoració a partir del coneixement de les dades aportades per persones, per entitats que treballen en aquest camp lingüístic. El segon punt podríem incloure'l com a subapartat d'aquest, ja que insta el Govern a fer balanç de l'aplicació del Pla general de normalització lingüística; és a dir, incideix en l'anàlisi i coneixement de la situació.

Tornant al punt b del punt primer –tal com deia el senyor Carod també– el que busquem amb aquest apartat és potenciar el consens bàsic imprescindible. Des de la primera legislatura el consens en política lingüística ha estat un fet cabdal. Ja l'any 1980, després d'una reunió convocada pel president de Catalunya i presidida pel conseller de Cultura, una reunió que va ser oberta a tots els partits polítics i sectors que hom creia interessats en el tema, es van iniciar els treballs de ponència –això era el 22 d'octubre del 1980– i es prenia com a base un text presentat per Política Lingüística, un del PSUC, un d'Esquerra i un del Grup Socialista; més tard, encara s'hi va incorporar un text dels Centristes i també un del Partido Socialista Andaluz, que en aquell moment tenia dos diputats en aquest Parlament.

Si fem una repassada a aquelles textos, ens adonarem que estaven molt lluny uns dels altres, que hi havia realment una gran disparitat de criteris. Si continuem mirant, veurem que l'any 82 el consens ja era apreciable, i el que és a l'abril del 83, el consens era total. La Llei de defensa del català –tal com se la coneixia popularment– va ser aprovada per unanimitat. Per tant, un consens ampli, com tots saben, comporta –i com ha dit també el senyor Carod– comporta un text força condicionat; malgrat tot, sabem que és l'únic camí i ens agradaria que tots poguéssim comptar amb tothom, que ningú mai s'hi sentís exclòs.

I quant a l'apartat c, és la conclusió lògica al que diem, al coneixement de la situació real i el consens que s'hagi aconseguit. És a dir, després d'estudiar i veure com està la situació, cal presentar aquelles iniciatives legislatives, parlamentàries i d'impuls al Govern per avançar vers la plena igualtat de les dues llengües, així com dels drets i deures dels ciutadans de Catalunya.

I dit això, passo a defensar l'esmena presentada pel nostre Grup al quart punt de la Moció sobre política lingüística presentada pel Grup d'Esquerra Republicana; aquesta esmena ha estat presentada bàsicament també amb aquesta voluntat de consens. Tal com es diu a la Moció, és possible que no hi hagi cap més alternativa que modificar algun punt de la Llei de normalització lingüística. Però això ho haurem de decidir entre tots, això ho haurem de fer de comú acord, i nosaltres no volem anticipar-nos ni fer valoracions sense aquest estudi previ i sense aquest consens. És per això que hem presentat aquesta esmena de modificació per tal, primer, d'estudiar aquelles iniciatives diverses i possi-

1014

bles i adequar-les a les necessitats reals de l'ús del català, especialment en aquells àmbits –i aquí tampoc especifiquem quins, perquè seria molt fàcil d'oblidar-nos-en algun–, sobretot, doncs, en aquells àmbits en què encara no ocupa el català el lloc que li correspon.

Respecte als restants punts de la Moció, només fer notar la nostra total coincidència amb la resta dels punts. Per nosaltres, realment no és cap problema que es parli de llengua valenciana o de llengua catalana sempre que quedi clar que es tracta d'una sola i única llengua amb diverses variants, però amb un sol tronc, una sola llengua que és patrimoni de tots els seus parlants.

Res a afegir tampoc quant als altres dos punts; només congratular-nos de la positiva valoració respecte a la immersió lingüística a les escoles, ja que entenem que és l'única via perquè d'una forma gradual i positiva vagin aprenent i al final surtin de l'escola coneixent tots ambdues llengües oficials; i el nostre total reconeixement pel que fa a la tasca duta a terme per les associacions, organismes i ciutadania en general, i confiar que l'ús del català s'afermi per tal d'assegurar el seu futur.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per presentar la seva esmena, té la paraula el diputat del Grup Socialista, senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, si us plau, per dir-li, per dir a vostè i a tots els companys i companyes, diputats i diputades, que nosaltres hem presentat una esmena, simplement, que el que volia era evitar una al·lusió directa a un punt sobre el qual no hi havia unanimitat en aquesta cambra, no hi ha encara unanimitat en aquesta cambra, que és el tema famós de la modificació de la Llei de normalització lingüística. És a dir, nosaltres hem sostingut sempre una posició que va en la direcció de dir que cal aprofundir en l'ús social de la llengua catalana –això sens dubte–, que cal desplegar el Pla de normalització lingüística –que només de fer això sol faríem un pas endavant extraordinari– i que, per altra banda, no veiem la necessitat, no se'ns ha justificat encara mai la necessitat de procedir a una modificació legal que, quan se n'ha parlat públicament, ha despertat recels en alguns sectors i ha abonat algunes posicions contràries precisament a la normalització lingüística; ens ha semblat sempre una equivocació de procedir, d'invocar aquesta modificació legislativa els guanys de la qual estan per demostrar i els perjudicis de la qual, en canvi, apareixen de seguida a la superfície. De tota manera hem negociat, hem parlat amb tots els grups d'una possible transacció entorn d'aquesta esmena nostra i de la de Convergència i Unió, i sembla que finalment hem arribat a un tipus d'acord que farà possible que puguem votar sense cap problema, i retirant també la nostra esmena en benefici de la transacció, tota la Moció sencera.

Si m'ho permet el senyor president, aprofito aquest torn de paraula també per posicionar-me en relació amb el conjunt de la Moció i amb la Moció presentada per

Convergència i Unió, simplement dient que amb el que aprovarem avui fem una aportació més a un tema sobre el qual aquest Parlament s'ha pronunciat moltíssimes vegades. Ja –diguem– els antecedents de resolucions parlamentàries en relació amb la llengua són desastrosament prolixos, i avui potser posem l'accent en un tema que ha estat d'actualitat, que és el tema de la unitat de la llengua, que ha estat qüestionada, és qüestionada encara avui dia i ha estat un element d'actualitat. Per això pensem que és oportú potser de reafirmar aquest principi. De tota manera, pensem nosaltres que estem en aquests dies en un tràmit parlamentari simultani, que és el de la discussió dels Pressupostos de la Generalitat, que permetran de veure fins a quin punt aquestes declaracions solemnes que aprovem aquí es tradueixen o no en polítiques efectives. Ja se sap que més enllà de la retòrica i de les bones paraules la concreció dels Pressupostos és la millor manera de demostrar que es vol efectivament aplicar una política de normalització efectiva.

En aquest sentit voldríem recordar només, fent un avenç d'allò que serà una nostra intervenció en el debat pressupostari, que aquest any la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat, que és la que fa la normalització lingüística, té una baixa d'un 26,3%, i que fa pocs dies vam aprovar en aquest Ple, també per unanimitat, una moció extraordinàriament positiva sobre la normalització de la llengua catalana a l'Administració de Justícia, tots hi vam estar d'acord, tots ens vam congratular d'aquesta Moció; però així com l'any passat al Departament de Justícia hi havia diners per a un programa de normalització lingüística per un valor de 134 milions de pessetes, aquest any la mateixa partida del Departament de Justícia puja exactament 8 milions i mig. De manera que podrem anar aprovant moltes mocions, compartirem sens dubte la declaració general en relació amb tot allò que és la llengua, però els pressupostos destinats a fer efectiva la normalització lingüística cada vegada van baixant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la posició dels seus grups els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. També des de l'escó i en representació del meu company diputat Ignasi Riera, que no ha pogut mantenir-se aquí al Parlament perquè tenia un compromís en aquesta hora, precisament. En tot cas dir que, molt breument, votarem que sí a les dues mocions que estem debatent en aquests moments.

Lògicament, com no pot ser d'una altra manera, coherents amb la nostra història i amb la nostra voluntat també manifestada reiteradament de consens i d'unanimitat, tot i que ens sona a certs aires de declaració reiterada i retòrica, més que efectiva i definidora de polítiques concretes del Govern de la Generalitat. I això ho

dic tant d'una com de l'altra; el diputat Carod-Rovira parlava de la insuficiència de certs mots com els d'aprofundir, potenciar i estudiar, però el que està clar és que també parlem de valorar positivament, d'encoratjar, de reconèixer i de continuar la línia de consens. Per tant, lògicament, és més una declaració d'intencions que moltes vegades ha estat feta, però que pot ser per l'oportunitat del moment que estem vivint i sobretot sobre la relació amb problemàtiques o conflictes d'altres territoris dels països catalans, potser és oportuna aquesta declaració.

Per tant, votarem que sí a la unitat de la llengua i, en tot cas, també demanàriem que, en fer-ho i una vegada quedés aprovada aquesta resolució, Convergència i Unió pressionés el PP, que defensa conceptes aberrants a la pàtria d'Ausiàs March i de Vicent Andrés Estellés, per exemple, que afirmen que la seva no és la nostra llengua. També votarem favorablement sobre el concepte de la immersió lingüística, per a la qual demanàriem més esforços de reciclatge del professorat. Parlant sense embuts: no basta amb els cursos de reciclatge de català per a mestres si volem garantir la qualitat lingüística del català a l'escola. També estem d'acord sobre l'ús social del català, que és un dels factors d'identitat col·lectiva. I en tot cas només destacar que és prou decebedor per als alumnes de català d'aquelles àrees en què l'ús actiu del català ha estat i és minoritari, poder comprovar com la retolació de comerços en aquestes ciutats majoritàriament catalanoparlants no és, encara, tampoc majoritàriament en català. I igualment també hem de dir que sí a la necessitat de revisar a fons la Llei de normalització lingüística de 1983, entre altres coses, perquè han passat molts anys i el que cal fer és adaptar-la als temps actuals.

Ara bé, en la línia d'aquesta voluntat explicitada per tothom, fins i tot pel mateix president Pujol, que cal revisar-la, però també de la recerca de consens, d'aquest consens no prou explicitat, estaríem d'acord a votar d'una forma més el·líptica, una forma que sembla ser que és la que és fruit de la transacció entre la proposició inicial i les esmenes. I per tant, si queda la intenció –i això pot ser assumit col·lectivament–, potser mantindrem aquesta voluntat i aquest esperit.

En tot cas, només acabo ja amb un contrapunt, que coincidiria amb l'observació feta pel mateix representant del Partit Socialista: l'any 96 una rebaixa en la partida de dotació de normalització lingüística. Fins i tot hem pogut observar que en alguns departaments i algunes direccions generals han desaparegut les partides de normalització. Vol dir que els seus funcionaris deuen estar totalment normalitzats i ja no els cal ni reciclar, ni actualitzar els seus nivells de coneixement de català. No sabem si això és una mostra de la maduresa i de la perfecció, però en tot cas sí que és mínimament contradictori. I per altra banda, i fruit d'aquesta situació també, el Consorci de Normalització Lingüística està en aquests moments, tot i que és una eina bàsica per a aquesta normalització, vivint una època de dificultats creixents, de reducció de pressupost, de reducció de cursos i de disminució efectiva de beneficiaris

d'aquesta tasca. Per tant, una cosa són les declaracions i l'altra cosa és la política concreta que acabarem quan acabem de votar i aprovar els Pressupostos de 1996.

No obstant això, com he dit abans, el nostre posicionament és plenament positiu a aquestes propostes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, veient les dues mocions que es presenten a la nostra consideració, veiem com el debat que es va produir cap el 6 de juny entre el senyor Carod-Rovira, el conseller aleshores de Cultura, senyor Guitart, i la senyora Bruguera, com a principals protagonistes, es reproduïx fil per randa en aquesta Moció subsegüent a les interpellacions. Sembla un cert diàleg de sords, tot i que hi ha un comú esperit en les dues mocions, però des d'aquest moment anuncio que el nostre Grup recolzarà, votarà la de Convergència i Unió i, per tant, no recolzarà la d'Esquerra Republicana.

Quina diferència hi ha? És el que tractaré una mica, sobretot pel positiu, d'explicar. La proposta de Convergència i Unió, que pot ser dita com una mica vaga, una mica, doncs, en fi, de bons sentiments, però és realista.

Per un cantó, parla de l'aprofundiment en el coneixement de la situació real del català i el seu ús social –això és de pur seny–; segon, potenciar el consens –bàsic–, l'equiparació de les dues llengües, i que el Consell Executiu expliqui la seva acció. Per tant, això crec que és una cosa, doncs, ben explicada, assenyada i realista.

L'altra proposta té una retòrica, defensada amb un cert aire satíric, però, pràcticament..., ben intencionada –no ho anem a negar–, però no té..., té molt poca eficàcia i, a més, considero que, especialment en l'article primer, que vol fer la lliçó de moral a València, pot ser contraproduent del que es vol obtenir. En l'aspecte de la llengua, nosaltres acceptem i diem, per no ser sospitosos d'una autoritat que sigui, podem dir, parcial, el que diu la Reial Acadèmia respecte al valencià: llengua catalana, o sigui, el català que es parla al regne de València, i que és tinguda per pròpia pels mateixos valencians, cosa que va reproduir el president Pujol aquí, justament, en l'anterior plenari. Bé, doncs, en això estem. Ara, no crec que s'hagin d'enviar els Mossos d'Esquadra per obtenir que el Parlament de València o altres persones canviïn això. És una qüestió de pedagogia, d'intel·ligència i de tacte polític i diplomàcia. Podem dir que no podem caure com aquell parlament que va decidir un dia que Déu no existia, eh?, i, clar, va contestar un altre dient: «Si existeix, no cal que ho votin, i si no existeix, tampoc.» Per tant, no és el tema aquest per aquí. Però, vaja, que això és una de les causes de la nostra disconformitat.

També voldria dir, explicat ja el sentit del vot, voldria afegir unes reflexions que potser explicarien el que,

diguem-ne, rau en el fons d'aquestes dues mocions i que sembla que no arribem a la conclusió que jo crec que s'hauria, almenys, de començar a reflexionar sobre ella. Quina és? Que crec que la política de les administracions local, autonòmica, catalana, estatal, de foment del català i de normalització lingüística estan arribant... –potser m'he equivocat, tot això és...–, però estan arribant a un cert esgotament, a un cert sostre, a un cert límit. D'aquí que cada vegada més s'estigui entrant en un terreny que considerem una mica delicat, que és el de l'ús social. Les administracions jo crec que ja no poden fer més, o, si volen fer més, no trobaran nous camins; és acabar unes fites. Ara, l'ús social..., aquí ja entrem en la llibertat de les persones, els drets socials, la pura llibertat; i també arribem a les lleis del mercat, de l'economia, de les exigències econòmiques –aquest matí alguna cosa hem vist d'això, en determinades qüestions d'etiquetatge i tal–, i aquí sí que també estem en un camp molt desregularitzat, com sabem, a la Unió Europea, o cada vegada menys regularitzat, o més desregularitzat. Per tant, sembla que estem arribant a una aporia, entre una Catalunya com una entelèquia, o que podria ser una entelèquia, i uns catalans que estarien oposats a aquesta Catalunya –això és una idea que deixo anar, però que un mestre periodista, Llorenç Gomis, no fa gaire temps va exposar magistralment en un diari. En efecte, crec que les administracions poden fer molt en el coneixement del català, però en la íntima, lliure i intransferible decisió de l'ús personal i social de la llengua poden fer-hi ben poc. Hem d'acceptar, per tant, les conseqüències últimes de determinats plantejaments.

En el debat que hi va haver ahir sobre cultura popular entre el conseller de Cultura i altres honorables membres d'aquest Parlament, vam veure una qüestió, que és la Fira d'Abril –va sortir el tema de la Fira d'Abril–, a la qual una sèrie d'honorables..., vaja, de tots els partits polítics, fins i tot els que practiquen més el misticisme del nacionalisme, doncs, bé, aquests posen unes casetes, posen unes grans instal·lacions que gairebé van en la mateixa proporció del nombre de vots que tenen aquí, o sigui, la mateixa representació; com més important és el partit, més grossa és aquesta caseta. Bé, crec que això és una mostra de realisme. No hi ha líder polític que deixi de passar per allà, davant d'un dels fets de cultura popular més massius que hi han a Catalunya, passen, i tots, fins i tot els que neguen que existeixi una cultura espanyola com un objecte, ho neguen, però van allà. Doncs, bé, si això és el pluralisme cultural de Catalunya –i aquí s'ha defensat– el reflex d'això és el bilingüisme, i, de bilingüisme, en tindrem per molts anys, agradi o no agradi, però així anirem.

Jo crec que, sobre aquest fons d'aquestes petites reflexions, diria que gran part de les inquietuds, les angonies i els interrogants i, fins i tot, virtuoses indignacions que es produeixen aquí, quedarien una mica més, doncs, no ho sé, redimensionades dintre la nostra i contínua acció social i cultural a favor de la llengua catalana. En aquest terreny d'una política de foment, servei a la cultura i a la llengua de catalans i catalanes, sense imposicions ni dirigismes, el Partit Popular prestarà sempre el seu suport i el seu concurs entusiasta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ens manca que el diputat senyor Carod es pronunciï sobre les esmenes a la seva Moció. Per pronunciar-se sobre aquesta i per canalitzar, si és que existeix, una proposta transaccional, el senyor Carod té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. En relació amb el punt quart de la nostra Moció, que és aquell apartat de la Moció al qual han presentat esmenes dos grups parlamentaris, el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista, tant el nostre Grup com els altres dos grups esmenants ens hem posat d'acord amb una esmena transaccional, el contingut de la qual li cedeixo en aquests moments com a president, per tal que el secretari que s'escaigui, o secretària, en pugui fer lectura al seu moment, des del convenciment que probablement hi ha algun element sintàctic de la Moció que grinyola però que estem convençuts que els serveis tècnics de la cambra sabran esmenar com els correspon.

Ens sap molt greu, realment, que, malgrat que era la nostra voluntat, aquest text, amb esmena inclosa, fent referència, com fa aquesta, a obviar la reforma de la Llei de normalització lingüística, si bé es refereix al Pla general de normalització lingüística, no hagi pogut comptar amb el vot unànim de tots els grups de la cambra, com era una actitud tradicional fins ara en matèria de política lingüística en aquest Parlament, des de l'any 83, per part de tots els grups; la capacitat de seducció política del Grup d'Esquerra Republicana en general, i de la meua en particular, sobre el Grup Popular veig que no és que hagi estat modesta, sinó francament nul·la; per tant, desisteixo ja en el futur de qualsevol possibilitat de seducció en aquest àmbit. És una llàstima, tot i que endevino, probablement, a partir de la intuïció femenina que caracteritza el meu Grup (*ri-alles*), endevino la incomoditat d'alguns diputats i diputades del Grup Popular a l'hora de votar en contra dels quatre punts de la Moció d'Esquerra Republicana, sobretot pel que té de perillós en el sentit que aquí hem parlat de consens lingüístic, i aquí hi ha uns dictàmens i unes sentències evidents. Que cadascú, a partir d'ara, doncs, assumeixi a consciència el seu paper i la responsabilitat o irresponsabilitat política que li correspon. Tranquil·litat absoluta: els Mossos d'Esquadra, de moment, no surten ni fora del Principat ni a dintre a imposar la llengua catalana a ningú; de moment, els únics que de tant en tant encara «avassallen» els ciutadans i ciutadanes són alguns guàrdies civils, impeding a alguns ciutadans i ciutadanes d'aquest país fer ús dels seus drets lingüístics. I algú s'hi pot posar com vulgui, però –com diria el senyor Aznar en la llengua que parla en la intimitat– «aunque la mona se vista de seda, mona se queda».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Carod.

Per la secretària quarta, es procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional.

La secretària quarta

«Esmena transaccional entre els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Convergència i Unió i Socialista, de substitució del punt 4 de la Moció d'Esquerra Republicana, sobre política lingüística, i de les esmenes presentades pels grups de Convergència i Unió i Socialista.

»El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a continuar la línia de consens polític i convivència social que sempre ha caracteritzat les propostes de normalització lingüística del nostre país, amb l'objectiu d'estudiar el suport, en el transcurs d'aquesta legislatura, i d'acord amb el Pla general de normalització lingüística, a aquelles iniciatives legislatives, parlamentàries o d'impuls al Govern particularment en aquells àmbits en què la llengua pròpia del país no ocupa encara el lloc que li correspon.»

El president

Moltes gràcies. Malgrat que és una obvietat, tinc l'obligació de preguntar als representants de Convergència i Unió i del Grup Socialista sobre el seu posicionament respecte a la presentació d'aquesta transaccional. Té la paraula, per a aquest tràmit, la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. El nostre Grup, per descomptat, està plenament d'acord amb aquesta transaccional, perquè recull els punts de la nostra Moció i, a més a més, vull dir... I voldria contestar, si em permet... Bé, doncs, voldria comentar només algunes qüestions sobre com portar-ho a terme...

El president

Penso...

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president, no, és que aquests tres punts...

El president

...penso que el que ha de fer, exclusivament, és pronunciar-se sobre la transaccional.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

D'acord, doncs, em pronunciaré només sobre això. Nosaltres, amb aquesta transaccional, recollim el fet d'aprofundir en el coneixement de la situació, potenciar el consens bàsic i estudiar aquells punts reglamentaris. Com és lògic, nosaltres creiem que això es pot portar a terme des d'aquest Parlament; pensem que hi ha mecanismes per fer-ho; sabem que..., en aquests moments ens hauria agradat que haguéssim pogut fer alguna ponència dintre de la Comissió de Cultura, però això no ho recull el Reglament, i, per tant, nosaltres el que demanarem, amb aquest estudiar la situació i mirar de ti-

rar endavant tots aquests punts, és de col·laborar amb tots els altres grups polítics per tal de crear una comissió d'estudi o, en el moment que el Reglament estigui aprovat, reconsiderar-ho i presentar-ho amb un altre dels mecanismes o dels instruments que reconegui aquest Reglament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El diputat senyor Dalmau té la paraula pel mateix motiu.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Només per dir que el nostre Grup retira la seva esmena en benefici de la transacció.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem a votar separatament una i altra Moció, perquè així és com cal fer-ho reglamentàriament.

Per tant, anem a votar la Moció presentada pel diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Carod, amb l'esmena transaccional incorporada a aquesta.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta Moció, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

La Moció ha sigut aprovada per 91 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara la Moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per la senyora Rosa Bruguera.

Vots a favor de la Moció, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política bibliotecària. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Dalmau. *(Pausa i remor de veus.)*

Poden guardar silenci, i si algú té necessitat de parlar pot sortir de l'hemicicle, i donaríem la paraula al diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa tres anys que es va aprovar una llei en aquest Parlament, que era la Llei del sistema bibliotecari, i ens va semblar oportú que, havent passat aquest temps, féssim un balanç sobre fins a quin punt les expectatives que s'havien creat entorn d'aquesta Llei, les il·lusions del món bibliotecari i de la gent que està interessada en la divulgació del llibre i la superació del dèficit crònic de biblioteques en què ens trobem, veiéssim si s'havien acomplert a la pràctica aquestes expectatives.

Volíem demostrar, d'alguna manera, posar de manifest, que, a la pràctica, la realitat és que no s'han acomplert, ni de lluny, aquestes potencialitats i aquestes expectatives de la Llei 4 de 1993.

La veritat és que, passats tres anys, en matèria del sistema de lectura pública gairebé tot està per fer, totes aquelles coses que la Llei deia que calia que es fessin, el desplegament reglamentari i altres mesures que s'havien d'executar, això no s'ha fet.

En síntesi, podríem dir que els incompliments més manifestos –que jo vaig recordar l'altre dia i que ara no tornaré pas a exposar amb extensió, simplement els dic– van ser, fonamentalment, que no s'ha fet l'estructuració dels serveis regionals i dels serveis nacionals de suport; que no s'ha aprovat el mapa de lectura pública –la Llei deia que el mapa de lectura pública s'havia d'aprovar abans d'un any; n'han passat tres i encara no s'ha aprovat–; en tercer lloc, la Llei deia que s'havien d'aprovar unes subvencions extraordinàries per tal de fer més biblioteques, en definitiva, a Catalunya, cobrir el dèficit bibliotecari; la veritat és que les subvencions que s'han acordat han estat no solament insuficients, sinó, de fet, misèrrimes. Avui dia el dèficit bibliotecari continua essent una assignatura pendent d'un país que ha millorat en moltes altres matèries; aquest país en els darrers anys ha fet moltes escoles, ha fet hospitals, ha fet carreteres, ha fet museus, però, en canvi, manté un estàndard bibliotecari propi d'un país completament endarrerit, estem molt lluny dels estàndards europeus en aquesta matèria. I, finalment, no s'ha aprovat tampoc el reglament del sistema de lectura pública de Catalunya previst a la Llei. Hi havia també altres qüestions menors que vam relacionar l'altre dia, però que ara tampoc no repetiré.

Vam aprofitar, també, l'oportunitat de la interpellació per referir-nos a un problema concret d'actualitat, que és el cas dels recursos interposats per la Generalitat contra els convenis subscrits entre alguns ajuntaments d'algunes comarques de Catalunya i la Diputació de Barcelona. Això fa referència a l'anomenat Servei de Biblioteca Mòbil; resulta que, als pobles petits que no tenen biblioteca, la Diputació de Barcelona els facilita un servei de bibliobusos. Doncs bé, la Generalitat ha impugnat el conveni per a l'establiment d'aquest servei amb el raonament que això és una competència dels consells comarcals. A la pràctica, com que els consells comarcals no tenen bibliobusos, no presten el servei de biblioteca mòbil; la iniciativa del Departament de Cultura de la Generalitat condemna els municipis petits de

Catalunya a no disposar de cap tipus de servei bibliotecari.

I això que la Generalitat ha impugnat a la província de Barcelona en relació amb la Diputació de Barcelona, no ho ha fet, per exemple, en relació amb la Diputació de Lleida, a la província de Lleida, on la Generalitat té bibliobusos que no ha cedit als consells comarcals corresponents, és a dir que hi ha una total incongruència en relació amb això que es fa aquí i el que es fa a la província de Lleida.

La veritat és que, la resposta del conseller Guitart a les nostres qüestions, a l'anàlisi que vam fer dels incompliments de la Llei en matèria –repetixo sempre– del sistema de lectura pública, no la podem pas considerar satisfactòria. Potser ho hem de disculpar per la senzilla raó que aquella era la darrera interpellació que substanciava el conseller Guitart com a conseller de Cultura i que, per tant, probablement el seu estat anímic i personal ja era més fora de la Conselleria que no pas a dins. En aquest sentit, potser això explica que, realment, no poguéssim entrar, a la pràctica, a respondre gairebé cap de les qüestions concretes que li vam plantejar.

És en aquest sentit que pensem que el nou conseller de Cultura tindrà, sens dubte, en aquesta llei una magnífica oportunitat per estrenar-se. Com que gairebé tot està per fer en aquesta matèria, si ell ho fa tan de pressa com convindria que es fes, podrà estrenar-se d'una manera positiva i nosaltres així ho desitgem; de fet, nosaltres tenim dipositades esperances que la nova etapa del conseller de Cultura pugui dinamitzar una conselleria que en els darrers temps havia passat per una situació..., no sé com descriure-la, no sé com adjectivar-la, però qualsevol cosa menys dinàmica i activa.

La Moció presentava una sèrie de concrecions en aquest sentit; establia una sèrie de qüestions que no havien estat resoltes i fixava terminis per poder-les resoldre. Contra el text de la nostra Moció s'ha presentat una esmena de Convergència i Unió. Hi ha una cosa que és molt clara en política parlamentària que són els comptes; si nosaltres mantenim la nostra proposta de terminis concrets, tan precisos i tan reduïts com havíem fixat en la nostra Moció, estàvem condemnats a perdre'ls, perquè el Partit Popular havia anunciat ja la seva voluntat de donar suport a l'esmena de Convergència i Unió.

Per tant, acceptant un principi que parlamentàriament té una llarguíssima tradició, que és el d'intentar acostar-nos a un terreny intermedi, a buscar una transacció que, almenys, si no s'acosta del tot a les nostres posicions inicials sí que hem de reconèixer que millora substancialment la situació actual en la qual ens trobem i estimula el Departament de Cultura a complir allò que la Llei diu, hem treballat en la línia d'aproximar posicions amb Convergència i Unió. I la veritat és que ha estat possible, aquesta transacció, aquesta aproximació, i que l'acord al qual hem arribat, almenys nosaltres, si no tota la satisfacció, com és natural, no ens la podia donar, perquè evidentment era més dur, per dir-ho així, almenys l'hem estovat en benefici d'un acord possible, d'un acord que permetés fins i tot, tal com sembla, i així, si de cas, ja ho diran els portaveus dels grups, fins

i tot ens permetria d'arribar a la unanimitat de la cambra.

És en aquest sentit, per tant, que considerem, almenys, aconseguit l'objectiu que perseguíem, el més important de tots, que és remoure les aigües en el terreny de l'acompliment d'aquesta llei que, com he dit de bon començament, havia generat moltes expectatives i a la pràctica, durant tres anys, bona part de les quals havien estat defraudades.

Pensem que, realment, si s'aprova la Moció i el Govern compleix, com li pertoca, de fer allò que s'aprova en la Moció, abans d'acabar l'any haurem aconseguit totes les disposicions reglamentàries previstes a la Llei que porten més de dos anys o tres de retard.

És, per tant, amb aquest esperit que pensem que ha estat positiu el diàleg amb Convergència i Unió i esperem que d'aquesta manera s'obtingui l'acord de tota la cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena, a la qual ha alludit el diputat senyor Dalmau; per presentar l'esmena de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyor Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa cosa de poc de més de tres anys –i començo igual que el diputat senyor Dalmau–, la diputada que ara els parla es trobava a la llotja de convidats, juntament amb el director de la Biblioteca de Catalunya i amb diversos càrrecs del Departament de Cultura, amb motiu de la votació d'una de les lleis que –com el senyor Dalmau ha comentat– eren de les més esperades per part d'un dels sectors professionals més motivats del país, com és el dels bibliotecaris.

Es tractava de la nova llei de biblioteques, dita Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, ben diferent d'aquella llunyana, en el temps i en la realitat, Llei de biblioteques, que aquest mateix Parlament havia aprovat el 1981. Diferent, perquè els anys d'autogovern havien configurat un panorama més complet i més complex del món bibliotecari català i això ja marcava una necessitat de posar la realitat al dia.

I no pensin, els senyors diputats i diputades, que l'estimació a les biblioteques em perd davant d'un tema que, com vostès saben, ha configurat la meua vida professional fins fa ben poc, sinó perquè la realitat del conjunt del sistema bibliotecari del nostre país es presenta en aquests moments com una realitat cultural d'un gran abast, amb molt de camí fet i amb un futur que desitgem de creixement i de millora en l'eficàcia de la prestació del servei cultural número u, com és el de les biblioteques públiques.

Voldria recordar un fet importantíssim que va envoltar la tramitació de la Llei, com va ser la voluntat de consens, en tot moment, per part de totes les forces polítiques de la cambra. És possible que aquesta voluntat

perllongués –i em consta que va ser així– la intensitat de les negociacions de la tramitació, però el fet és que la Llei va ser aprovada i els bibliotecaris, i també els usuaris de les biblioteques, agraïren el resultat final, el diàleg de les forces polítiques parlamentàries amb els sectors professionals i amb les institucions i administracions implicades i n'esperaren el desenvolupament sectorial que havia de resoldre en la vida quotidiana l'aplicació i la pràctica de la Llei.

Fet aquest preàmbul, no voldria reincidir en els arguments que van ser exposats per l'anterior conseller de Cultura, senyor Joan Guitart, en la seva penúltima intervenció en aquest Parlament sobre política bibliotecària, comentant, precisament, el paper de l'Administració local respecte a les biblioteques públiques –i recordem de passada que la Llei del 87, municipal i de règim local de Catalunya, estableix l'obligatorietat per als ajuntaments de prestar el servei de biblioteca pública a les poblacions superiors a cinc mil habitants–, i tampoc no voldria reincidir i repetir els arguments de l'illustre diputat senyor Dalmau respecte a alguns dels temes que va exposar fa uns quants dies.

Però em sembla que és just que d'entrada deixi clar, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que la situació del sistema bibliotecari de Catalunya ha millorat, i no solament de l'any 81 ençà sinó de l'any 93 ençà. I quan em refereixo al sistema bibliotecari de Catalunya, em refereixo a un nombre aproximat de nou-centes biblioteques –per ser exacta, diré 879, d'acord amb el cens que ha establert l'Institut d'Estadística de Catalunya l'any 94, i que actualment està en procés de revisió, però que jo diria que, aproximadament, anem més aviat cap a les nou-centes biblioteques.

Aquest sistema de biblioteques de Catalunya ha millorat en quantitat, en qualitat, en oferta de serveis, recursos d'informació, en tecnologia i en vertebració. Ha millorat globalment i és cert que, tot i la millora, hi ha alguns aspectes que per diverses raons, complexes, moltes vegades, aparentment podien semblar encallats, però estic convençuda que és voluntat de la Generalitat i del Departament de Cultura de fer avançar i intensificar el seu desenvolupament fins a assolir la seva total culminació.

L'esmena que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat és una clara manifestació a favor de la continuïtat del desplegament d'aquesta Llei, tenint en compte que cal distingir els diversos àmbits de desplegament, per raó, precisament, de la complexitat i de la riquesa del sistema bibliotecari.

Vàrem parlar l'altre dia de la Biblioteca de Catalunya, i no m'hi referiré, però sí que voldria remarcar, per exemple, que l'esperit de cooperació i de compartir esforços i recursos en l'àmbit de biblioteques universitàries especialitzades ha donat com a fruit aquest Catàleg col·lectiu d'universitats de Catalunya, en el qual també participa la Biblioteca de Catalunya, en tant que biblioteca nacional, i que posa a la disposició del país –i això em sembla molt important– el més important recurs d'informació de producció pròpia, és a dir fet a partir de les mateixes biblioteques, per a la recerca,

l'educació i la informació i que és accessible i extensible a altes institucions, serveis bibliotecaris i xarxes de biblioteques i, evidentment, també ho és a través de l'Internet.

L'esmena del nostre Grup incideix en el que jo qualificaria l'epicentre de la Moció del Grup Socialista, que és el sistema de lectura pública. Tornant a quantificar, diríem que el sistema de lectura pública en aquest moment està format, més o menys, per un nombre d'unes cinc-centes biblioteques públiques –en aquest moment tinc dades del 94, d'aquí a poc temps tindrè dades del 96–; en qualsevol cas, em sembla que cinc-centes biblioteques públiques és un bon nombre de biblioteques públiques per gestionar i per organitzar sota la xarxa de lectura única, que és allò que la Llei pretenia com a objectiu fonamental.

En aquest punt, la posició del nostre Grup Parlamentari és clara: nosaltres diem «sí» a enllestir el mapa bibliotecari com a eina de planificació i de gestió; diem «sí» al registre de biblioteques públiques com una altra eina de planificació i d'accés a la informació; diem que sí a l'aprovació, tan aviat com sigui possible, de les determinacions al programa específic de biblioteques per a aquest present bienni; diem «sí» a la voluntat de cercar una solució per mitjà del diàleg institucional –desitjablement, sempre previ– a la prestació de serveis bibliotecaris mòbils, és a dir bibliobusos, per atendre aquestes àrees de la població de Catalunya que no tenen la possibilitat d'accedir a biblioteques públiques convencionals, i diem que sí, en definitiva, a l'impuls, a la intensificació i el desplegament de la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya pel que fa a la lectura pública.

Atès que el nostre Grup Parlamentari és de vot i parer que el sentit de la Moció correspon al que nosaltres també volem i desitgem per al sistema de lectura pública, estem disposats, molt sincerament, a votar un text transaccional que reculli els punts d'acord, que com vostès poden veure són pràcticament tots.

I voldria finalitzar la meua intervenció deixant clar que l'objectiu que em sembla essencial és aquell que es correspon a allò que la cambra va acordar fa tres anys en aprovar la Llei; és a dir, aconseguir la vertebració definitiva del sistema de lectura pública de Catalunya en una sola xarxa de serveis bibliotecaris, construïda des d'una clara delimitació de competències i una necessària i eficaç cooperació institucional en la qual l'esperit de diàleg i de consens vers aquest gran objectiu cultural del país pugui ser consolidat definitivament.

Defujo la temptació, que per mi és molt gran, de fer balanç de què han estat les biblioteques públiques, aquelles antigues biblioteques populars de la Mancomunitat en la història política i cultural del nostre país des de 1915. Però, de cara al tombant de segle, els puc assegurar que les biblioteques públiques, aquestes que han de contenir de tot per a tots els públics, com dèiem a principis dels setanta, amb el primer manifest de la UNESCO per la biblioteca pública, i que ara ho expliquem d'una altra manera, dient que són l'oportunitat de l'accés de les persones a la informació, a la formació, a la cultura i al lleure, aquestes biblioteques han de

continuar essent la pedra de toc de qualsevol política cultural de qualsevol administració de qualsevol país.

I és per aquest motiu que, des dels principis de la política cultural de Convergència i Unió, fem una aposta de present i de futur en favor del ple desenvolupament de les biblioteques públiques de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir per fixar posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Després de la interpellació sustentada pel nostre company diputat Ignasi Riera sobre arxius, la interpellació presentada pel senyor Dalmau, en nom del Grup Socialista, sobre els índexs de compliment de la Llei del sistema bibliotecari català servia per aprofundir amb unes eines bàsiques de política cultural massa vegades desateses des de la política cultural de Convergència i Unió. I això s'ha constatat tant en la interpellació com en l'explicació de la Moció subsegüent, i és cert que es van generar moltes expectatives en aquesta Llei en el moment que va ser aprovada de forma consensuada pel Parlament, però els resultats han estat més aviat escassos, encara que se'ns pugui dir que renunciem a fer un balanç –suposo que altament satisfactori– per part del Grup majoritari.

La veritat és que hi han hagut pocs recursos destinats, hi han hagut incompliments bastant significatius de tots els terminis, tots els pressupòsits que fixava la Llei, i això ens fa considerar que, si hi ha una moció transaccional que, tot i allargant els terminis, alguns dels terminis que es plantegen a la Moció inicial, finalment s'estableix un compromís d'aquí a final d'any d'aprovar determinats aspectes, creiem que val la pena, des del nostre Grup, de votar-hi a favor.

Vam tenir també la intenció de proposar una esmena per reclamar la Biblioteca provincial que encara no té la ciutat de Barcelona i que ha de ser possible gràcies a un acord entre l'Ajuntament de Barcelona, el Govern central i el Govern de la Generalitat. No obstant això, no ho hem fet perquè volem convertir aquest punt en una iniciativa parlamentària autònoma que des d'avui ja anunciem.

Votem també a favor, però des de la preocupació d'aquesta Moció quan comprovem quines han estat les retallades pressupostàries en el sector de biblioteques previst per a l'any 1996, malgrat la concentració d'esforços que enguany es fa a favor de la Biblioteca de Catalunya. Concretament, hem detectat 361 milions i mig per a obres de remodelació, 541,7 milions de transferències corrents per a finançar despeses de funcionament i els 626,5 milions com a transferències de capital de la Direcció General de Patrimoni.

Entenem que completar i desenvolupar el mapa de lectura pública a Catalunya és una urgència política i que,

per tant, també des del nostre Grup Parlamentari creiem que cal donar-hi el màxim impuls. Ara comentava amb un diputat i alcalde de cap de comarca, l'alcalde de Reus, que algunes de les biblioteques comarcals que haurien d'estar ja com a prioritats incloses o en fase de realització —no és l'única; concretament a les nostres comarques està Reus i està Montblanc, les comarques tarragonines—, que encara estan... —i Móra d'Ebre—, encara estan pendents d'aquesta adjudicació d'un programa específic de biblioteques per a incloure dins del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Això, tot i que hi ha ajuntaments que han posat partides pressupostàries i que les han hagut d'anar prorrogant o donar de baixa pendents d'aquestes aplicacions.

També als punts 5 i 6 de l'esmena transaccional, a què hem tingut accés, parla de biblioteques universitàries, de biblioteques especialitzades i de biblioteques escolars. Es tracta de velles reivindicacions; que siguin encara una qüestió pendent revela índexs de poca eficàcia política. Tot i amb tot, si aquesta mena de biblioteques milloren i aconseguim tirar endavant, serem un país culturalment més correcte.

Per això, amb aquesta voluntat de consens, de reforç i de desenvolupament de la Llei i amb la voluntat que d'aquí a final d'any puguem avançar d'una forma real i tangible, votarem favorablement aquesta Moció.

El president

Gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement els punts de la Moció presentada pel Grup Socialista sobre la política bibliotecària. De fet, es tracta fonamentalment de procedir al desplegament de les previsions que conté la Llei del sistema de lectura pública de Catalunya. En aquest sentit volíem dir que aquest és un tema que ens és particularment proper a tots aquells diputats dels distints grups que vam participar en el seu moment com a ponents d'aquesta Llei, particularment al nostre Grup, en la mesura que, gràcies a una esmena del nostre Grup, el dret a la lectura pública va ser incorporat com un dret bàsic a la Llei a la qual fem referència. Sense que serveixi tampoc de precedent assumim el contingut de les paraules en la seva integritat que ha dit el senyor Dalmau, i en aquest sentit voldríem fer constar que entre la proposta de la Moció del Grup Socialista i les esmenes que hi planteja el Grup de Convergència i Unió..., ja s'ha insinuat probablement, segons l'estètica parlamentària, no tocava, però avui ja s'han avançat els esdeveniments que hi haurà una esmena transaccional, que no és tan com deia la Moció socialista, ni en principi tan poc com pretenia l'esmena de Convergència i Unió, però que en tot cas tindrà en tots els casos el nostre suport perquè es tracta —com dèiem— de procedir a un desplegament que en molts casos fóra bo que ja s'hagués produït.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació substanciada per l'illustre diputat senyor Dalmau sobre política bibliotecària i la Moció subsegüent que es debat avui mostren el seu profund coneixement del sistema bibliotecari català i la seva inquietud; inquietud que compartim perquè un sistema que va néixer amb vocació de servei als ciutadans, a la cultura del nostre país i d'estendre l'hàbit de lectura a casa nostra pugui arribar veritablement a la seva maduresa.

Dels dos pilars fonamentals de la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, per una banda la Biblioteca nacional de Catalunya com a nucli i eix vertebrador del nostre patrimoni bibliogràfic i el sistema de lectura pública amb les seves dues vessants, d'unificació de les xarxes bibliotecàries i de possibilitar la integració de les xarxes privades, d'aquests dos pilars —com deia— va ser el sistema de lectura el que va centrar tant la interpellació com la Moció d'avui.

En el debat de la Llei del 3 de març de 1993, el senyor Dalmau manifestava ja la preocupació pel seu desplegament, considerant que més important que el mateix text escrit de la Llei era —deia el senyor Dalmau— el que passaria a partir d'avui mateix, considerant imprescindibles per a una efectiva aplicació del text de la Llei un consens ampli, molt diàleg i negociació, un respecte escrupolós de la competència municipal en aquesta matèria, i també caldrà afegir recursos econòmics. Suposo, i espero que no sigui molt suposar, que la preocupació del senyor Dalmau tenia el seu origen en la seva llarga experiència parlamentària, que el fa coneixedor que, pel que fa al desplegament de les lleis, podríem dir que n'hi ha unes que neixen amb estrella i altres amb esquella, i considerem que, respecte a aquesta Llei, el principal escull per desenvolupar-la, és a dir per desenvolupar el sistema de lectura pública de Catalunya, ha estat la manca de consens entre el Consell Executiu i les altres administracions implicades en el desplegament. I estem convençuts que la millor manera d'apropar conviccions i d'aconseguir que el sistema de lectura pública prosperi, realment pugui tirar endavant, no és plantejant el problema en termes de responsabilitat unilateral d'una de les administracions, sinó mitjançant la negociació.

Pel que fa concretament ja al desenvolupament reglamentari del sistema de lectura pública que preveu la Llei, a la presentació davant la cambra del mapa de lectura pública de Catalunya i del registre de biblioteques, considerem que el text transaccional, que s'ha fet arribar a aquesta diputada i que han consensuat el Grup proponent i l'esmenant, segons el qual s'hauran d'entrellistar i presentar abans de final d'any, ens sembla, la considerem —com deia— una bona solució, perquè per una banda compromet efectivament el Govern en uns terminis i per l'altra permet completar les negociacions i els treballs que s'estan portant a terme.

Quant a l'aprovació de les determinacions del Programa específic de biblioteques per al bienni 96-97, que s'haurà d'integrar dins el Pla únic d'obres i serveis, entenem que el que cal, en primer lloc, és saber quin serà el marc pressupostari en el qual s'hauran de dissenyar aquestes determinacions, i que es facin –tal com recull el text transaccional– tan aviat com sigui possible.

Pel que fa a les accions judicials que la Generalitat de Catalunya ha emprès contra els convenis subscrits entre alguns ajuntaments i la Diputació de Barcelona, així com a l'establiment de converses amb les entitats locals afectades pel problema que ha presentat el servei de bibliobusos, considerem que el text transaccional que se'ns ha fet arribar cerca la millor solució a l'enfrontament entre les dues administracions implicades, i a més a més està en plena sintonia amb l'esperit de diàleg i negociació que hauria d'haver presidit sempre aquesta matèria, i tindrà, per tant, també el recolzament del Grup Popular, per la seva voluntat de cercar dins el diàleg institucional una solució extrajudicial al procediment contenciós administratiu. Finalment, considerem prioritari –tal com es planteja– el desplegament de les previsions de la Llei pel que fa a les biblioteques universitàries, especialitzades i a les biblioteques escolars.

Així, doncs, queda clar que el Grup Popular recolzarà aquest text transaccional, al qual s'ha arribat. I només vull afegir, senyor president, la complaença del Grup Popular d'haver pogut arribar al desplegament del Sistema bibliotecari de Catalunya pel que fa a tot el sistema de lectura pública, el mateix acord i consens amb què va ser aprovada la Llei, que ens permeti definitivament superar els dèficits actuals en aquest sistema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Simplement, per agrair a tots els grups el seu suport a la Moció i per fer-li lliurament a vostè del text de la transaccional perquè pugui ser llegida.

El president

Moltes gràcies. Si m'envia la transaccional, la farem llegir immediatament. Secretari primer, vol donar lectura a la transaccional?

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Esmena transaccional: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a:

»1. Procedir abans de la finalització d'aquest any al desplegament de la Llei 4/1993, del 19 de març, del

Sistema bibliotecari de Catalunya pel que fa al desenvolupament del sistema de lectura pública, en els termes que indica la Llei, amb el necessari consens institucional de les administracions implicades.

»2. D'acord amb l'apartat anterior i sempre pel que fa al sistema de lectura pública, continuar els procediments actualment en curs per tal de dotar-lo del mapa de lectura pública i del registre de biblioteques públiques de Catalunya abans de la finalització d'aquest any.

»3. Aprovar tan aviat com sigui possible les determinacions del Programa específic de biblioteques, bienni 1996-1997, a integrar en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

»4. Establir converses amb els corporacions locals afectades tendents a resoldre el problema existent en algunes comarques en relació amb el Servei de Biblioteca Mòbil –bibliobusos–, i en el marc d'aquest diàleg institucional cercar una solució extrajudicial al procediment contenciós administratiu interposat per la Generalitat de Catalunya contra els convenis subscrits per la Diputació de Barcelona amb diversos ajuntaments per a la prestació de l'esmentat servei.

»5. Continuar el desplegament de la Llei i incrementar la seva aplicació pel que fa a les biblioteques universitàries i les biblioteques especialitzades, d'acord amb el principi d'autonomia universitària en el primer cas i amb la voluntat dels seus titulars en el segon.

»6. Cercar solucions a la progressiva definició i desenvolupament de les biblioteques escolars d'acord amb els principis i objectius establerts pel marc legal vigent, especialment per la Llei orgànica 1/1990, d'ordenació general del sistema educatiu.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Passarem, doncs, a votació la Moció amb l'esmena transaccional incorporada a aquesta. (*Veus de fons.*)

Ah, sí, evidentment. Haig de preguntar a la diputada senyora Vinyet Panyella, en nom del seu Grup, si està d'acord amb la incorporació de l'esmena transaccional.

La Sra. Panyella i Balcells

Sí, senyor president. Estic d'acord i, a més a més, celebri que sigui una esmena –diguem-ne–, en principi, que s'ha anunciat que s'aprovava per unanimitat.

El president

Moltes gràcies.

Passem, doncs, a la votació.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que s'abstinguin.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, i és el darrer d'aquesta llarga sessió: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys, presentada per la senyora diputada Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Serà defensada per la senyora diputada.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Tolosana i Cidón

És el segon... Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És el segon cop que intervenc en darrer terme en aquest plenari i, a més, sobre un tema educatiu, i em sembla que al diputat Magí Cadevall li va passar el mateix a l'altra sessió plenària. A cops es té la sensació, potser, que passa com amb els llibres de text de matemàtiques, que la geometria sempre estava al final i no se'n feia mai prou cas. Espero que no sigui aquesta la situació.

Recordàvem que a l'anterior plenari presentàvem una interpellació per tal de donar impuls a un dels temes no inclosos en el Mapa escolar: el que fa referència al primer cicle d'educació infantil, dit també l'etapa 0 - 3. Aquesta etapa no obligatòria, però sí de la reforma, una —al nostre entendre— de les grans aportacions de la reforma, ja que és partir de la LOGSE que es considera etapa educativa i a partir de la LOGSE també reclamada, de les administracions, una oferta suficient, no obligatòria, però sí suficient necessitat de donar aquesta oferta, que nosaltres argumentàvem, a partir de la demanda extraordinària que es notava a les zones urbanes i de la demanda, ja llavors en termes gairebé d'imprescindible i de necessitat de prevenció, que nosaltres podríem detectar a les zones més deprimides, com així ho reconeix l'article 64 de la LOGSE del qual feiem també esment en aquell moment i que ara per la seva rotunditat i importància repeteixo: «Les administracions educatives asseguraran una actuació preventiva i compensatòria, garantint en el seu cas les condicions més favorables per a l'escolarització durant l'educació infantil de tots els nens amb unes condicions personals que pel fet de procedir d'un medi familiar amb un nivell de renda baix, pel seu origen geogràfic o per qualsevol altra circumstància suposin una desigualtat inicial per accedir a l'educació obligatòria i per progressar en els nivells posteriors». Aquesta era una de les bases de la nostra argumentació. També ens reforçaven aquesta necessitat d'intervenir ràpidament o amb una certa pressa o amb una planificació de l'etapa les dades que la matriculació recentment tancada ens feien arribar sobre la creixent demanda social i l'absolutament insuficient oferta en aquest moment actual.

Hi ha també en aquests moments..., s'hi ha afegit encara una altra argumentació per tal de reforçar el que ara demanarem en la Moció que presentem; hi ha també unes qüestions pressupostàries que ens reforcen aquesta necessitat d'endegar la planificació. Veiem que en el Departament d'Ensenyament l'increment pel que fa al funcionament de les llars del mateix Departament és zero i, en canvi, pel que fa a les subvencions a les llars privades, és d'un 15%; llars que, d'altra banda, no tenen pràcticament cap control de la seva qualitat educativa i que l'única virtualitat que nosaltres els hem sabut trobar és pràcticament la de ser privades. Això vol dir que quan no hi ha planificació no és que les coses quedin com estan, sinó que es transformen, es canvien cap a una determinada direcció.

El conseller sortint, el senyor Pujals, va donar, a l'entendre d'aquesta diputada, una bona acollida a la nostra demanda i fins i tot en un comentari posterior, quan jo li vaig dir si el termini d'un any, a què jo havia fet esment en la meua intervenció, era excessivament limitat, tampoc teníem inconvenient a posar un any i mig. Ell va dir que de fet tampoc li semblava que això fos una qüestió cabdal. Esperem que el nou conseller continuarà aquesta actitud receptiva, a més a més o amb més esperança quan en una visita protocol·lària que vam fer fa dos o tres dies, a la qual el conseller va tenir l'amabilitat de convidar-nos, ens va parlar de la necessitat de consens per a la implantació de la reforma. Nosaltres pensem que aquesta Moció pot ser un bon indicador d'aquesta voluntat de consens.

El nostre Grup ha fet un esforç en la moderació en les seves demandes pel que fa a aquesta etapa ja que no posem terminis a les accions tan necessàries i urgents, al nostre entendre, per tal d'ampliar l'oferta pública; solament demanem un estudi de l'estat de la qüestió en els terminis que s'expressa la Moció: una descripció acurada de la situació actual, centres, dotacions i taxes d'escolarització, una detecció de les necessitats socials referides a l'atenció a la primera infància, una definició de les diferents modalitats d'atenció que es proposen i la tipologia de centres que es deriva, una relació dels espais disponibles susceptibles de ser utilitzats com a espais educatius, un projecte de planificació de les actuacions prioritzades i temporalitzades amb la finalitat d'ampliar l'oferta pública a mig termini —no posava un termini exacte— a nivells de suficiència respecte a la demanda detectada. I aquest informe - projecte de planificació —dèiem— hauria de ser realitzat en el termini d'un any.

He de dir, però, que, malgrat les consideracions que acabo de fer respecte a l'esperança que aquesta Moció sigui aprovada, unes declaracions que han sortit aquest matí a *El País*, del conseller, enmig d'unes altres declaracions sobre el tema de la religió, que no és ara el tema de debat, però que també donen un marc de preocupació a tota la reflexió, el conseller diu que «*los padres tienen derecho a una plaza de guardería pero no a una plaza pública y, mucho menos, gratuita*». Voldríem pensar que aquesta és una mala expressió d'alguna altra cosa una mica més delicada i més sensible respec-

te a l'etapa educativa de zero a tres anys. Demanem el vot de tots els grups de la cambra i esperem que aprovin la nostra Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Hi ha presentada una esmena del Grup Parlamentari Socialista. Pel Grup esmenant, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Seré molt breu, com anunciava el president, per la llarga sessió d'aquests dos dies. Bé, nosaltres..., si li sembla, defensaria l'esmena i el posicionament del Grup també. Nosaltres hem presentat una esmena perquè en aquesta Moció subsegüent a la interpellació es planteja la creació d'una comissió i sembla ser que aquesta Comissió existeix; és una comissió que va ser creada per ordre del Departament d'Ensenyament el març del 95, que definia la funció d'aquesta Comissió, que era l'estudi de la situació i la definició d'un model de llar d'infants sostinguda amb fons públics; en definia també la composició. Per tant, em sembla entendre que és del tot lògic que això sigui així.

Per què el Grup Socialista dona suport a aquesta Moció? Per què compartim en definitiva el fil argumental de la interpellació, del text concret que es planteja a votació i de la intervenció que acaba de fer la diputada senyora Tolosana? Doncs, perquè pensem que fonamentalment són quatre les raons que justifiquen la necessitat de fer una planificació i d'incrementar l'oferta de llars d'infants preferentment de caràcter municipal o del mateix Departament al nostre país. Per què? Primer criteri —em perdonaran però seré molt telegràfica—: perquè tenim una situació d'insuficiència en l'oferta absoluta. Segona raó: perquè l'educació infantil —i això està recollit en el marc normatiu del sistema educatiu aprovat més recentment en el nostre país—, l'educació infantil té una dimensió educativa molt important. Tercera qüestió que ens fa donar suport a aquesta Moció i defensar l'increment d'oferta d'educació en el tram d'edat de zero a tres anys: perquè es tracta d'un instrument important en la prevenció de situacions de marginació. I en quart lloc i finalment, pensem que també cal enfortir l'oferta d'aquest ensenyament per respondre a una realitat social, que és canviant, a uns canvis que s'estan produint en les formes de família i perquè avui —de seguida acabo—, llegint un estudi recent del Centre d'Estudis Demogràfics, es planteja com les perspectives d'evolució de la població activa depenen segurament més de la taxa d'activitat que de la mateixa evolució de la població; però fonamentalment el que planteja és que segurament, segurament, cal donar respostes noves, que no són només polítiques o econòmiques, sinó també socials i culturals —i jo inclouria en aquesta llarga llista l'oferta de llars d'infants— per tal de donar resposta —deia— a la compatibilitat entre la vida productiva i la vida familiar.

Moltes gràcies; és per tot això que donarem suport a aquesta Moció.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport a aquesta Moció; estem absolutament i plenament d'acord en els dos pilars en què es fonamenta aquesta Moció. De fet, podríem, des d'alguna perspectiva, dir que són dos fonaments reiteratius, perquè són dos fonaments que en aquest Parlament hem discutit diverses vegades i són fonaments que en algun moment han tingut consens. El que passa és que convé tornar-los a posar damunt la taula —i amb això felicitem la diputada proposant del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds—, convé, deia, per un cantó, perquè el fet que l'etapa zero a tres anys sigui reconeguda com a etapa educativa és un fet important perquè no només per aquest fragment d'intervista d'avui en un diari editat a Barcelona, que ens ha llegit la diputada proposant, sinó perquè el conseller anterior també ho havia dit en la Comissió de Política Cultural en l'anterior legislatura, no acaba d'assumir el Govern de la Generalitat la concepció dels zero a tres anys com etapa educativa, eh? Hi ha un «sí», un «però», un «segur», un «en parlarem» i una xifra que és allà a l'any 2000, 2001, doncs «ho tirarem endavant». I, per tant, creiem que convé la rotunditat en l'afirmació perquè potser no l'havíem feta mai aquesta afirmació tan rotunda aquí i no l'havíem feta mai perquè certament la LOGSE ja ho diu, però a vegades convé, les obvietats, reiterar-les perquè a vegades les obvietats, si no es reiteren, s'obliden i, si s'obliden, no s'executen.

I el segon fonament és, d'una manera o altra, la concreció del Mapa escolar pel que fa a l'educació zero - tres anys. I certament en aquest Parlament això sí que s'ha aprovat ja alguna vegada, i certament aquest Parlament, a proposta del Grup Socialista, si més no ja va aprovar en el seu moment un text que anava en aquesta línia. Potser el més encertat ara, de la Proposició d'Iniciativa, és el colofó final que diu «en un any», perquè parla d'una comissió, que el Grup Socialista ha fet molt bé d'esmenar, que ja existia, però no sé si s'han fixat vostès que aquesta Comissió ja fa més d'un any que existeix; i ja fa més d'un any que existeix i no s'ha fet encara el motiu pel qual va ser creada. Doncs, és interessant, si més no, la data, perquè potser d'aquí a un any, al cap de dos anys i uns mesos de la primera comissió, doncs tindríem aquest necessari mapa escolar que, a més a més, si és cert el que ens va dir el conseller anterior, que l'any 2000 començaríem a tirar-lo endavant, ja seria hora que tinguéssim el mapa perquè si no passarà com ha passat amb altres ensenyaments que hem tingut abans l'execució gairebé que el mapa.

Moltes gràcies.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Molt breument, tan sols per anunciar el vot en contra del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Intentaré ser concisa, concreta i breu, però sense menystenir ni obviar una temàtica tan important com és la dels infants de zero a tres anys i la seva etapa educativa. De totes maneres sóc conscient que és el darrer punt d'una llarga sessió, com ens ha parlat el senyor president, i que potser convindria que moltes de les coses que ja s'han dit no es reiteressin.

El que sí que els voldria dir és que la primera sensació del Grup de Convergència i Unió, al qual ara represento, en veure presentada la interpellació precedent a aquesta Moció, va ser una sensació de sorpresa, perquè ens semblava –i els antecedents hi són– que aquest tema era un tema àmpliament parlat, debatut i tractat. Jo portava aquí diferents documentacions d'aquesta mateixa cambra en el sentit que parlàvem d'aquest tema. Voldria dir que el primer ja va ser l'any 93 en una compareixença del conseller d'Ensenyament quan ens va venir a parlar de l'aplicació de la LOGSE, que és –tal com molt bé ha dit la senyora Tolosana– la primera vegada que es reconeix com a etapa educativa la dels zero a tres anys. Després, hi han hagut moltes altres vegades que n'hem parlat i més concretament la que a mi em sembla que ens marca i que dóna molt per tractat el tema és la Resolució d'aquest Parlament, la 231/IV, d'exactament demà fa un any, en la qual parlàvem sobre el Mapa escolar de Catalunya, i en els set punts que conté aquesta Resolució n'hi ha dos d'específics que parlen de l'etapa dels zero als tres anys. Són, bàsicament, el punt 1, que parla de «previsió d'escolarització de tots els infants i dels joves en edats corresponents a l'ensenyament bàsic i al parvulari i d'oferta suficient de places escolars per atendre els requeriments educatius i formatius d'altres etapes no obligatòries», i després el punt 4, que insta el Govern a «establir diàleg amb les administracions locals titulars de centres d'ensenyament no obligatori, per tal de facilitar l'oferta educativa corresponent a aquests àmbits.» A més a més, després d'aquests temes i d'una moció aprovada fa un parell mesos, que per part del nostre Grup portava la diputada senyora Carme Vidal, això és el que ens deia..., ens semblava que, per part del Parlament, estaven prou amatents en aquest tema.

Però si alguna cosa ens faltava era la substanciació de la interpellació en el passat Ple, el diàleg que va portar el conseller, en el sentit d'anar expressant, doncs, les prioritats del seu Departament. La primera que ens va donar ell, de prioritat, era l'aplicació de l'ESO, o sigui, l'ampliació de l'ensenyament fins als setze anys per a l'any que ve. Però, si bé aquesta era la prioritària, hi havia també la preferent, que ens parlava de l'escolarització de tots els nens de tres anys, que en el curs..., l'any 95, havia arribat a un 92%, i que ens parlava que el setembre de l'any que ve era el cent per cent de la demanda de nens de tres anys que estarien escolaritzats.

Bé, deixi'm fer una digressió en aquest tema per recordar la diferent música que això representava de la que va sentir aquesta mateixa diputada la primera vegada que va pujar en aquesta tribuna, a començaments de l'any 85, precisament amb una moció sobre ensenyament «preescolar», se'n deia llavors. Amb la senyora Eulàlia Vintró i la senyora Marta Mata, parlàvem d'aquest tema, i jo ja sé que hi ha onze anys de diferència, però només els voldria posar dos punts d'atenció. Un era el tema de com en parlàvem llavors: parlàvem de «guarderies», amb tot l'aspecte pejoratiu d'aquesta paraula, un lloc on es guarden els nens. I després, per altra banda, el tipus de persones que atenien aquests nens a les guarderies: que hi havia persones amb una gran voluntat i una gran dedicació, però que, evidentment, no eren ni molt menys els professionals capacitats que hi ha avui dia.

Jo tot això ho anava comparant, quan veia com s'havia avançat en aquest temps, però també la segona part que em deixava tranquil·la era quan el conseller parlava de la Comissió que s'havia creat, que jo voldria rebatejar el senyor Bargalló en el sentit que exactament va començar a funcionar el 15 de setembre –no el fa encara, un any–, però que a partir del 15 de setembre, que es va posar en funcionament aquesta Comissió, ha anat treballant sobre la planificació d'una possibilitat d'inclusió en el Mapa escolar de Catalunya de l'etapa dels zero als tres anys, ha tingut avenços i encerts, ha tingut problemes sobretot en el tema del transport escolar i del menjador escolar, que hi ha hagut dificultats, d'acord, però que precisament, perquè tiri més endavant l'específica dels zero als tres anys, ara està previst de posar en funcionament una subcomissió per portar-ho, diguem-ne, d'una manera més agilitada.

Bé, ara el que tenim aquí davant la taula és la Moció subsegüent, i jo els passaria a explicar quins són els temes que nosaltres trobem en aquesta Moció.

Bàsicament consta de dos apartats. El primer ens diu: «El Parlament de Catalunya reconeix que l'etapa dels zero als tres anys és una etapa educativa.» I fixi's vostè que la mateixa Moció ja ens diu «tal com ja reconeix la LOGSE». Escolti, el Parlament de Catalunya..., bé, la LOGSE és una llei orgànica..., a més a més hi ha també la Llei d'atenció i protecció dels infants i adolescents, que cuida i vetlla que aquest caràcter que ens parlava la senyora Tolosana, educatiu i compensatori de l'atenció a l'edat dels zero als tres anys, estigui reconegut; està reconegut, i –ja ho insinuava el senyor Bargalló– ens sembla que tornar-li a donar un suport és com desconfiar d'una llei orgànica, i que nosaltres ja

ens en sentim completament..., i tranquil·lament amb el seu funcionament.

El segon punt de la Moció ens diu: «Insta el Consell Executiu de la Generalitat a crear una comissió.» Bé, hi ha una esmena del Grup Socialista en aquest sentit; la Comissió està creada, la Comissió funciona i, suposant que s'acceptés l'esmena del Grup Socialista, voldria dir, simplement, de potenciar aquesta Comissió amb un seguit de punts, cinc punts, que ella ens marca. Aquests cinc punts..., ens diu, per exemple: «una descripció acurada de la situació actual, centres, dotacions i taxes d'escolarització». En aquest primer punt ja no hi podem estar d'acord; taxes d'escolarització és un punt de discrepància, si és que nosaltres hem entès el que vostè en diu «taxes d'escolarització», o bé «necessitats d'escolarització». Què és una taxa d'escolarització? Una taxa d'escolarització ve..., diu: tots els nens d'aquella etapa necessiten un centre, tenir comptabilitzats quins són els nens que hi ha al país de zero a tres anys. I nosaltres considerem que cal molt diferenciar el que és una etapa educativa del sistema educatiu. L'etapa dels zero als tres anys és una etapa molt important, importantíssima, per al procés evolutiu d'una persona; és una etapa que té un desvetllament de potencialitats, unes necessitats afectives i sensibles i una maduració dels hàbits que la fan de les més importants en un procés d'una persona, aquesta tan petita; les possibilitats de desvetllament són grans, una maduració importantíssima. Però considerem que aquesta atenció a l'infant pot ser tan o més ben atesa dins d'un entorn familiar —una mare, un pare o qualsevol altra necessitat— que no pas dins d'una escola. Ens sembla que una cosa és que hi hagi una etapa de maduració educativa del nen, i l'altra és que aquesta educació madurativa del nen es pugui fer en un entorn familiar o en un entorn de centre.

Una detecció de les necessitats socials referides a l'atenció de la primera infància. Escolti, estem d'acord que cal una detecció de les necessitats socials, però que moltes vegades ens convindria una vetlla diferent de quina manera es fa aquesta detecció social, perquè, un dels barems que avui dia preval per a l'entrada en una llar d'infants pública, ja saben vostès quin és: és que els pares estiguin, per exemple, en una situació laboral..., tinguin una situació laboral regular. Bé, doncs es pot donar la paradoxa que un matrimoni o uns pares metges, per exemple, o professors universitaris, puguin tenir accés a una plaça de llar d'infants pública, mentre que uns pares la seva situació laboral dels quals està dins l'economia submergida no entrin amb un criteri d'entrar... (*Remor de veus.*)

Bé, després hi ha també l'atenció en zones rurals, zones urbanes. Hi ha més atenció a les zones urbanes? Sí, però també n'hi ha en les rurals. Jo sóc de comarques, i a mi em sembla que el fet que hi hagi una atenció especial a una zona urbana no vol dir que s'hagi d'oblidar la rural.

Jo li seguiria desgranant els cinc punts... Simplement, li volia dir que a nosaltres ens sembla que, per un costat, estem contents amb el compromís agafat pel conseller d'Ensenyament que la inclusió en el Mapa escolar de Catalunya de l'etapa dels zero als tres anys és un

compromís en ferm quan hi hagi una planificació i unes possibilitats després de l'etapa obligatòria i de l'etapa preferent, i ens sembla també que la Comissió està creada, que funciona bé, i ens sembla que la LOGSE i la Llei d'atenció a la infància reconeixen prou els drets d'aquesta etapa educativa.

Per això, senyora Tolosana, sento molt anunciar-li que el nostre vot serà negatiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per favor, guardin silenci. Ara és necessari que la diputada senyora Tolosana es pronunciï sobre l'esmena presentada. Té la paraula la diputada proposant de la Moció.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena del Grup Socialista, no només l'accepto, sinó que l'agraïxo, perquè esmena un error. I voldria demanar, per contradiccions, la paraula.

El president

Per contradiccions, té la paraula. Per un minut, té la paraula.

La Sra. Tolosana i Cidón

Pel que fa al punt 1, que s'ha parlat de taxes d'escolarització com a necessitat d'escolarització, és una interpretació, primer, incorrecta, perquè la paraula «taxa» no vol dir, en absolut, qui necessita estar escolaritzat, sinó la població, el tant per cent de població escolaritzada respecte a la població existent d'una determinada edat. Per tant, no es pot atribuir tota la crítica que s'ha atribuït a la proposta, quan això no ho diu en absolut.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passarem... (*La senyora Duch i Plana demana per parlar.*) La diputada senyora Montserrat Duch em demana la paraula, per què?

La Sra. Duch i Plana

Sí, demano la paraula per contradiccions. Simplement, per fer-li avinent...

El president

Per un minut, per contradiccions.

La Sra. Duch i Plana

Seré encara més breu. Per fer avinent a la senyora Sanabra, en tot cas... Jo tinc aquí una còpia de l'Ordre del Departament d'Ensenyament —*Diari Oficial de la Generalitat* del 3 del V del 95— per la qual es crea..., la composició i la constitució d'aquesta Comissió. Una altra cosa és que per qüestions de manca de diligència,

perquè, com és evident, aquest no és un tema de prioritat per a vostès, la Comissió no es constituïu fins al 15 de setembre. Aquesta és una altra qüestió.

Gràcies.

El president

Amb l'esmena assumida pel Grup proponent, passarem a la votació d'aquesta Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

(Persisteix la remor de veus.) Volen fer el favor de callar? Estem en votació, per favor.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin.

Aquesta Moció ha sigut rebutjada per 36 vots a favor i 54 vots en contra.

Senyores diputades, senyors diputats, agraint a tots la seva assistència durant aquesta llarga sessió, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i dotze minuts.